A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2022. június 1.*

„Gazdasági és monetáris unió – Bankunió – A hitelintézetekre és bizonyos befektetési vállalkozásokra vonatkozó Egységes Szanálási Mechanizmus (ESZM) – Valamely intézmény fizetésképtelensége vagy valószínűleg fizetésképtelenné válása esetén lefolytatandó szanálási eljárás – A Banco Popular Español szanálási programjának ESZT általi elfogadása – Hatáskör-átruházás – Indokolási kötelezettség – A megfelelő ügyintézés elve – A 806/2014/EU rendelet 20. cikke – A meghallgatáshoz való jog – A tulajdonhoz való jog”

A T-570/17. sz. ügyben,

az **Algebris (UK) Ltd** (székhelye: London [Egyesült Királyság]),

az **Anchorage Capital Group LLC** (székhelye: New York [Egyesült Államok])

(képviselik őket: T. Soames, N. Chesaites ügyvédek és R. East solicitor)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Flynn, É. Gippini Fournier és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

az **Egységes Szanálási Testület (ESZT)** (képviselik: J. King és M. Fernández Rupérez, meghatalmazotti minőségben, segítőik: B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch és S. Ianc ügyvédek)

és

a **Banco Santander, SA** (székhelye: Santander [Spanyolország], képviselik: J. Rodríguez Cárcamo, A. N. Rodríguez Conde, D. Sarmiento Ramírez-Escudero ügyvédek és G. Cahill barrister)

beavatkozó felek,

a Banco Popular Español S. A. szanálási programjának jóváhagyásáról szóló, 2017. június 7-i (EU) 2017/1246 bizottsági határozat (HL 2017. L 178., 15. o.; helyesbítés: HL 2017. L 320., 31. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

tagjai: M. van der Woude elnök, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (előadó) és G. Steinfatt bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2021. június 24-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 A 2008-as pénzügyi válságot követően döntés született arról, hogy az Európai Unión belül létre kell hozni a pénzügyi szolgáltatások belső piacának egészére vonatkozó, átfogó és részletes egységes szabálykönyvre épülő és egy egységes felügyeleti mechanizmusból, valamint a betétbiztosításra és a bankszanálásra vonatkozó új keretből álló európai bankuniót.

2 A bankunió felé tett első lépés az egységes felügyeleti mechanizmusnak (SSM) az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.) általi létrehozásából állt. E rendelet (12) preambulumbekezdése szerint az SSM-nek biztosítania kell, hogy a hitelintézetek prudenciális felügyeletével kapcsolatos uniós szakpolitika koherens és hatékony módon valósuljon meg, valamint hogy a pénzügyi szolgáltatások egységes szabálykönyve azonos módon vonatkozzon valamennyi érintett tagállamban lévő hitelintézetre, továbbá hogy e hitelintézetek egyéb, nem prudenciális mérlegelésektől mentes, legmagasabb minőségű felügyelet alá tartozzanak. E célból az 1024/2013 rendelet a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokat bíz az Európai Központi Bankra (EKB) annak érdekében, hogy hozzájáruljon a hitelintézetek biztonságához és stabilitásához, valamint a pénzügyi rendszer Unióban és az egyes tagállamokban való stabilitásához.

3 Ezt követően elfogadták a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2020. L 195., 118. o.). Ezen irányelv (1) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„A pénzügyi válság rávilágított, hogy hiányoznak a megfelelő uniós szintű eszközök az instabil vagy csődhelyzetbe került hitelintézetek és befektetési vállalkozások […] hatékony kezelésére. Ilyen eszközökre különösen a fizetésképtelenség megelőzése vagy – annak bekövetkezése esetén – a negatív következmények minimalizálása érdekében van szükség, ami az érintett intézmény rendszerszintű jelentőségű funkcióinak megőrzésével érhető el. A válság során ezek a

kihívások jelentős kényszerítő erővel bírtak abban a döntésben, hogy a tagállamok megmentsék az adófizetők pénzét használó intézményeket. A hiteles helyreállítási és szanálási keretrendszer célkitűzése az, hogy a lehető legnagyobb mértékben szükségtelenné tegye az ilyen fellépéseket.”

4 A 2014/59 irányelv célja a bankok szanálására vonatkozó nemzeti rendelkezések Unión belüli közös harmonizációs minimumszabályainak a megállapítása, és előír egy, a szanálási hatóságok közötti együttműködést a határokon átnyúló bankok csődje esetén. E tekintetben a 2014/59 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése többek között előírja, hogy minden tagállam kijelöl egy, vagy kivételesen több szanálási hatóságot, amely felhatalmazást kap a szanálási eszközök alkalmazására és a szanálási hatáskörök gyakorlására.

5 Ugyanakkor, tekintettel egyrészt arra, hogy a 2014/59 irányelv nem vezetett a szanálás területén a döntéshozatali folyamat központosításához, hogy alapvetően az egyes tagállamok nemzeti hatóságai számára elérhető közös szanálási eszközökről és hatáskörökről rendelkezett, és meghagyta e hatóságok mérlegelési mozgásterét ezen eszközök alkalmazása, illetve a nemzeti szanálásfinanszírozási rendszerek igénybevétele tekintetében, másrészt pedig arra, hogy ezen irányelv nem akadályozta meg teljes mértékben, hogy a tagállamok különálló és esetleg következetlen döntéseket hozzanak a határokon átnyúló tevékenységű csoportok szanálása kapcsán, egy Egységes Szanálási Mechanizmus (ESZM) létrehozásáról határoztak.

6 Így a bankunió létrehozását célzó második lépés a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az ESZM keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372. 9. o.) elfogadásából állt.

7 A 806/2014 rendelet (12) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„A belső piac kiteljesítése érdekében alapvető fontosságú, hogy a fizetésképtelenné vált intézményekre – és ezen belül az uniós szinten előteremtett források felhasználására – vonatkozóan hatékony szanálási döntések szülessenek az Unióban. Az ilyen intézmények fizetésképtelensége nemcsak azoknak a piacoknak a pénzügyi stabilitására gyakorol hatást, ahol azok közvetlenül működnek, hanem az uniós pénzügyi piac egészére is. Az, hogy valamennyi tagállamra kiterjedően biztosított legyen az ilyen intézmények szanálásának hatékony finanszírozása, nem csupán azoknak a tagállamoknak áll érdekében, amelyekben az intézmények működnek, hanem általánosságban véve minden tagállamnak, mivel ezáltal biztosíthatók az egyenlő versenyfeltételek, és javítható a belső piac működése. A belső piacon szorosan összekapcsolódnak a bankrendszerek, az intézmények csoportjai nemzetköziek, és az intézmények nagy arányban rendelkeznek külföldi eszközökkel. Egységes Szanálási Mechanizmus nélkül az egységes felügyeleti mechanizmusban részt vevő tagállamokban jelentkező intézményi válságok a mechanizmusban részt nem vevő tagállamokban is súlyosabb rendszerszintű következményekkel járnának. Az Egységes Szanálási Mechanizmus létrehozása fokozni fogja a részt vevő tagállamokban levő intézmények stabilitását, és megelőzi a válságok tovagyűrűzését a részt nem vevő tagállamokba, így megkönnyítve a belső piac, mint egész működését. Az együttműködésre irányuló mechanizmusoknak egyértelműeknek kell lenniük mind a részt vevő, mind a részt nem vevő tagállamokban létrehozott intézményekre nézve, és a pénzügyi szolgáltatások helyszíneként szolgáló egyetlen tagállammal, illetve a tagállamok egyetlen csoportjával szemben sem alkalmazható közvetett vagy közvetlen megkülönböztetés.”

8 A 806/2014 rendelet célja annak 1. cikkének első bekezdése szerint, hogy egységes szabályokat és egységes eljárást írjon elő a 2. cikkben említett, a részt vevő tagállamokban letelepedett szervezetek, vagyis azon bankok szanálására vonatkozóan, amelyek székhely szerinti felügyeleti hatósága az EKB vagy a nemzeti illetékes felügyeleti hatóság az olyan tagállamokban, amelyek pénzneme az euró, illetve az olyan tagállamokban, amelyek pénzneme nem az euró, de az 1024/2013 rendelet 7. cikkével összhangban szoros együttműködést alakítottak ki (lásd a 806/2014 rendelet (15) preambulumbekezdését).

9 A 806/2014 rendelet 1. cikkének második bekezdése előírja, hogy ezeket az egységes szabályokat és az egységes eljárást az e rendelet 42. cikkével összhangban létrehozott Egységes Szanálási Testület (ESZT) az Európai Unió Tanácsával és az Európai Bizottsággal, valamint a nemzeti szanálási hatóságokkal együtt alkalmazza az ugyanezen rendelet által létrehozott ESZM keretében. Azt is előírja, hogy az ESZM az Egységes Szanálási Alapra (ESZA) támaszkodik.

10 A 806/2014 rendelet 16. cikkének (1) bekezdése alapján az ESZT szanálási intézkedés meghozataláról határoz valamely, egy részt vevő tagállamban letelepedett pénzügyi vállalkozás vonatkozásában, ha teljesülnek az e rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében rögzített feltételek.

11 Az első feltétel megköveteli, hogy a szervezet fizetésképtelen legyen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné váljon. E feltétel értékelését az ESZT-vel folytatott konzultációt követően az EKB vagy az ESZT végzi, és azt teljesítettnek kell tekinteni, ha a szervezet a 806/2014 rendelet 18. cikkének (4) bekezdésében felsorolt helyzetben vagy helyzetekben van.

12 A második feltétel azt feltételezi, hogy észszerűen nem várható, hogy bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel vagy felügyeleti intézkedéssel észszerű időn belül megelőzhető lehet a szervezet csődje.

13 A harmadik feltétel azt vonja maga után, hogy valamely szanálási intézkedésre közérdekből legyen szükség, vagyis hogy az a szanálás céljának vagy céljainak az eléréséhez szükséges legyen, míg a szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása révén e célok nem valósulnának meg ugyanolyan mértékben.

14 A 806/2014 rendelet 14. cikke szerint a szanálási célok a következők: a kritikus funkciók folytonosságának biztosítása; a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölése, különösen a dominóhatás megakadályozása révén; az állami források védelme a rendkívüli állami pénzügyi támogatásra támaszkodás minimalizálása révén; a betétesek és befektetők védelme, valamint az ügyfelek pénzeszközeinek és vagyonának védelme.

15 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a szanálási intézkedések meghozatalát vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására, illetve átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlását megelőzően az ESZT gondoskodik arról, hogy az érintett szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékelését minden állami hatóságtól – beleértve az ESZT-t és a nemzeti szanálási hatóságot –, valamint az érintett szervezettől független személy végezze.

16 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (15) bekezdése szerint az értékelés a szanálási eszköz alkalmazására vagy a szanálási hatáskör gyakorlására vonatkozó döntés, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlására irányuló döntés szerves részét képezi.

17 Amennyiben a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesülnek, az ESZT szanálási programot fogad el.

18 A szanálási eljárás keretében eljárva az ESZT-nek, a Tanácsnak és a Bizottságnak biztosítania kell, hogy a szanálási intézkedést a 806/2014 rendelet 15. cikkében felsorolt bizonyos elvekkel összhangban hozzák meg, amelyek között szerepel az az elv, miszerint a szanálás alatt álló intézmény részvényesei viselik az első veszteségeket, valamint az az elv, miszerint egyetlen hitelező sem viselhet annál nagyobb veszteséget, mint amelyet akkor viselt volna, ha a szanálási intézkedéssel érintett szervezetet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolták volna fel.

19 A szanálási programban az ESZT meghatározza a szanálási eszközök alkalmazását. A 806/2014 rendelet 22. cikkének (2) bekezdése felsorolja a rendelkezésre álló különböző szanálási eszközöket, azaz a következőket: vagyonértékesítési eszköz, áthidaló intézményi eszköz, eszközelkülönítési eszköz és hitelezői feltőkésítési eszköz.

20 A szanálási programban az ESZT a 806/2014 rendelet 21. cikkében előírt feltételek mellett gyakorolhatja az érintett szervezet tőkeinstrumentumainak a leírására vagy átalakítására vonatkozó jogkört is. A 806/2014 rendelet 19. cikke szerint valamely szanálási intézkedés állami támogatás nyújtását vagy az ESZA igénybevételét is magában foglalhatja.

21 A 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése szerint az ESZT a szanálási programot annak elfogadását követően közvetlenül továbbítja a Bizottságnak. A szanálási programnak az ESZT általi továbbítását követő huszonnégy órán belül a Bizottság vagy támogatja a szanálási programot, vagy kifogást emel ellene annak diszkrecionális szempontjaira vonatkozóan az e bekezdés harmadik albekezdésében előírt esetektől - vagyis a közérdek kritériumának nem teljesítése vagy az ESZA-ból biztosított összeg jelentős módosítása - eltérő esetekben. Ami ez utóbbi diszkrecionális szempontokat illeti, a szanálási program ESZT általi továbbítását követő tizenkét órán belül a Bizottság arra vonatkozó javaslatokat tehet a Tanácsnak, hogy emeljen kifogást a szanálási program ellen azzal az indokkal, hogy az nem teljesíti a közérdek kritériumát, vagy hagyja jóvá vagy kifogásolja az ESZA-ból biztosított összeg ESZT által elfogadott szanálási programban előírt jelentős módosítását. A szanálási program csak abban az esetben léphet hatályba, ha a Tanács vagy a Bizottság annak ESZT általi továbbítását követő huszonnégy órán belül nem emel kifogást.

22 A 806/2014 rendelet 18. cikkének (9) bekezdése kimondja, hogy az ESZT biztosítja, hogy az érintett nemzeti szanálási hatóságok meghozzák a szanálási program végrehajtásához szükséges szanálási intézkedéseket. A szanálási programot e hatóságoknak kell címezni, amelyekben felszólítják őket arra, hogy az ugyanezen rendelet 29. cikkének megfelelően a szanálási hatásköröket gyakorolva hozzák meg az annak végrehajtásához szükséges valamennyi intézkedést.

23 A szanálási intézkedés elfogadását követően a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdése alapján az ESZT gondoskodik arról, hogy sor kerüljön egy független személy által elvégzett értékelésre annak meghatározása érdekében, hogy a részvényesek és a hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha a szanálás alá vont intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá vonták volna. Ezen értékelés a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján ahhoz vezethet, hogy kártalanítja a részvényeseket vagy a hitelezőket, ha a szanálás keretében jelentősebb veszteségeket szenvedtek el, mint amelyeket a rendes fizetésképtelenségi eljárás alapján történő felszámolás során szenvedtek volna el.

A jogvita előzményei és a kereset előterjesztését követő tényállás

24 A felperesek, az Algebris (UK) Ltd és az Anchorage Capital Group LLC befektetésialap-kezelők, amelyek a Banco Popular Español, SA (a továbbiakban: Banco Popular) által kibocsátott, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumokkal és járulékos tőkeinstrumentumokkal rendelkeztek azt megelőzően, hogy ez utóbbival szemben szanálási programot fogadtak volna el.

A Banco Popularnak a szanálási program elfogadása előtti helyzetéről

25 A Banco Popular csoport, amelynek az anyavállalata a Banco Popular volt, a szanálás időpontjában a hatodik legnagyobb spanyol bankcsoport volt.

26 2016-ban a Banco Popular 2,5 milliárd eurós tőkeemelést hajtott végre.

27 2016. december 5-én az ESZT ügyvezetői testülete elfogadta a Banco Popular csoport szanálási tervét. Az e szanálási tervben előnyben részesített szanálási eszköz a 806/2014 rendelet 27. cikkében előírt hitelezői feltőkésítési eszköz volt.

28 2017. február 3-án a Banco Popular közzétette a 2016. évi éves jelentését, amelyben bejelentette, hogy 5,7 milliárd euró összegű rendkívüli tartalékra van szüksége, ami 3,485 milliárd euró konszolidált veszteséghez, valamint új elnök kinevezéséhez vezetett.

29 2017. február 10-én a DBRS Ratings Limited (DBRS) (jelenleg DBRS Morningstar) negatív kilátással leminősítette a Banco Populart az alaptőkéjének a fenti 28. pontban említett éves jelentésében előírtnál nagyobb nettó veszteség miatt meggyengült helyzetére, valamint a Banco Popular arra irányuló erőfeszítéseire tekintettel, hogy csökkentse a még magas, nem jól teljesítő eszközök készletét.

30 2017. április 3-án a Banco Popular bejelentette a belső könyvvizsgálatok eredményét, és egyúttal jelezte, hogy szükség lehet a 2016. évi éves jelentés kiigazítására. E kiigazításokat a Banco Popular 2017. első negyedévére vonatkozó pénzügyi beszámolóban végezték el.

31 2017. április 10-én a Banco Popular részvényeseinek közgyűlésén az igazgatótanács elnöke bejelentette, hogy a bank – a csoport saját tőkére és a nem jól teljesítő eszközök mértékére tekintettel fennálló helyzetéből kifolyólag – vagy tőkeemelést vagy társasági ügyletet tervez. A Banco Popular vezérigazgatóját kevesebb mint egy évvel a hivatalba lépését követően leváltották.

32 A pénzügyi eredmények kiigazításának szükségességére vonatkozó, 2017. április 3-i bejelentést követően a DBRS április 6-án negatív kilátásait fenntartva leminősítette a Banco Populart. A Standard & Poor's 2017. április 7-én, a Moody's Investors Service (a továbbiakban: Moody's) pedig 2017. április 21-én negatív kilátással szintén leminősítette a Banco Populart.

33 2017 áprilisában a Banco Popular magánértékesítési eljárást indított egy erős versenytárs részére történő értékesítése céljából, ami visszaállította volna pénzügyi helyzetét. 2017. június 10-ében határozták meg, majd 2017. június végéig eltolták az arra vonatkozó határidőt, hogy a Banco Popular felvásárlásában érdekelt esetleges vevők benyújtsák ajánlataikat.

34 2017. május 5-én a Banco Popular benyújtotta a 2017. első negyedévre vonatkozó pénzügyi beszámolóját, amelyben 137 millió euró összegű veszteséget jelentett be.

35 2017. május 12-én a Banco Popular esetében a likviditásfedezeti követelmény (Liquidity Coverage Requirement) a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o., helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 460. cikke (2) bekezdésének c) pontjában meghatározott 80%-os minimális küszöb alá került.

36 2017. május 16-i levelében a Banco Santander, SA arról tájékoztatta a Banco Popular társaságot, hogy a magánértékesítési eljárás keretében nincs módjában kötelező érvényű ajánlatot tenni.

37 2017. május 16-án a Banco Popular a Comisión nacional del mercado de valoresnek (CNMV, nemzeti értékpiaci bizottság, Spanyolország) egy releváns tényre vonatkozó közlésében jelezte, hogy potenciális vevők érdeklődésüket fejezték ki a magánértékesítési eljárásban, azonban egyetlen kötelező érvényű ajánlatot sem kapott.

38 2017. május 19-én a FITCH ügynökség hosszú távon leminősítette a Banco Populart.

39 2017. május 23-án Elke König, az ESZT elnöke interjút adott a Bloomberg televíziócsatorna számára, amely interjú során többek között a Banco Popular helyzetével kapcsolatban kérdezték.

40 2017 májusában számos újságcikk számolt be a Banco Popular nehézségeiről. Példaként meg kell említeni egy 2017. május 11-én az *elconfidencial.com* internetes oldalon közzétett, „Saracho fizetésképtelenség kockázata miatt elrendeli a Popular JP Morgan és Lazard számára való sürgős eladását” (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra) című cikket. E cikkben az szerepel, hogy a bank elnöke megbízta a JP Morgant és a Lazard-t a bank fizetésképtelenség kockázata miatti sürgős eladásának megszervezésével, amely kockázat a magánszemély és intézményi ügyfelek betétei tömeges kiáramlásának volt betudható, és hogy úgy vélte, hogy a bank életképessége biztosításának egyetlen módja a csoport egészének teljes és közvetlen eladása volt. A cikk megjegyzi, hogy „tekintettel a betétkivételek tartósságára és a külső finanszírozási források megszűnésére, a bankot a fizetésképtelenség komoly kockázata fenyegeti, és ezért [az elnöke] kénytelen a legdrasztikusabb intézkedés foganatosítására, és arra, hogy a szavatolótőke-arány javítása és az EKB követelményeinek való megfelelés érdekében fokozatosan tartózkodjon a bank eszközeinek az értékesítésétől”.

41 2017. május 15-én az *elconfidencial.com* internetes oldalon közzétett, „Az EKB két hónapig felügyeli a Banco Populart az értékesítési folyamat során” (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta) című cikk arról számolt be, hogy a Banco Popularnak az elnöke által végrehajtott tervére az EKB azon vizsgálatát követően került sor, amely megerősítette a tartalékok hiányát. E cikk szerint az EKB ellenőrei arra a következtetésre jutottak, hogy a Banco Popular nehézségei az ingatlanpiaci kitettségének fedezetéül szolgáló tartalékok hiányához kapcsolódnak, és hogy el kell kerülni a betétek alkalomszerű kiáramlását. Ezen ellenőrök kifejezték a 2016. évi elszámolások bemutatásával kapcsolatos elégedetlenségüket is.

42 2017. május 31-én a Reuters ügynökség közzétette „Az EU-t figyelmeztetik a spanyolországi Banco Popular felszámolásának kockázatára” (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular) című cikket. E cikk többek között megemlíti, hogy az Unió egy névtelen tisztviselője szerint az európai bankok egyik fő felügyelőszerve arra figyelmeztette az uniós tisztviselőket, hogy a Banco Popular felszámolásra kerülhet, ha nem sikerülne vevőt találnia. E cikk szerint e

tisztviselő jelezte továbbá, hogy az ESZT elnöke nemrégiben „korai előrejelzést” bocsátott ki, és kijelentette, hogy az ESZT a (Banco Popular) eljárást egy esetleges beavatkozás érdekében különös figyelemmel kíséri.

43 Ugyanezen a napon az ESZT sajtóközleményt tett közzé e cikk tartalmának a vitatása céljából.

44 2017. június első napjaiban a Banco Popularnak tömeges készpénzkivonással kellett szembenéznie.

45 2017. június 5-én reggel a Banco Popular benyújtott egy első, sürgősségi likviditási támogatás iránti kérelmet a Banco de Españához, majd délután egy másodikat, amely a jelentős készpénzforgalom miatt a kért összeg emelését tartalmazta. A Banco de España kérelme alapján és az EKB által a Banco Popular sürgősségi likviditási támogatás iránti kérelmének ugyanazon a napon végzett értékelését követően az EKB Kormányzótanácsa nem emelt kifogást a Banco Popular részére a 2017. június 8-ig terjedő időszakra nyújtandó sürgősségi likviditási támogatással szemben. A Banco Popular megkapta e sürgősségi likviditási támogatás egy részét, majd a Banco de España jelezte, hogy nincs abban a helyzetben, hogy a Banco Popular részére további sürgősségi likviditási támogatást nyújtson.

46 2017. június 6-án a DBRS és a Moody’s leminősítette a Banco Populart.

A szanálási program elfogadását megelőző egyéb tényekről

47 2017. május 23-án az ESZT megbízta a Deloitte-ot mint független szakértőt, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikke alapján végezze el a Banco Popular értékelését.

48 2017. május 24-én az ESZT a 806/2014 rendelet 34. cikke alapján kérte a Banco Populartól az értékelésének megvalósításához szükséges információkat. 2017. június 2-án továbbá azt kérte a Banco Populartól, hogy szolgáltasson információkat a magánértékesítési eljárásra vonatkozóan, valamint hogy biztosítson hozzáférést az általa ezen eljárás keretében létrehozott biztonságos virtuális adatszobához.

49 2017. június 3-án az ESZT ügyvezetői testülete a Banco Popular értékesítése tárgyában elfogadta a Fondo de Reestructuración Ordenada Bancariának (FROB, rendezett banki szerkezetátalakítási alap, Spanyolország) címzett SRB/EES/2017/06 határozatot. Az ESZT jóváhagyta a Banco Popular FROB általi értékesítésére irányuló eljárás azonnali megindítását, és a 2014/59 irányelv 39. cikkének megfelelően közölte vele az értékesítésre vonatkozó követelményeket. Az ESZT jelezte különösen, hogy a FROB-nak fel kell vennie a kapcsolatot azzal az öt potenciális vevővel, amelyeket a magánértékesítési eljárás keretében felhívtak az ajánlattételre.

50 Az öt potenciális vevő közül kettő úgy döntött, hogy nem vesz részt az értékesítési eljárásban, egy vevőt pedig az EKB prudenciális okokból zárt ki.

51 2017. június 4-én a két potenciális vevő, a Banco Santander és a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), amelyek úgy döntöttek, hogy részt vesznek az értékesítési eljárásban, titoktartási megállapodást írt alá, és 2017. június 5-én hozzáférést kaptak a virtuális adatszobához.

52 2017. június 5-én az ESZT a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján elfogadta az első értékelést (a továbbiakban: 1. értékelés), amelynek az volt a célja, hogy olyan bizonyítékokat szolgáltasson, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételei.

53 2017. június 6-án az EKB az ESZT-vel folytatott konzultációt követően a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdése második albekezdésének megfelelően értékelést végzett a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozóan.

54 Ebben az értékelésben az EKB jelezte, hogy az előző hónapokban a Banco Popular likviditási helyzete jelentősen megromlott, ami elsősorban a betétállománya jelentős kimerülésének tudható be. A Banco Popular jelentős készpénzkivonással szembesült valamennyi ügyfélkör részéről. Az EKB felsorolta azokat az eseményeket, amelyek a Banco Popular által tapasztalt likviditási problémákhoz vezettek.

55 E tekintetben rámutatott arra, hogy 2017 februárjában a Banco Popular az éves beszámolójának benyújtásakor 5,7 milliárd euró összegű rendkívüli tartalék iránti igényt tárt fel, ami 2016-ban 3,485 milliárd euró veszteséghez, valamint a bank stratégiájának a felülvizsgálatát elindító, hosszú ideje hivatalban lévő elnökének a leváltásához vezetett. A további tartalékok és a gazdasági év végi veszteségek bejelentése 2017. február 10-én a Banco Popular DBRS általi leminősítését eredményezte, és komoly aggodalmat váltott ki a Banco Popular ügyfelei részéről, ami a betétek jelentős és váratlan kivonásában és az ügyfelek részéről a bank fióktelepeinél tett nagy számú látogatásokban nyilvánult meg.

56 Az EKB jelezte továbbá, hogy az, hogy a Banco Popular 2017. április 3-án *ad hoc* nyilatkozatot tett közzé, amely több belső ellenőrzésnek az intézmény pénzügyi kimutatásaira esetlegesen jelentős hatással járó eredményéről tájékoztatott, valamint annak megerősítése, hogy az intézmény vezérigazgatóját kevesebb mint egy évvel a hivatalba lépését követően leváltják, újabb betétkivonási hullámot indított el. Az EKB megjegyezte, hogy a betétkivonások e hullámához a következők is hozzájárultak:

– a Banco Popular Standard & Poor's általi 2017. április 7-i leminősítése;

– a Banco Popular azon 2017. április 10-i bejelentése, hogy nem fizet osztalékot, valamint hogy a szűkös saját tőke helyzete miatt és a nem jól teljesítő eszközök fedezetének az összehasonlító csoportjával való szükséges összehangolása érdekében szükség lehet tőkeemelésre vagy társasági ügyletre;

– a Banco Popular Moody's általi 2017. április 21-i leminősítése;

– a vártnál rosszabb 2017. első negyedévi eredmények nyilvánosságra hozatala;

– a fenti 40. és 41. pontban említett, 2017. május 11-i és 15-i cikkekhez hasonlóan azt sugalló negatív és folyamatos médiafigyelem, hogy a Banco Popular elnöke elrendelte a bank sürgős eladását a fizetésképtelenség vagy likviditáshiány közvetlen kockázata miatt, és hogy a banknak a felügyelő általi helyszíni ellenőrzések eredményeképpen további jelentős tartalékigénnyel kell szembenéznie.

57 Az EKB azt is megállapította, hogy a 2017. május 31. óta elveszett betétek azt követően lettek különösen jelentősek, hogy a médiában megjelent, hogy a bank felszámolás alá kerülhet, ha a folyamatban lévő értékesítési folyamat rövid időn belül nem jár sikerrel.

58 Ezenkívül az EKB megjegyezte, hogy bár a Banco Popular a korábbi hetekben különböző, likvid eszközöket előteremtő további intézkedéseket tett, és azok végrehajtását megkezdte, a realizált és várt beáramlások nagysága nem volt elegendő ahhoz, hogy a Banco Popular likviditási helyzetének a kimerülését az értékelés időpontjában orvosolja. Az EKB azt is jelezte, hogy még azon sürgős likviditási hozzájárulás alkalmazásával is, amellyel szemben az EKB Kormányzótanácsa 2017. június 5-én nem emelt kifogást, az ebben az időpontban fennálló likviditási helyzet nem elegendő annak biztosításához, hogy a Banco Popular legkésőbb 2017. június 7-ig eleget tegyen kötelezettségeinek.

59 Az EKB úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular által már elfogadott intézkedések nem voltak kellően hatékonyak a likviditási helyzete romlásának a megfordításához. Megállapította, hogy a Banco Popular az esedékessé váló kötelezettségei teljesítésére való képességének a biztosítása érdekében alternatív intézkedésként megpróbált társasági ügyletet, vagyis egy erősebb versenytársnak való értékesítését végrehajtani. Ugyanakkor az EKB megállapította, hogy figyelemmel a Banco Popular likviditási helyzetének romlására, azon bizonyíték hiányára, hogy a közeljövőben képes lenne likviditási helyzetének megfordítására, valamint arra, hogy a tárgyalások addig nem vezettek pozitív eredményre, az ilyen magánügylet megerősítése nem volt előrelátható olyan határidőn belül, amely lehetővé tette volna a Banco Popular számára, hogy az esedékesé váló tartozásait megfizesse, vagy más kötelezettségvállalásait teljesítse.

60 Az EKB megállapította, hogy ugyanakkor nincsenek rendelkezésre álló olyan felügyeleti vagy korai beavatkozási intézkedések, amelyek lehetővé tennék a Banco Popular likviditási helyzetének azonnali helyreállítását, és amelyek elegendő időt biztosítanának számára a társasági ügylet vagy más megoldás végrehajtására. A hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 73. o.; HL 2017. L 20., 1. o.) 104. cikkének, a 2014/59/EK irányelv 27–29. cikkének vagy az 1024/2013/EU rendelet 16. cikkének a nemzeti átültetése alapján az EKB mint illetékes hatóság rendelkezésére álló intézkedések nem tudják biztosítani, hogy a Banco Popular – a likviditása megfigyelt romlásának mértékére és ütemére tekintettel – képes esedékessé váló tartozásait megfizetni vagy más kötelezettségeit teljesíteni.

61 Következésképpen az EKB, figyelembe véve különösen a betétek túlzott kiáramlását, a likviditás bank általi elvesztésének gyorsaságát, valamint azt, hogy a bank nem volt képes más likvid eszközöket előteremteni, megállapította, hogy arra utaló objektív tényezők állnak fenn, hogy a Banco Popular a közeljövőben valószínűleg nem képes esedékessé váló tartozásait megfizetni vagy más kötelezettségeit teljesíteni. Az EKB arra a következtetésre jutott, hogy a Banco Popular a 806/2014 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének a) pontja és (4) bekezdésének c) pontja értelmében fizetésképtelennek tekintendő, vagy mindenesetre a közeljövőben valószínűleg fizetésképtelenné válik.

62 2017. június 6-án a Banco Popular igazgatótanácsa arról tájékoztatta az EKB-t, hogy arra a következtetésre jutott, hogy a bank valószínűleg fizetésképtelenné válik.

63 Ugyanezen a napon a FROB kibocsátott egy, az értékesítési eljárásra vonatkozó információkat tartalmazó levelet (a továbbiakban: eljárási levél), amelyben az ajánlatok benyújtásának határidejét 2017. június 6-a éjfélben rögzítette.

64 Még mindig ugyanezen a napon a BBVA, a Banco Popular két potenciális vevőjének egyike arról tájékoztatta a FROB-t, hogy nem nyújt be ajánlatot.

65 Szintén 2017. június 6-án a Deloitte átadott az ESZT-nek egy második, a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján készített értékelést (a továbbiakban: 2. értékelés). A 2. értékelés célja az volt, hogy felbecsülje a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékét, felmérje, hogy a részvényesek és a hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, valamint hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik az átruházandó részvényekre és tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó döntés meghozatalát, és amelyek lehetővé teszik az ESZT számára a vagyonértékesítési eszköz céljából a kereskedelmi feltételek meghatározását. Ezen értékelés többek között a Banco Popular gazdasági értékét a legjobb forgatókönyv szerint 1,3 milliárd euróra, a legrosszabb forgatókönyv szerint mínusz 8,2 milliárd euróra, a legjobb becslés szerint pedig mínusz 2 milliárd euróra becsülte.

66 2017. június 7-én a Banco Santander benyújtott egy kötelező érvényű ajánlatot.

67 A 2017. június 7-i levélben a FROB tájékoztatta az ESZT-t, hogy a Banco Santander június 7-én 3 óra 12 perckor ajánlatot tett, és hogy a Banco Santander által a Banco Popular részvényeinek vételére tett árajánlata egy euró volt. A FROB jelezte, hogy az irányítóbizottsága a Banco Popular versenyeztetéses értékesítési eljárása nyertes ajánlattevőjeként elfogadta a Banco Santandert, és úgy határozott, hogy javasolja az ESZT-nek, hogy a Banco Popular tekintetében a szanálási program elfogadásáról szóló határozatában a Banco Santandert jelölje meg vevőként.

A Banco Popular 2017. június 7-i szanálási programjáról

68 2017. június 7-én az ESZT ügyvezetői testülete a 806/2014 rendelet alapján elfogadta a Banco Popular szanálási programjáról szóló SRB/EES/2017/08 határozatot (a továbbiakban: szanálási program).

69 A szanálási program 1. cikke szerint az ESZT, mivel úgy ítélte meg, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesültek, úgy határozott, hogy a Banco Populart a szanálás időpontjától kezdve szanálási eljárás alá vonja.

70 Így az ESZT először is megállapította, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, másodszor, hogy nincsenek más olyan intézkedések, amelyekkel észszerű határidőn belül megelőzhető lenne a Banco Popular csődje, harmadszor pedig, hogy közérdekből vagyonértékesítési eszköz formájában szanálási intézkedésre van szükség a Banco Popularral szemben. E tekintetben az ESZT rámutatott, hogy a szanálás szükséges és arányos a 806/2014 rendelet 14. cikkének (2) bekezdésében említett két cél megvalósításához, nevezetesen a bank kritikus funkciói folytonosságának a biztosításához és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöböléséhez.

71 A szanálási program 5.1. cikkében az ESZT a következőképpen határozott:

„A Banco Popular esetében alkalmazott szanálási eszköz a 806/2014 rendelet 24. cikke értelmében vett vagyonértékesítési eszközből áll, amelynek keretében a részvényeket egy vevőre ruházzák át. A tőkeinstrumentumok leírását vagy átalakítását közvetlenül a vagyonértékesítési eszköz alkalmazását megelőzően kell végrehajtani.”

72 A szanálási program 6. cikke a tőkeinstrumentumok leírására és a vagyonértékesítési eszközre vonatkozik. A 6.1. cikkben az ESZT megjelölte, hogy milyen intézkedéseket fogadott el a 806/2014 rendelet 21. cikkében előírt, leírásra vonatkozó jogköre alapján.

73 Így a szanálási program 6.1. pontja alapján az ESZT a következőképpen határozott:

– először is, a Banco Popular alaptőkéjének névértékét 2 098 429 046 euróval csökkenti, ami a Banco Popular részvényei 100%-ának bevonásához vezet;

– ezt követően a Banco Popular által kibocsátott és a szanálási határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeivé, az „I új részvényekké” alakítja át;

– ezt követően az „I új részvények” névértékét nullára csökkenti, ami ezen „I új részvények” 100 %-ának bevonásához vezet;

– végül a Banco Popular által kibocsátott és a szanálási határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő járulékos tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeire, a „II új részvényekké” alakítja át.

74 A szanálási program 6.3. cikke előírja, hogy e leírási és átalakítási intézkedések a 2. értékelésen alapulnak, amelyet megerősítenek a spanyol szanálási hatóság, a FROB által lefolytatott átlátható és nyílt értékesítési eljárás eredményei.

75 A szanálási program 6.5. cikkében az ESZT jelezte, hogy gyakorolja a 806/2014 rendelet 24. cikke (1) bekezdésének a) pontja által a vagyonértékesítési eszköz vonatkozásában ráruházott jogköröket, és elrendelte, hogy a „II új részvényeket” 1 euró vételár megfizetése ellenében tehermentesen és harmadik személy bármely jogától mentesen ruházzák át a Banco Santanderre. Pontosították, hogy a vevő már hozzájárult az átruházáshoz.

76 Az ESZT továbbá rámutatott, hogy a „II új részvények” átruházását a vevő 2017. június 7-i kötelező érvényű ajánlata alapján kell elvégezni, és azt a FROB-nak a 2015. június 18-i Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállításáról és szanálásáról szóló 11/2015 törvény; a BOE 2015. június 19-i 146. száma, 50797. o.) alapján kell végrehajtania.

77 A szanálási programot 2017. június 7-én 5 óra 13 perckor benyújtották a Bizottsághoz jóváhagyásra.

78 2017. június 7-én 6 óra 30 perckor a Bizottság elfogadta a Banco Popular szanálási programjának jóváhagyásáról szóló (EU) 2017/1246 határozatot (HL 2017. L 178., 15. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat), és arról értesítette az ESZT-t. Következésképpen a szanálási program ugyanezen a napon lépett hatályba.

79 A megtámadott határozat (4) preambulumbekezdése szerint:

„A Bizottság egyetért a szanálási programmal. Egyetért különösen a[z ESZT] által megadott azon indoklással, hogy a szanálásra miért van szükség közérdekből, a 806/2014/EU rendelet 5. cikkével összhangban.”

80 Ugyanezen a napon a FROB a 806/2014 rendelet 29. cikkének megfelelően elfogadta a szanálási program végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennek keretében a FROB hozzájárult ahhoz, hogy a Banco Popularnak a járulékos tőkeinstrumentumok átalakításából eredő új részvényeit (a „II új részvények”) a Banco Santanderre ruházzák át.

A szanálási határozat elfogadását követő tényekről

81 2018. június 14-én a Deloitte megküldte az ESZT-nek a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16)–(18) bekezdésében előírt, az eltérő bánásmódról szóló, annak meghatározása céljából készített értékelést, hogy a részvényesek és a hitelezők kedvezőbb bánásmódban részesültek volna-e, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna (a továbbiakban: 3. értékelés). 2018. július 31-én a Deloitte ezen értékeléshez kiegészítést küldött az ESZT-nek, amely kijavított bizonyos formai hibákat.

82 2018. szeptember 28-án beolvadással történő egyesülést követően a Banco Santander egyetemes jogutódlással a Banco Popular helyébe lépett.

83 2020. március 17-én az ESZT elfogadta az SRB/EES/2020/52 határozatot, amely annak meghatározására irányult, hogy kell-e kártérítést nyújtani a Banco Popular tekintetében hozott szanálási intézkedések által érintett részvényeseknek és hitelezőknek. E határozatra vonatkozóan 2020. március 20-án az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2020. C 91., 2. o.) közzétették egy közleményt. E határozatban az ESZT megállapította, hogy a Banco Popular szanálása által érintett részvényesek és hitelezők a 806/2014 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján nem jogosultak az ESZA-ból járó kártérítésre.

Az eljárás és a felek kérelmei

84 A Törvényszék Hivatalához 2017. augusztus 17-én benyújtott keresetlevelükkel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet.

85 A Törvényszék Hivatalához 2017. november 20-án, illetve december 18-án benyújtott beadványában a Banco Santander és az ESZT kérte, hogy a jelen eljárásba a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson. 2019. április 12-i végzéseivel a Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke engedélyezte az ESZT és a Banco Santander beavatkozását. A beavatkozók az előírt határidőn belül benyújtották beadványaikat, a felperesek pedig az azokra vonatkozó észrevételeiket.

86 2018. július 6-i levelében a Törvényszék az eljárási szabályzatának 89. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében írásbeli kérdéseket intézett a felekhez. A felek e kérésre az előírt határidőn belül válaszoltak.

87 A Törvényszék Hivatalához 2019. október 31-én benyújtott levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján új bizonyítékot ajánlottak fel. A Bizottság és az ESZT az előírt határidőn belül benyújtotta észrevételeit.

88 Mivel az eljárási szabályzat 27. cikkének (5) bekezdése alapján módosult a Törvényszék tanácsainak összetétele, és az előadó bírót a harmadik tanácshoz osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

89 A harmadik tanács javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzatának 28. cikkét alkalmazva úgy határozott, hogy az ügyet kibővített ítélkező testület elé utalja.

90 A Törvényszék Hivatalához 2020. október 16-án benyújtott levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján új bizonyítékot ajánlottak fel. A Bizottság, az ESZT és a Banco Santander az előírt határidőn belül benyújtották észrevételeiket.

91 A Törvényszék 2021. március 15-én az eljárási szabályzat 89. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében számos dokumentum benyújtására hívta fel a Bizottságot. 2021. március 30-i levelében a Bizottság jelezte, hogy nem tud eleget tenni a Törvényszék felhívásának, de bizonyításfelvétel keretében be tudja mutatni a kért dokumentumokat.

92 2021. április 15-én a Törvényszék az eljárási szabályzatának 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta az ESZT-t bizonyos dokumentumok benyújtására. 2021. április 20-i levelében az ESZT azt válaszolta, hogy a kért dokumentumok részben bizalmasak, és hogy azokat be tudja nyújtani, ha a Törvényszék bizonyításfelvételt fogad el.

93 2021. május 21-i végzésével a Törvényszék egyrészt az Európai Unió Bírósága alapokmánya 24. cikkének első bekezdése, másrészt pedig az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja, 92. cikkének (3) bekezdése, valamint 103. cikke alapján elrendelte a Bizottságnak, hogy nyújtsa be a szanálási program, a 2. értékelés és az EKB azon 2017. június 6-i értékelésének teljes változatát, amely a Banco Popular fizetésképtelenségére vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozott. A Törvényszék arra is felszólította az ESZT-t, hogy nem bizalmas és bizalmas változatban nyújtsa be a Banco Popular EKB-hoz intézett 2017. június 6-i levelét, beleértve annak mellékletét, valamint az EKB által a Banco Popularhoz intézett 2017. május 18-i levelet.

94 A Törvényszék Hivatalához 2021. június 4-én benyújtott levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján újabb bizonyítékot ajánlottak fel. A többi felet felhívták, hogy a tárgyaláson terjesszék elő az e kérelemre vonatkozó észrevételeiket.

95 2021. június 16-i végzésével a Törvényszék egyrészt eltávolította az iratanyagból a Bizottság és az ESZT által a 2021. május 21-i végzés végrehajtásaként benyújtott dokumentumok bizalmas változatait, másrészt megküldte a többi félnek a Banco Popular EKB-nak küldött 2017. június 6-i levelét annak melléklete nélkül.

96 Mivel a kibővített harmadik tanács két tagja akadályoztatva volt, a Törvényszék elnöke két másik bírát jelölt ki a tanács létszámának kiegészítése érdekében.

97 A Törvényszék a 2021. július 24-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.

98 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot, vagy másodlagosan annak 1. cikkét;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

99 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

100 A Banco Santander és az ESZT azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

101 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek hat jogalapra hivatkoznak. Az első, arra alapított jogalap, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg a szanálási programot, mielőtt azt jóváhagyta volna. A második, az indoklási kötelezettség megsértésére alapított jogalap. A harmadik jogalap a szakmai titoktartási kötelezettség és a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésén alapul. A negyedik jogalap a 806/2014 rendelet 14., 18., 20–22. és 24. cikkének az alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibákon alapul. Az ötödik jogalap a tulajdonhoz való jog megsértésén alapul. A hatodik jogalapot pedig a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapítják.

102 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálat terjedelmét illetően a felperesek előadják, hogy a Törvényszéknek el kell végeznie a szanálási program teljes körű és alapos felülvizsgálatát.

103 A Bizottság úgy véli, hogy a megsemmisítés iránti keresetek keretében az uniós bíróságok összetett műszaki kérdés felmerülése esetén kötelesek megvizsgálni azon ténybeli és jogi megállapítások pontosságát, amelyeken a megtámadott aktus alapul, kötelesek ellenőrizni a nyilvánvaló hiba hiányát vagy a hatáskörrel való visszaélés hiányát, és azt, hogy az alperes egyértelműen nem lépte-e túl diszkrecionális jogkörének határait.

104 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az ítélkezési gyakorlat a Törvényszék által gyakorolt felülvizsgálat terjedelmét körülhatárolta mind olyan helyzetekben, amelyekben a megtámadott aktus tudományos és technikai jellegű, rendkívül összetett tények értékelésén alapul, mind pedig olyan helyzetekben, amikor összetett gazdasági értékelésekről van szó.

105 Egyrészt, ami azon helyzeteket illeti, amelyekben az uniós hatóságok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, különösen a tudományos és technikai jellegű, rendkívül összetett tények értékelését illetően az általuk hozott intézkedések természete és terjedelme meghatározásának tekintetében, az uniós bíróság felülvizsgálatának annak vizsgálatára kell korlátozódnia, hogy az ilyen jogkör gyakorlása nem volt-e nyilvánvalóan hibás, vagy nem követtek-e el hatáskörrel való visszaélést, illetve hogy ezen intézmények nem lépték-e nyilvánvalóan túl a mérlegelési jogkörük

határait. Ebben a kontextusban az uniós bíróság ugyanis nem helyettesítheti a saját, tudományos és műszaki jellegű ténybeli megállapításaival az uniós hatóságok megállapításait, amelyeket az EUM-Szerződés e feladat elvégzésére kizárólagosan felhatalmazott (2011. július 21-i Etimine ítélet, C-15/10, EU:C:2011:504, 60. pont; 2013. március 7-i Bilbaína de Alquitranes és társai kontra ECHA ítélet, T-93/10, EU:T:2013:106, 76. pont; lásd továbbá: 2017. május 11-i Deza kontra ECHA ítélet, T-115/15, EU:T:2017:329, 163. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

106 Másrészt, ami az uniós hatóságok által végzett összetett gazdasági értékelések felett az uniós bíróságok által gyakorolt felülvizsgálatot illeti, az olyan korlátozott ellenőrzést jelent, amely szükségképpen annak vizsgálatára szorítkozik, hogy tiszteletben tartották-e az eljárási szabályokat és az indokolási kötelezettséget, a tényállás tárgyi szempontból pontos-e, valamint nem követtek-e el nyilvánvaló mérlegelési hibát, illetve hatáskörrel való visszaélést. E felülvizsgálat keretében az uniós bíróság tehát nem helyettesítheti a hatáskörrel rendelkező uniós hatóság gazdasági értékelését a sajátjával (lásd ebben az értelemben: 1985. július 11-i Remia és társai kontra Bizottság ítélet, 42/84, EU:C:1985:327, 34. pont; 2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 100. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. január 16-i Iberpotash kontra Bizottság ítélet, T-257/18, EU:T:2020:1, 96. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

107 Mivel az ESZT által a szanálási eljárás keretében meghozandó határozatok rendkívül összetett gazdasági és technikai értékeléseken alapulnak, meg kell állapítani, hogy a fenti 105. és 106. pontban említett ítélkezési gyakorlatból következő elvek alkalmazandók a bíróság által elvégzendő felülvizsgálatra.

108 Mindazonáltal, jóllehet az ESZT számára bizonyos mérlegelési mozgásteret ismernek el gazdasági és technikai kérdésekben, ez nem jelenti azt, hogy az uniós bíróság nem vizsgálhatja felül a határozata alapjául szolgáló gazdasági jellegű adatok ESZT általi értelmezését. Amint ugyanis a Bíróság megállapította, az uniós bíróságnak még összetett értékelések esetén sem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok képezik-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd: 2007. november 22-i Spanyolország kontra Lenzing ítélet, C-525/04 P, EU:C:2007:698, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. március 26-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. december 10-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

109 E tekintetben annak megállapításához, hogy az ESZT elkövetett-e a tények vizsgálatakor olyan nyilvánvaló értékelési hibát, amely indokolttá tenné a szanálási program megsemmisítését, a felperesek által előterjesztett bizonyítékoknak elegendőknek kell lenniük ahhoz, hogy kétségbe vonják az e programban megállapított tények értékelésének hihetőségét (lásd analógia útján: 2018. június 14-i Lubrizol France kontra Tanács ítélet, C-223/17 P, nem tették közzé, EU:C:2018:442, 39. pont; 1996. december 12-i AIUFFASS és AKT kontra Bizottság ítélet, T-380/94, EU:T:1996:195, 59. pont; 2018. december 13-i Comune di Milano kontra Bizottság ítélet, T-167/13, EU:T:2018:940, 108. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az arra alapított első jogalapról, hogy a Bizottság a jóváhagyása előtt nem vizsgálta meg a szanálási programot

110 A felperesek lényegében azzal érvelnek, hogy tekintettel arra a rövid határidőre, amellyel a szanálási program jóváhagyására a Bizottság rendelkezett, nem volt lehetősége arra, hogy megfelelően értékelje e program diszkrecionális szempontjait, és ezáltal megsértette az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) a hatáskör-átruházásra vonatkozóan előírt elveket. Előadják, hogy a Bizottság megelégedett a szanálási program jóváhagyásával, melynek során diszkrecionális jogkörének gyakorlását jogellenesen az ESZT-re ruházta.

111 A Bizottság azt állítja, hogy 2017. május 2-től, vagyis azon időponttól kezdődően, amikor az ESZT arról tájékoztatta őt, hogy a Banco Popular likviditási problémákkal küzd, és hogy szükségesnek bizonyulhat szanálási intézkedés elfogadása, az összes lehetséges forgatókönyv előkészítésében részt vett. Az ESZT döntéshozó szerveiben állandó megfigyelőként jelen van. Valamennyi dokumentumhoz hozzáférése volt, és szakértői segítették az ESZT-t a szanálási program elkészítésében. Azzal érvel, hogy a rendelkezésére álló határidőn belül el tudta végezni a szükséges értékelését.

112 Meg kell jegyezni, hogy a 2014. január 22-i Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács ítélet (C-270/12, EU:C:2014:18) 41. pontjában a Bíróság rámutatott arra, hogy az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) lényegében azt hangsúlyozta, hogy a hatáskör-átruházásból eredő következmények nagymértékben eltérnek aszerint, hogy az egyrészről olyan végrehajtási hatáskörökre irányul, amelyek egyértelműen körülhatároltak, és amelyek gyakorlása ezért szigorúan ellenőrizhető a hatáskört átruházó hatóság által meghatározott objektív kritériumok alapján, vagy másrészről olyan „diszkrecionális jogkörre, amely széles mérlegelési szabadsággal jár, és amely gyakorlása révén egy valódi gazdaságpolitikát jeleníthet meg”.

113 A Bíróság hozzátette, hogy az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) arra is rámutatott, hogy az első típusú hatáskör-átruházás nem alkalmas arra, hogy jelentősen módosítsa azokat a következményeket, amelyekkel az általa érintett hatáskörök gyakorlása jár, míg a második típusú hatáskör-átruházás azzal, hogy a hatáskört átruházó hatóság döntéseit az átruházott hatáskörrel rendelkező hatóság döntéseivel helyettesíti, „a felelősségek valódi áthelyezését” végzi el (2014. január 22-i ítélet, Egyesült Királyság kontra Parlament és Tanács, C-270/12, EU:C:2014:18, 42. pont).

114 A jelen jogalap terjedelmének értékelése érdekében pontosítani kell, hogy mi szanálási programok elfogadásának 806/2014 rendelet által bevezetett eljárása, és különösen, hogy mi a Bizottságra ruházott szerep.

115 E tekintetben meg kell állapítani, hogy szanálási intézkedések elfogadására a jogalkotó által a 806/2014 rendeletben bevezetett eljárás a Tanács Jogi Szolgálata által a Bizottság rendeletre irányuló javaslatára vonatkozó, 2013. október 7-i véleményben megfogalmazott észrevételeket követte, amely vélemény célja annak értékelése volt, hogy a rendeletre irányuló javaslatban eredetileg előírt eljárás összeegyeztethető-e az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) értelmezett, hatáskör-átruházásra vonatkozó elvekkel.

116 Az e véleményben megvizsgált, rendeletre irányuló javaslatban eredetileg a Bizottság és az ESZT közötti hatáskör-megosztás eltért attól, amelyet végül a 806/2014 rendelet megállapított. Különösen, a Bizottság jogosult volt arra, hogy valamely szervezetet szanálás alá vonjon, megállapítsa a szanálási eszközök alkalmazásának keretét, és eldöntse, hogy a tőkeinstrumentumok leírására és átalakítására vonatkozó hatáskört alkalmazni kell-e, és ha igen, hogyan, illetve az ESZT a Bizottság által meghatározott keretnek megfelelően hatáskörrel rendelkezett a nemzeti szanálási hatóságoknak címzett határozatok elfogadására.

117 Véleményében a Tanács Jogi Szolgálata megjegyezte, hogy nincsenek kellően pontosan meghatározva azok az intézkedések, amelyeket az ESZT valamely szanálási határozatba belefoglalhat. A Tanács Jogi Szolgálata megállapította, hogy a rendeletre irányuló azon javaslat általános rendszere és szerkezete, amelyben a Bizottság elfogadja a szanálásról szóló alaphatározatot és az ESZT-nek a Bizottság által megállapított kritériumok keretében el kell járnia, összhangban áll az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) értelmezett uniós joggal. Ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy az ESZT-nek a szanálási eszközök végrehajtására vonatkozó jogkörei és a határozatok bizonyos mértékben diszkrecionális jellegűnek tűnnek, és túllépnek a tisztán technikai hatáskörökön. A Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy ennélfogva szükséges lehet vagy más rendelkezéseket foglalni a rendeletbe annak érdekében, hogy megfelelő keretbe foglalják a szanálási eszközök ESZT általi alkalmazását, vagy e jogkörök gyakorlásába végrehajtási hatáskörökkel felruházott uniós intézményt bevonni.

118 Az uniós jogalkotó, figyelembe véve a Tanács Jogi Szolgálatának e véleményét, módosította a szanálási intézkedések elfogadásának mechanizmusát. Minthogy a szanálási intézkedés elfogadása diszkrecionális mérlegelési mozgásteret foglal magában, a jogalkotó e hatáskört valamely intézmény, nem pedig az ESZT számára tartotta fenn.

119 Ez következik különösen a 806/2014 rendelet (24) és (26) preambulumbekezdéséből, amelyek a következőket írják elő:

„(24) Mivel csak uniós intézmények hozhatnak létre uniós szanálási politikát, és mivel valamennyi konkrét szanálási rendszer elfogadása tekintetében fennáll bizonyos mérlegelési jogkör, rendelkezni kell a Tanács és a Bizottság mint olyan intézmények megfelelő bevonásáról, amelyek az EUMSZ 291. cikkével összhangban végrehajtási hatásköröket gyakorolhatnak. A[z ESZT] által hozott szanálási határozatok diszkrecionális vonatkozásait a Bizottságnak kell értékelnie. Tekintettel a szanálási határozatoknak a tagállamok pénzügyi stabilitására és az Unióra mint olyanra, valamint a tagállamok költségvetési szuverenitására gyakorolt jelentős hatására, fontos végrehajtási hatáskört ruházni a Tanácsra a szanálással kapcsolatos bizonyos határozatok tekintetében. Ezért a Bizottság javaslatára a Tanácsnak kell ténylegesen ellenőriznie a[z ESZT-t], amennyiben az megvizsgálja, hogy közérdek esete áll-e fenn, valamint értékelnie az Alap összegének valamely konkrét szanálási intézkedés céljából történő lényeges módosításait. […]

(26) […] Amennyiben a[z ESZT] megállapítja, hogy a szanálás alá vonásához kapcsolódó valamennyi kritérium teljesül, el kell fogadnia a szanálási rendszert. A szanálási rendszer elfogadásához kapcsolódó eljárás – amely a Bizottság és a Tanács bevonásával történik – erősíti a[z ESZT] működési függetlenségét, miközben tiszteletben tartja a hatáskörök ügynökségekre ruházásának az Európai Unió Bíróságának […] értelmezése szerinti elvét. Ezért ez a rendelet előírja, hogy a[z ESZT] által elfogadott szanálási rendszer csak akkor lép

> hatályba, ha a[z ESZT] által történő elfogadását követő 24 órában a Tanács vagy a Bizottság nem emel kifogást, illetve ha a Bizottság jóváhagyja a szanálási rendszert. Azon indokok köre, amelyek alapján a Tanács a Bizottság javaslatára kifogást emelhet a[z ESZT] szanálási rendszerével szemben, szigorúan a közérdek fennállásának esetére és arra az esetre kell korlátozódnia, ha a Bizottság lényegesen módosítja az Alap [ESZT] által javasolt felhasználásának összegét. […] A Bizottságnak a[z ESZT] üléseinek megfigyelőjeként folyamatosan ellenőriznie kell, hogy a[z ESZT] által elfogadott szanálási rendszer teljes mértékben megfelel-e e rendeletnek, hogy az biztosítja-e a különböző szóban forgó célkitűzések és érdekek egyensúlyát, hogy tiszteletben tartja-e a közérdeket, valamint hogy megóvja-e a belső piac integritását. Tekintettel arra, hogy a szanálási intézkedés igen gyors döntéshozatali eljárást tesz szükségessé, a Tanácsnak és a Bizottságnak szorosan együtt kell működnie, és a Tanács nem kettőzheti meg a Bizottság által már elvégzett előkészítő munkát. […]”

120 Így a szanálási eljárást illetően a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése előírja, hogy a Bizottság vagy támogatja a szanálási programot, vagy kifogást emel ellene a szanálási program diszkrecionális szempontjaira vonatkozóan, és hogy a szanálási program csak akkor léphet hatályba, ha annak az ESZT általi továbbítását követő 24 órán belül a Tanács vagy a Bizottság nem emel kifogást.

121 Ennélfogva a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése alapján az szükséges, hogy valamely uniós intézmény, azaz a Bizottság vagy a Tanács a diszkrecionális szempontjait illetően jóváhagyja a szanálási programot ahhoz, hogy az joghatásokat váltson ki. Az uniós jogalkotó tehát egy intézményt bízott meg azzal a jogi és politikai felelősséggel, hogy meghatározza az uniós szanálási politikát, elkerülve ezáltal az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítélet (9/56, EU:C:1958:7) értelmében véve „a felelősségek valódi áthelyezését”.

122 Következésképpen a Bizottságnak ténylegesen értékelnie kell a szanálási program diszkrecionális szempontjait annak hatálybalépése előtt. Ennek hiányában, amint a felperesek érvelnek, a Bizottság jogellenesen ruházta át diszkrecionális jogkörét az ESZT-re, megsértve ezzel az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletből (9/56, EU:C:1958:7) következő, hatáskör-átruházásra vonatkozó elveket.

123 Ha – amint a felperesek állítják – a szanálási program a Bizottság olyan jóváhagyását követően lépett hatályba, amely nem értékelésen, hanem puszta hitelesítésen alapult, ez azzal a következménnyel járna, hogy egyedül az ESZT értékelte a gazdaságpolitikai döntéseket és így a szanálás végrehajtásának szükségességét magában foglaló diszkrecionális szempontokat, ami nem felelne meg az 1958. június 13-i Meroni kontra Főhatóság ítéletben (9/56, EU:C:1958:7) megállapított elveknek.

124 E tekintetben a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésében a Bizottság jelezte, hogy egyetért a szanálási programmal, különösen az ESZT által adott azon indoklással, hogy miért van szükség közérdekből a szanálási intézkedésre.

125 Így a Bizottság jóváhagyta az ESZT azon döntését, hogy szanálási intézkedésnek veti alá a Banco Popular, megállapítva többek között, hogy a vagyonértékesítési eszköz megválasztása szükséges a kritikus funkciók folytonosságának biztosítására és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölésére irányuló célok eléréséhez, és arányos azokkal.

126 Érveikkel a felperesek azt állítják, hogy az eljárás lefolyására tekintettel a Bizottság megelégedett a szanálási program jóváhagyásával, anélkül hogy azt megvizsgálta volna, és így jogellenesen az ESZT-re ruházta a diszkrecionális jogkörének gyakorlását.

127 Először is a felperesek azzal érvelnek, hogy a szanálási programot 2017. június 7-én 5 óra 13 perckor küldték meg a Bizottságnak, és az ugyanazon a napon 6 óra 30 perckor lépett hatályba. Úgy vélik, hogy lehetetlen, hogy e rövid határidőn belül a Bizottság eleget tett volna azon kötelezettségének, hogy megfelelően értékelje a szanálási program diszkrecionális szempontjait.

128 Másodszor, a felperesek megjegyzik, hogy a Bizottság 2017. június 7-i ülésének jegyzőkönyve jelzi, hogy a szanálási programot egy írásbeli sürgősségi eljárás végén hagyták jóvá. A felperesek szerint a Pénzügyi Stabilitás, a Pénzügyi Szolgáltatások és a Tőkepiaci Unió Főigazgatóságának meg kellett volna vizsgálnia, hogy az ESZT megfelelő következtetésekre jutott-e a szanálási program diszkrecionális szempontjai tekintetében, majd ajánlást kellett volna tennie a Bizottságnak arra vonatkozóan, hogy hagyja jóvá a szanálási programot. Ezt az ajánlást közölni kellett volna a biztosok kabinetjével, a főigazgatóságokkal és a Jogi Szolgálattal, megjelölve azt a határidőt, amelyen belül kifogásokat kell megfogalmazni, és kifogások hiányában a határozatot a Bizottság eljárási szabályzata 12. cikkének megfelelően elfogadottnak kellett volna tekinteni. Úgy vélik, hogy e 77 perces eljárást követve a Bizottság nem tudja megfelelően megvizsgálni a szanálási program diszkrecionális szempontjait. A 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése 24 órás határidőt biztosított számára.

129 Meg kell állapítani, hogy a felperesek nem vitatják, hogy a szanálási programot sürgős eljárásban kellett elfogadni.

130 A 806/2014 rendelet 30. cikkéből kitűnik egyrészt, hogy az ESZT tájékoztatja a Bizottságot minden olyan intézkedésről, amelyet a szanálás előkészítése érdekében tesz, másrészt pedig, hogy az e rendelet szerinti hatásköreik gyakorlása során az ESZT, és különösen a Bizottság szorosan együttműködik, különösen a szanálási tervezése, a korai beavatkozás és a szanálás szakaszaiban, és hogy egymás rendelkezésére bocsátják az összes olyan információt, amely feladataik ellátásához szükséges.

131 Ezenfelül a 806/2014 rendelet 43. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy a Bizottság kijelöl egy olyan képviselőt, aki állandó megfigyelőként jogosult részt venni az ESZT ülésein, ügyvezetői testületében és a plenáris ülésein, és hogy képviselője jogosult a vitákon való részvételre, és valamennyi dokumentumhoz hozzáférhet.

132 Amint az ESZT és a Bizottság rámutat, ez utóbbi a 806/2014 rendelet alapján fennálló kötelezettségeinek megfelelően 2017 májusától részt vett a szanálási program elfogadását megelőző különböző szakaszokban.

133 E tekintetben a Bizottság az ellenkérelemben részletezi a szanálási program elfogadásához vezető előkészítő szakaszokban való részvételének különböző lépéseit. Többek között számos, az ESZT-vel 2017. május 22-től tartott ülést és a 2017. május 30-tól tartott napi találkozókat, az ESZT által megküldött szanálási program előzetes terveinek 2017. június 6-án és 7-én történő kézhezvételét, valamint a különböző szervezeti egységei által 2017. június 6-án 17 óra 30 perctől június 7-én 5 óra 13 percig végzett tevékenységeit említi.

134 A Bizottság arra is rámutat, hogy állandó megfigyelőként hozzáfért a szanálási program előkészítéséhez hasznos valamennyi dokumentumhoz, különösen a Banco Popular pénzügyi helyzetére vonatkozó dokumentumokhoz, és hogy szakértői részt vettek – különösen egy szanálási programmodell kidolgozása révén – a szanálási program ESZT-vel való előkészítésében. Hozzáteszi, hogy 2017. június 6-tól kezdődően szakértői jelen voltak az ESZT helyiségeiben annak érdekében, hogy segítsék az ESZT-t a szanálási program elkészítésében.

135 E tekintetben egy pervezető intézkedésre válaszul a Bizottság először is benyújtotta az ESZT ügyvezetői testületének azon ülésein készült jegyzőkönyvek listáját, amelyeken 2017. május 22. óta részt vett. Ez a lista tanúsítja, hogy a Bizottság 2017. május 24-én, június 2-án, június 6-án és 7-én három ülésen vett részt. Másodszor, a Bizottság benyújtotta a szanálási program előkészítésében érintett szervezeti egységei által készített 2017. május 22-i, 24-i és 29-i, valamint június 2-i és 6-i informális belső jelentések listáját. Harmadszor, a Bizottság számos, a szolgálatai és az ESZT közötti, a vagyonértékesítési eszköz forgatókönyve szerinti szanálási modellnek és a szanálási program előzetes terveinek az átadására vonatkozó, 2017. június 1-jei, 3-i, 6-i és 7-i elektronikus levélváltást is benyújtott. Ezen elektronikus levelek különösen azt tanúsítják, hogy a Bizottság 2017. június 6-án 18 óra 59 perckor és 2017. június 7-én 00 óra 33 perckor megkapta a szanálási program előzetes terveit.

136 Ebből kitűnik, hogy a Bizottság szervezeti egységei több, ESZT-vel folytatott ülésen is részt vettek, és hogy a Bizottság 2017. június 7-én 5 óra 13 perc előtt tudomást szerzett a szanálási program előzetes terveiről, és részt vett azok elkészítésében.

137 A tárgyalás során a felperesek elismerték, hogy a Bizottság részt vett a szanálási program elfogadásához vezető előkészítő szakaszokban. Ugyanakkor azt állították, hogy a Bizottság semmiféle bizonyítékot nem szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy a megbeszélések a szanálási program végleges változatára vonatkoztak.

138 Márpedig, tekintettel a szanálási program elfogadásához vezető előkészítő szakaszokban való részvételére, a Bizottságnak már tudomása volt a Banco Popular nehézségeiről, az ESZT által azok orvoslása érdekében tervezett intézkedésekről, valamint a szanálási program lényeges tartalmáról. A felperesek tehát nem állíthatják, hogy a Bizottságnak már nem volt ideje arra, hogy elvégezze a szanálási program értékelését. E tekintetben közömbös az, hogy az előkészítő szakaszok során folytatott megbeszélések nem a szanálási program végleges megfogalmazására vonatkoztak.

139 Ebből következik, hogy e jogalap a felperesek azon téves feltételezésén alapul, miszerint a Bizottságnak a szanálási program elfogadásához vezető előkészítő szakaszokban való részvétele arra az időszakra korlátozódott, amely a szanálási programnak az ESZT által 2017. június 7-én 5 óra 13 perckor történő megküldése és annak a Bizottság általi jóváhagyása között telt el.

140 Ennélfogva, mivel téves feltevésen alapul, el kell utasítani a felperesek azon érvét, miszerint a Bizottság megelégedett a szanálási program jóváhagyásával, anélkül hogy megfelelően értékelte volna e program diszkrecionális szempontjait, és ezáltal megsértette a hatáskör-átruházás elveit.

141 Ezt a következtetést nem kérdőjelezik meg a felperesek más érvei.

142 Ami a felperesek azon érvét illeti, miszerint a szanálási program részletei eltértek a 806/2014 rendelet 8. cikke alapján elfogadott és 2016 decemberében jóváhagyott szanálási tervben előírtaktól, elegendő megállapítani, hogy az hatástalan. Az ESZT által elfogadott és a Bizottság által jóváhagyott szanálási program ugyanis nem e tervre támaszkodik, amint az a szanálási program (44)–(46) preambulumbekezdésében is szerepel.

143 A felperesek azon érvét illetően, miszerint a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése 24 órás határidőt biztosít a Bizottság számára a szanálási program elfogadására, elegendő megjegyezni, hogy maximális határidőről van szó. Amint a Bizottság hangsúlyozza, a 24 órás határidő annak a leghosszabb határidőnek felel meg, amely akkor áll rendelkezésére, ha hétvégén kerül sor a szanálásra. Márpedig, ha – mint a jelen ügyben – valamely hitelintézet fizetésképtelensége hétköznap következik be, e hitelintézet kritikus funkciói folytonosságának a biztosítása érdekében éjszaka kell szanálási intézkedést hozni. Így a szanálási programot a piacok megnyitásának időpontja, vagyis 2017. június 7-én 7 óra előtt kellett sürgős eljárásban elfogadni.

144 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

145 A felperesek előadják, hogy a megtámadott határozatnak a (4) preambulumbekezdésében szereplő indokolása elégtelen. Először is azt állítják, hogy a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdése általánosan utal az ESZT által előadott indokokra, anélkül hogy megjelölné a szanálási program különös indokát vagy különös rendelkezéseit. Másodszor, a közérdek kritériumával kapcsolatos „okok” semmit sem tárnak fel a Bizottság által végzett értékelésről, hanem egyszerűen jóváhagyják a szanálási programot. Harmadszor, a megtámadott határozat nem tartalmaz semmiféle indokolást a szanálási program azon diszkrecionális szempontjait illetően, amelyeket a Bizottságnak értékelnie kellett volna. A Bizottság megelégedett annak kinyilvánításával, hogy támogatja a szanálási programot, anélkül hogy további magyarázatot vagy indokolást adott volna.

146 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 296. cikk által előírt indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus természetéhez, és világosan és egyértelműen ki kell fejtenie a jogi aktust megalkotó intézmény érvelését úgy, hogy az érintettek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a hatáskörrel rendelkező bíróság felülvizsgálatot gyakorolhasson. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd: 2019. május 8-i Landeskreditbank Baden-Württemberg kontra EKB ítélet, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85. és 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. október 21-i EKB kontra Estate of Espírito Santo Financial Group ítélet, C-396/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:845, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

147 Ezenkívül a jogi aktus indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a tényleges lehetőségekkel és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül meg kell hozni (lásd: 2012. november 6-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. május 23-i KPN kontra Bizottság ítéletet, T-370/17, EU:T:2019:354, 139. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. január 27-i KPN kontra Bizottság ítéletet, T-691/18, nem tették közzé, EU:T:2021:43, 162. pont).

148 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy:

„A Bizottság egyetért a szanálási programmal. Egyetért különösen a[z ESZT] által megadott azon indoklással, hogy a szanálásra miért van szükség közérdekből, a 806/2014/EU rendelet 5. cikkével összhangban.”

149 Ráadásul egyrészt a megtámadott határozat (2) preambulumbekezdésében a Bizottság hivatkozott arra, hogy az ESZT a szanálási programban kijelenti, hogy a 806/2014/EU rendelet 18. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében meghatározott összes szanálási feltétel teljesül a Banco Popular tekintetében, és hogy értékeli, hogy a szanálási intézkedésre miért van szükség közérdekből. Másrészt a megtámadott határozat (3) preambulumbekezdésében a Bizottság rámutatott arra, hogy a szanálási program a 806/2014/EU rendelet 18. cikkének (6) bekezdésével összhangban szanálás alá vonja a Banco Populart, és meghatározza a vagyonértékesítési eszköznek a szanálás alatt álló intézményre való alkalmazását, valamint hogy a szanálási program emellett megindokolja, hogy a felsorolt elemek miért megfelelőek.

150 Ebből kitűnik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kifejezetten hivatkozott azokra az indokokra, amelyek miatt az ESZT úgy ítélte meg, hogy teljesültek a szanálási program elfogadásának feltételei, és hogy a vagyonértékesítési eszközt kell alkalmazni. Így a megtámadott határozat (4) preambulumbekezdésében szereplő szanálási program jóváhagyását e többi preambulumbekezdés fényében kell értelmezni, és az ezen indokok összességére vonatkozik. E preambulumbekezdésben a Bizottság kifejezetten kimondta, hogy egyetért a szanálási programban szereplő azon indokokkal, amelyek igazolják a Banco Popularral szembeni szanálási intézkedés elfogadását, különösen a közérdek kritériumát illetően. Így a felperesek állításával ellentétben a Bizottság a megtámadott határozatban kifejezetten utalt a szanálási program diszkrecionális szempontjaira, különösen a közérdekre vonatkozó feltétel tiszteletben tartására.

151 Így meg kell állapítani, hogy a szanálási program és annak indokolása azon összefüggés részét képezi, amelyben a megtámadott határozatot elfogadták.

152 Márpedig, amint a Bizottság hangsúlyozza, a felperesek nem állítják azt, hogy a szanálási program nincs kellően megindokolva.

153 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése alapján a Bizottság vagy „támogatja” a szanálási programot, vagy kifogást emel ellene annak diszkrecionális szempontjaira vonatkozóan.

154 Ebből kitűnik, hogy amikor a Bizottság – mint a jelen ügyben – jóváhagyja a szanálási programot, határozatának indokolása szorítkozhat annak jelzésére, hogy egyetért az abban foglalt indokolással. A jóváhagyásának minden egyéb további igazolása csak a szanálási programban már szereplő elemek átvételéből állhat. Márpedig a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése szerint a Bizottságnak a határozatában nem kell újra elvégeznie az ESZT elemzését, hanem azt csak jóvá kell hagynia.

155 Egyébiránt a fenti 147. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően figyelembe kell venni azt a nagyon rövid határidőt, amellyel a Bizottság a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése alapján a szanálási program ESZT általi továbbításától számítva a határozatának elfogadásához rendelkezett.

156 Ebből következik, hogy a jóváhagyás igazolásához elegendőnek kell tekinteni azt az indokolást, amellyel a Bizottság kijelenti, hogy egyetért a szanálási program tartalmával és az ESZT által az elfogadásának igazolására felhozott indokokkal.

157 Ennélfogva a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, a szakmai titoktartási kötelezettség és a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésére alapított jogalapról

158 A felperesek a bizalmasság elvének és az EUMSZ 339. cikkben előírt, szakmai titoktartás elvének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 41. cikkében biztosított, megfelelő ügyintézéshez való jognak a megsértésére hivatkoznak.

159 A felperesek szerint az ESZT elnöke által a Bloomberg televíziócsatorna számára 2017. május 23-án adott interjú és a Reuters fenti 42. pontban említett 2017. május 31-i cikke az információk bizalmas kezelésének kötelezettsége és a szakmai titoktartási kötelezettség ESZT vagy Bizottság általi megsértésének minősül. Azt állítják, hogy a 2017. május 23-i és 31-i nyilvánosságra hozatal váltotta ki a Banco Popular súlyos likviditási válságát, következésképpen pedig annak szanálásához vezetett. A felperesek egy kontrafaktuális forgatókönyvre hivatkoznak, amely szerint e nyilvánosságra hozatalok, és ennélfogva a likviditási válság hiányában a szanálási programot nem fogadták volna el, vagy más lett volna a tartalma.

160 A Bizottság azt állítja, hogy valamely szanálási program elfogadásához és jóváhagyásához elegendő, ha a szanálás feltételei teljesülnek, és hogy azon okok, amelyek e helyzethez vezettek, nem érintik a megtámadott határozat érvényességét. Az ESZT azzal is érvel, hogy a felperesek által hivatkozott események nem érinthetik a megtámadott határozat jogszerűségét, mivel nem releváns az a kérdés, hogy mi okozta a Banco Popular fizetésképtelenségét.

161 Meg kell jegyezni, hogy feltételezve azt, hogy a felperesek bizonyítják, hogy az ESZT vagy a Bizottság bizalmas információkat közölt a sajtóval, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az ilyen jellegű szabálytalanság maga után vonhatja a szóban forgó határozat megsemmisítését, ha megállapítást nyer, hogy e szabálytalanság hiányában a megtámadott határozatnak más lehetett volna a tartalma (lásd: 2000. július 6-i Volkswagen kontra Bizottság ítélet, T-62/98, EU:T:2000:180, 283. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2006. április 5-i Degussa kontra Bizottság ítélet, T-279/02, EU:T:2006:103, 416. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2011. március 3-i Siemens kontra Bizottság ítélet, T-110/07, EU:T:2011:68, 402. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

162 E tekintetben, amint a Bizottság és az ESZT állítja, a szanálási programot érvényesen fogadták el, mivel a 806/2014 rendeletben előírt feltételek teljesültek, függetlenül azon okoktól, amelyek a szóban forgó szervezet fizetésképtelenségéhez vagy fizetésképtelenné válásához vezettek.

163 Márpedig a felperesek nem vitatják, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikkében előírt feltételek teljesültek a szanálási program elfogadásának időpontjában.

164 Így, mivel az ESZT úgy ítélte meg, hogy teljesültek a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek, elfogadta a szanálási programot, és a Bizottság, miután úgy ítélte meg, hogy a szanálási program megfelel a 806/2014 rendelet rendelkezéseinek, jóváhagyta azt.

Irrelevánsak azok a körülmények, amelyek ahhoz vezettek, hogy a Banco Popular megfelelt a szanálási program elfogadását igazoló feltételeknek, különösen azon feltételnek, miszerint fizetésképtelen volt vagy valószínűleg fizetésképtelenné fog válni.

165 Következésképpen a felperesek által hivatkozott, a 2017. május 23-i és 31-i nyilvánosságra hozatal és a Banco Popular likviditási válsága közötti állítólagos okozati összefüggés közömbös, és nem vezethet a megtámadott határozat megsemmisítéséhez.

166 Ebből következik, hogy a felperesek által a tárgyaláson felhozott azon érv is hatástalan, miszerint a Bizottság megsértette a megfelelő ügyintézés elvét azáltal, hogy jóváhagyta a szanálási programot, miközben a Banco Popular szanálása abból eredt, hogy az ESZT megsértette az információk bizalmas kezelésének kötelezettségét és a szakmai titoktartási kötelezettségét.

167 Végül a felperesek nem állíthatják érvényesen, hogy a 2017. május 23-i és 31-i nyilvánosságra hozatal váltotta ki a Banco Popular súlyos likviditási válságát, és hogy abban az esetben, ha nem került volna sor jogellenes nyilvánosságra hozatalra, és így 2017. június elején a likviditási válságra, nem lett volna szükség a Banco Popular szanálására, vagy az más lett volna.

168 Ezek az érvek a Banco Popular likviditási válságának alapját képező tények, valamint annak a fizetésképtelenségéhez vagy valószínűleg fizetésképtelenné válásához vezető okok részleges és téves bemutatásán alapulnak.

169 Így emlékeztetni kell arra, hogy a Banco Popular fizetésképtelenségre vagy valószínűleg fizetésképtelenné válására vonatkozó, a fenti 53–61. pontban hivatkozott értékelésében az EKB megemlítette azokat a különböző eseményeket, amelyek a Banco Popular likviditási helyzetének romlásához vezettek.

170 A szanálási program (24) preambulumbekezdésében az ESZT más olyan körülményekre hivatkozott, amelyek a Banco Popular likviditási helyzetének gyors romlásához vezettek, nevezetesen:

– 2017 februárjában a Banco Popular 5,7 milliárd euró összegű rendkívüli tartalék iránti igényt jelentett be – amely 3,485 milliárd euró konszolidált veszteséghez vezetett –, valamint új elnököt nevezett ki;

– 2017. február 10-én a DBRS leminősítette a Banco Populart;

– 2017. április 3-án a Banco Popular *ad hoc* nyilvános nyilatkozatot tett közzé, amelyben a belső ellenőrzéseknek a pénzügyi kimutatásaira esetlegesen jelentős hatással járó eredményéről tájékoztatott, és megerősítette, hogy a vezérigazgatóját kevesebb mint egy évvel a hivatalba lépését követően leváltják;

– 2017. április 7-én a Standard & Poor's, április 21-én pedig a Moody's leminősítette a Banco Populart;

– 2017. május 12-én a Banco Popular megsértette a 80%-os likviditásfedezeti követelményt, és ezt követően nem volt képes helyreállítani a jogszabályi határértéknek való megfelelést;

– a Banco Popular pénzügyi eredményeire, valamint a fizetésképtelenség vagy a likviditáshiány feltételezett közvetlen kockázatára irányuló negatív és folyamatos médiafigyelem a betétek kivonásának növekedését okozta;

– 2017. június 6-án a DBRS és a Moody's leminősítette a Banco Populart.

171 Az ESZT megjegyezte, hogy e körülmények összessége jelentős betétkivonásokat okozott.

172 A felperesek által nem vitatott e tényekből kitűnik, hogy a Banco Popular helyzete már jóval 2017. május 23. előtt megromlott, és hogy a Banco Popular likviditási válságát számos olyan tényező okozta, amelyek a bank 2017 februárjában és áprilisában bejelentett rossz eredményeiből eredtek. Különösen, a Banco Popularra vonatkozó likviditásfedezeti követelmény 2017. május 12. óta nem felelt meg a jogszabályi követelményeknek.

173 Meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem hagyhatják figyelmen kívül a Banco Popular likviditási problémáit – különösen 2017 áprilisa óta – okozó objektív körülmények összességét. Nem állíthatják érvényesen, hogy a 2017. május 23-i nyilatkozat és a 2017. május 31-i cikk – még ha azok a bizalmasság elvének ESZT vagy Bizottság általi megsértéséhez is vezettek – állt a Banco Popular likviditási válságának hátterében, és hogy e nyilatkozatok hiányában nem lett volna szükség szanálásra.

174 Ebből következik, hogy téves előfeltevésen alapul a felperesek által hivatkozott és a keresetlevélhez mellékelt szakértői jelentésükben szereplő, annak alátámasztására irányuló kontrafaktuális forgatókönyv, hogy abban az esetben, ha nem került volna sor jogellenes nyilvánosságra hozatalra és kiszivárogtatásra, tehát 2017. június elején a likviditási válságra, nem lett volna szükség a Banco Popular szanálására, vagy az más lett volna.

175 Mivel a keresetlevélhez csatolt szakértői jelentésben szereplő megoldások azon tisztán elméleti feltevésen alapulnak, amely szerint a Banco Popularnak nem kellett volna likviditási válsággal szembesülnie, és arra az esetre vonatkoznak, ha a Banco Popularnak tőkehiánnyal kellett volna szembesülnie, meg kell állapítani, hogy ez a kontrafaktuális forgatókönyv nem releváns.

176 Ebből továbbá kitűnik, hogy a jogvita megoldása szempontjából irreleváns a felperesek által a Törvényszék Hivatalához 2019. október 31-én az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján benyújtott azon új bizonyíték, amely a Pacific Investment Management Company LLC (PIMCO) által a Deutsche Banknak címzett 2017. május 30-i levélből állt, és amely arra vonatkozott, hogy e kontrafaktuális forgatókönyv keretében a szanáláshoz képest fennáll egy alternatív megoldás.

177 Mindenesetre a felperesek nem bizonyították az információk bizalmas kezelésének kötelezettsége vagy a szakmai titoktartási kötelezettség Bizottság általi megsértését.

178 Első kifogásukban a felperesek azzal érvelnek, hogy az uniós jogalkotó az ESZT-t jelentős bankszanálási jogkörrel ruházta fel, és hogy az arra való utalás puszta ténye, hogy az ESZT épp azt vizsgálja, hogy kell-e gyakorolnia jogköreit valamely szervezettel szemben, a piacon fontos eseménynek minősül, amely arra készteti a befektetőket, a hitelezőket és a betéteseket, hogy a veszteségek elkerülése érdekében védintézkedéseket hozzanak. Ennélfogva alapvető fontosságú az, hogy az ESZT szigorúan tiszteletben tartsa a szakmai titoktartás elvét, és a 806/2014 rendelet 88. cikkének (1) bekezdése szakmai titoktartási kötelezettséget ír elő az ESZT és annak tisztviselői számára.

179 E tekintetben előadják, hogy az ESZT elnöke által a Bloomberg televíziócsatorna számára adott azon 2017. május 23-i interjú, amely szerint az ESZT „szemmel tartotta” a Banco Populart, olyan információnak minősül, amely szerint az ESZT a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdése értelmében vizsgálta a bankot, és az az ESZT-nek tulajdonítható. Következésképpen e nyilatkozat a szakmai titoktartási kötelezettség és a megfelelő ügyintézési kötelezettség ESZT általi megsértésének minősül.

180 Meg kell jegyezni, hogy e kifogás keretében a felperesek a szakmai titoktartási kötelezettségnek és az információk bizalmas kezelése kötelezettségének az ESZT, nem pedig a Bizottság általi megsértésére hivatkoznak. Márpedig, mivel az ESZT nem vesz részt félként a jelen jogvitában, e kifogást mint hatástalant el kell utasítani.

181 E tekintetben a Törvényszék Hivatalához 2021. június 4-én érkezett levelükben a felperesek felajánlották egyrészt a Juzgado Central de Instruccion nº4 de l’Audiencia Nacional (kiemelt ügyek országos bíróságának 4. sz. központi vizsgálóbírósága, Spanyolország) azon 2021. május 19-i végzését, amelyben elrendelték az ESZT elnökének a Bloombergnek adott interjú során tett nyilatkozataival kapcsolatos meghallgatását, másrészt az *elconfidencial* azon 2021. május 27-i cikkét, amelyben jelezték, hogy a FROB elnöke az Audiencia Nacional (kiemelt ügyek országos bírósága) előtti ugyanezen eljárás keretében kifogásolta az ESZT elnökének ugyanezen nyilatkozatait.

182 Elegendő megjegyezni, hogy mivel e dokumentumok csak az ESZT-t érintik, a Bizottságot pedig nem, nem relevánsak a jelen jogvita megoldása szempontjából.

183 Második kifogásukban a felperesek arra hivatkoznak, hogy a Reuters által 2017. május 31-én közzétett, „uniós tisztviselőre” hivatkozó azon cikk, amely szerint az ESZT „egy esetleges beavatkozás érdekében” figyelemmel kíséri a Banco Populart, az ESZT-nek vagy más olyan uniós intézmények, mint a Bizottság, tisztviselőinek felróható, szakmai titoktartási kötelezettség és a megfelelő ügyintézéshez való jog megsértésének minősül.

184 E tekintetben, ugyanazon indok miatt, mint amely a fenti 180. pontban szerepel, mint hatástalanokat el kell utasítani a felperesek azon érveit, amelyek arra irányulnak, hogy az ESZT-nek róják fel a névtelen uniós tisztviselőnek tulajdonított, e cikkben előadott kijelentéseket, és amelyek annak alátámasztására irányulnak, hogy e tisztviselő a 806/2014 rendelet 88. cikkének megsértésével járt el.

185 Az EUMSZ 339. cikk előírja:

„Az Unió intézményeinek tagjai, a bizottságok tagjai, valamint az Unió tisztviselői és egyéb alkalmazottai szolgálati jogviszonyuk megszűnését követően sem fedhetik fel a szolgálati titoktartási kötelezettség alá eső információkat, így különösen a vállalkozásokra, az ezek üzleti kapcsolataira vagy költségösszetevőire vonatkozó információkat.”

186 Az ítélkezési gyakorlat szerint, ugyan ez a rendelkezés főleg a vállalkozásoktól szerzett információkra vonatkozik, az „így különösen” fordulat azt mutatja, hogy olyan általános elvről van szó, amely más bizalmas információkra is alkalmazandó (lásd analógia útján: 2011. március 3-i Siemens kontra Bizottság ítélet, T-110/07, EU:T:2011:68, 400. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

187 Egyébiránt a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy:

„A szanálási intézkedéseket megfelelően be kell jelenteni és – az e rendeletben meghatározott korlátozott számú kivétel függvényében – nyilvánosságra kell hozni. Mivel azonban a Testület, a nemzeti szanálási hatóságok és szaktanácsadóik által a szanálási eljárás alatt megszerzett információk feltehetően bizalmas jellegűek, a szanálási határozat közzététele előtt ezen információkra vonatkozniuk kell a szakmai titoktartási követelményeknek. Figyelembe kell venni, hogy a szanálási tervek tartalmára és részleteire és e tervek bármilyen értékelésének eredményére vonatkozó információk messzemenő következményekkel járhatnak, különösen az érintett vállalkozásokra nézve. Azt kell feltételezni, hogy a döntések meghozatala előtt a döntéssel kapcsolatos információk – akár arról, hogy a szanálás feltételei teljesülnek-e, akár arról, hogy az eljárás során külön eszköz vagy intézkedés kerül-e alkalmazásra – hatással vannak az intézkedés által érintett magán- vagy közérdekre. Már az az információ is negatív hatással járhat egy adott szervezetre nézve, hogy a Testület és a nemzeti szanálási hatóság vizsgálja a szervezetet. Ezért biztosítani kell, hogy megfelelő mechanizmusok létezzenek az olyan információk titkosságának fenntartására, mint amilyen például a szanálási tervek tartalma és részletei és az ezzel összefüggésben végzett bármilyen értékelés eredménye.”

188 Emlékeztetni kell a Reuters által 2017. május 31-én közzétett, „Az EU-t figyelmeztetik a spanyolországi Banco Popular felszámolásának kockázatára” (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular) című cikk tartalmára. E cikkben megjelent, hogy egy névtelen uniós tisztviselő szerint az európai bankok egyik fő felügyelője figyelmeztette az uniós tisztviselőket, hogy a Banco Popular felszámolásra kerülhet, ha nem sikerülne vevőt találnia, és hogy az ESZT elnöke nemrégiben „korai előrejelzést” bocsátott ki. E cikk szerint e tisztviselő azt is jelezte, hogy az ESZT elnöke kinyilvánította, hogy az ESZT a (Banco Popular) eljárást egy esetleges beavatkozás érdekében különös figyelemmel kíséri, és hozzátette, hogy a bank egyesülésére vonatkozó ajánlat sikertelen lehet.

189 A Reuters e cikkében az is megjelent, hogy más, szintén névtelen forrás szerint általános előkészületek voltak folyamatban, jóllehet még semmiféle konkrét intézkedés nem került elfogadásra. E cikk szerint a Banco Popular egyik szóvivője kijelentette, hogy a bank több terven is dolgozott, ideértve az egyesülést, a tőkeemelést és az eszközök eladását.

190 Meg kell továbbá jegyezni, hogy e cikk megemlíti az ESZT ugyanezen a napon kelt sajtóközleményét, amelyben az ESZT jelezte, hogy nem kommentálja valamely bank egyedi nehézségeit, hogy nem tudja megerősíteni az elnöke által tett állítólagos hivatkozásokkal kapcsolatos értelmezéseket, valamint hogy soha nem bocsátott ki bankokkal kapcsolatos előrejelzést.

191 Meg kell állapítani, hogy a felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely alátámaszthatná, hogy e cikk alapjául szakmai titok Bizottság általi megsértése szolgál.

192 Egyrészt ezen uniós tisztviselő e cikkben tett kijelentései nem olyan bizalmas információkra vonatkoztak, amelyeket csak a Bizottság tagjai ismerhettek.

193 Így először is e tisztviselő azon állítását illetően, miszerint arról tájékoztatták, hogy a Banco Populart felszámolás alá vonhatják, ha nem sikerülne vevőt találnia, elegendő megállapítani, hogy ezen információ már nyilvános volt.

194 Amint ugyanis a fenti 40–42. pontban szerepel, májusban már számos újságcikk említette azt a tényt, hogy a Banco Popular nehéz helyzetben volt, és magánértékesítési eljárást kezdeményezett.

195 Különösen az *elconfidencial.com* internetes oldalon közzétett, 2017. május 11-i cikkből kitűnik, hogy fizetésképtelenség kockázata miatt a Banco Popular elnöke elrendelte a bank sürgős eladását. A 2017. május 31-i cikkben szereplő, arra való hivatkozás, hogy „az európai bankok egyik fő felügyelőszerve" tájékoztatta az uniós tisztviselőket, láthatóan megfelel az e cikkben szereplő azon információnak, miszerint a többek között a betétek folyamatos kiáramlásának betudható fizetésképtelenség komoly kockázata miatt a Banco Popular elnöke kénytelen volt végrehajtani az értékesítési eljárást annak érdekében, hogy megfeleljen az EKB követelményeinek. Ezenkívül az *elconfidencial.com* internetes oldalon közzétett, 2017. május 15-i cikkben jelezték, hogy a Banco Popular elnöke az EKB vizsgálatát követően hajtotta végre a Banco Popular értékesítési tervét.

196 Másodszor, a tisztviselő említett egy, az ESZT elnöke által kibocsátott „korai előrejelzést". Márpedig elegendő megjegyezni, hogy ez az állítás nem felel meg az ESZT hatáskörének, amire egyébként az ESZT a 2017. május 31-i sajtóközleményében emlékeztetett.

197 Harmadszor, ami e tisztviselő azon állítását illeti, amely szerint „az ESZT elnöke a (Banco Popular) eljárást egy esetleges beavatkozás érdekében különös figyelemmel kíséri", elegendő megállapítani, hogy e kijelentés megismételi azt, amit az ESZT elnöke a 2017. május 23-i Bloomberg televíziós csatornának adott interjú során nyilvánosan állított, vagyis hogy a Banco Populart „figyelemmel kísérik". Ráadásul az e kijelentés kapcsán adott értelmezést az ESZT a sajtóközleményében cáfolta.

198 Ezenkívül az a tény, hogy e cikk az ESZT elnökének állítólagos kijelentéseit tartalmazza, nem elegendő azok hitelességének bizonyításához, annál is inkább, mivel nem azonosították azt a személyt, aki e kijelentéseket tette.

199 Negyedszer, ami e tisztviselő azon állítását illeti, amely szerint a bank egyesülésére vonatkozó ajánlat eredménytelen lehet, ugyanezen cikkből kitűnik, hogy maga a Banco Popular jelezte, hogy el kell halasztania a magánértékesítési eljárás keretében az ajánlatok benyújtására eredetileg 2017. június 10-ére kitűzött határidőt.

200 Így annak eshetősége, hogy a 2017 áprilisában indított magánértékesítési eljárás eredménytelen lehet, nem tekinthető bizalmas információnak, hanem pusztán olyan következtetésnek, amely azon körülményekből ered, hogy 2017. május 31-én a Banco Popular ezen eljárás keretében még nem talált vevőt, és hogy ezen eljárás befejezésének időpontját elhalasztották.

201 Ebből következik, hogy a felperesek állításával ellentétben a névtelen uniós tisztviselő e cikkben tett kijelentései nem tartalmaznak a Banco Populart érintő szanálási eljárás végrehajtására vonatkozó olyan bizalmas információkat, mint amelyek a 806/2014 rendelet (116) preambulumbekezdésében szerepelnek, és amelyeket csak a Bizottság tisztviselői ismerhettek.

202 Másrészt a felperesek nem bizonyították, hogy az e cikkben hivatkozott uniós tisztviselő a Bizottság tisztviselője lenne.

203 Meg kell ugyanis állapítani, hogy az ESZT tagjain vagy a Bizottság tisztviselőin kívül számos más személy tehetett ilyen kijelentéseket, tekintettel a többek között a 806/2014 rendelet 88. cikkének (6) bekezdésében előírt információcserére vonatkozó lehetőségekre.

204 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperesek elismerik, hogy a 2017. május 31-i kiszivárogtatást az ESZT-nek vagy más intézmények, mint a Bizottság, olyan tisztviselőinek kell tulajdonítani, akiknek tudomásuk volt az ESZT-től kapott információkról. Ezenkívül a felperesek csupán azt állítják, hogy az e cikkben szereplő kijelentések „valószínűleg” uniós tisztviselőnek tulajdoníthatók. A felperesek tehát nem támaszkodhatnak arra az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint a Törvényszék valamely uniós intézménynek vagy ügynökségnek tudja be a kiszivárogtatást, ha nyilvánvaló, hogy az csak attól származhat.

205 El kell utasítani a felperesek azon érvét is, miszerint mivel az ESZT-n és a Bizottságon belül csak korlátozott számú személy tudta, hogy a Banco Populart szanálás alá fogják vonni, az egyetlen logikus következtetés az, hogy ezek az információk ezen intézményektől származtak. Ez utóbbiak egyébként semmilyen bizonyítékot nem szolgáltattak az ellenkező bizonyítására.

206 Feltételezve ugyanis, hogy az e cikkben tett kijelentések valamely uniós tisztviselőtől származó kiszivárogtatáson alapulnak, és hogy e cikkből arra lehet következtetni, hogy a Banco Popular szanálását tervezik, mivel nem bizonyított, hogy a Bizottság szervezeti egységei felelősek azon információk kiszivárgásáért, amelyről a felperesek által hivatkozott újságcikk tanúskodik, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a kiszivárogtatás ilyen forrása nem vélelmezhető (lásd ebben az értelemben: 2006. március 15-i BASF kontra Bizottság ítélet, T-15/02, EU:T:2006:74, 605. pont).

207 Ezenkívül még abban az esetben is, ha valószínűsíthető, hogy a Bizottságtól származhat e kiszivárogtatás, ez az eshetőség önmagában nem elegendő – amint azt a felperesek állítják – ahhoz, hogy a Bizottságot terhelje az ellenkező bizonyítása (lásd ebben az értelemben: 2006. április 5-i Degussa kontra Bizottság ítélet, T-279/02, EU:T:2006:103, 412. pont).

208 A jelen ügyben nem áll fenn olyan vélelem, hogy a Bizottságtól származott volna az információk állítólagos kiszivárogtatása, és nem neki kell bizonyítania, hogy nem ez volt a helyzet.

209 Ennélfogva mint hatástalant el kell utasítani a felperesek arra vonatkozó érveit, hogy a Bizottság nem vizsgálta ki a 2017. május 31-i kiszivárogtatás forrását, és nem terjesztett elő bizonyítékot annak alátámasztására, hogy a kiszivárogtatás nem tőle származik.

210 Egyrészt ugyanis a belső vizsgálat hiányából semmi esetre sem lehet annak bizonyítására következtetni, hogy a Bizottság megsértette az információk bizalmas kezelésére vonatkozó kötelezettségeit. Másrészt az a tény, hogy a Bizottság a szanálási határozat elfogadását követően nem folytatott le belső vizsgálatot az információk esetleges kiszivárogtatása forrásának a meghatározása céljából, nem releváns a megtámadott határozat jogszerűségének az értékelése szempontjából.

211 E tekintetben a Törvényszék Hivatalához 2020. október 16-án benyújtott levelükben a felperesek az eljárási szabályzat 85. cikkének (3) bekezdése alapján új bizonyítékot ajánlottak fel. E bizonyíték az ESZT két belső, 2017. augusztus 10-i és 18-i elektronikus levelére vonatkozott, amelyek az információknak a Reuters 2017. május 31-i cikke alapjául szolgáló esetleges kiszivárogtatására vonatkoztak. A felperesek előadják, hogy ezen új bizonyítékok megerősítik, hogy az ESZT nem próbálta meg helyesen kivizsgálni a május 31-i kiszivárogtatást, hanem csupán lényegében az ESZT-n belül hatályos bizalmassági intézkedéseket foglalta össze.

212 Mivel ezen új bizonyítékok kizárólag az ESZT-re vonatkoznak, és nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy az információknak a Reuters 2017. május 31-i cikke alapjául szolgáló állítólagos kiszivárogtatása a Bizottságtól származik, azokat úgy kell tekinteni, hogy azok nem relevánsak a jogvita megoldása szempontjából.

213 A fentiekből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság megsértette a bizalmasság elvét és a szakmai titoktartás elvét.

214 Ennélfogva a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik, a 806/2014 rendelet 14., 18., 20–22. és 24. cikkének az alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibákra alapított jogalapról

215 A felperesek azzal érvelnek, hogy a Deloitte által végzett 2. értékelés nem volt a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése értelmében véve „méltányos, prudens és reális”. Következésképpen úgy vélik, hogy a 2. értékelés nem támaszthatta alá a megtámadott határozatot, és hogy az ESZT és a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a szanálási program megfelel a 806/2014 rendelet 14., 18., 20–22. és 24. cikkében foglalt követelményeknek.

216 A válaszban a felperesek kifejtik, hogy e jogalappal azzal érvelnek, hogy mivel a 2. értékelés a 806/2014 rendelet 20. cikkére tekintettel nyilvánvalóan helytelen, az ezen értékelés alapján elfogadott szanálási program jogellenes.

217 Amint a Bizottság megjegyzi, a felperesek semmilyen konkrét érvet nem hoznak fel a 806/2014 rendelet 14., 18., 21., 22. és 24. cikkének az alkalmazása során általa állítólagosan elkövetett nyilvánvaló hibákra vonatkozóan.

218 Meg kell tehát állapítani, hogy e jogalappal a felperesek csupán azt állítják, hogy a 2. értékelés nem volt a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése értelmében véve „méltányos, prudens és reális”, és hogy ennélfogva a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el a szanálási program jóváhagyásával annyiban, amennyiben az a 2. értékelésen alapult.

219 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a Banco Popular által a szanálási program elfogadása előtt elvégzett értékelés két olyan jelentést foglal magában, amelyeket csatoltak a szanálási programhoz.

220 A 2017. június 5-én kelt 1. értékelést az ESZT a 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján készítette, és annak célja az volt, hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy teljesülnek-e a szanálási eljárás megindításának 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételei.

221 A 2017. június 6-án kelt 2. értékelést független szakértőként a Deloitte készítette a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján.

222 A szanálási program kimondja, hogy a sürgősségre tekintettel a 806/2014 rendelet 20. cikke (10) bekezdésének megfelelően elvégzett 2. értékelés célja az volt, hogy felbecsülje a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékét, felmérje, hogy a részvényesek és a hitelezők milyen elbánásban részesültek volna, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, valamint hogy feltárja azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik az átruházandó

részvényekre és tulajdonviszonyt megtestesítő értékpapírokra vonatkozó döntés meghozatalát, és amelyek lehetővé teszik az ESZT számára annak meghatározását, hogy mi minősül kereskedelmi feltételeknek a vagyonértékesítési eszköz tekintetében.

223 A 2. értékelésben a Deloitte jelezte, hogy a 2014/59 irányelv 36. cikkében (amely a 806/2014 rendelet 20. cikkének felel meg) előírt követelményekre és az Európai Bankhatóságnak (EBH) a szanálást szolgáló értékelésről és a 2014/59 irányelvben előírt szanálás következtében az eltérő bánásmód meghatározása céljából történő értékelésről szóló, 2017. május 23-i 2017/05., illetve 2017/06. sz. végleges szabályozástechnikai standardtervezeteinek 3. fejezetére támaszkodott.

224 A 2014/59 irányelv 36. cikkének (15) bekezdése felhatalmazza az EBH-t arra, hogy szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgozzon ki azon kritériumok pontosítása céljából, amelyek alapján a szanálási eljárás során az értékeléseket el kell végezni.

225 Az EBH végleges szabályozástechnikai standardtervezeteinek fenti 223. pontban hivatkozott 3. fejezete a szanálást szolgáló értékelésről szóló 2017/05. sz. szabályozástechnikai standardtervezetre (a továbbiakban: szabályozástechnikai standardok) vonatkozik, és a 2014/59 irányelv 36. cikke (15) bekezdésének megfelelően többek között olyan felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelettervezetet tartalmaz, amely a 2014/59 irányelvet olyan szabályozástechnikai standardokkal egészíti ki, amelyek pontosítják az intézmények vagy szervezetek eszközei és kötelezettségei értékének az értékeléséhez alkalmazandó kritériumokat és módszert.

226 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a szanálás időpontjában e szabályozástechnikai standardok nem voltak kötelező erejűek, mivel a 806/2014 rendelet 5. cikke (2) bekezdésének második albekezdése előírja, hogy az ESZT, a Tanács és a Bizottság az EBH által kidolgozott és a Bizottság által elfogadott kötelező szabályozástechnikai és végrehajtás-technikai standardok hatálya alá tartozik. Ezeket a szabályozástechnikai standardokat a 2014/59 irányelvnek az intézmények vagy szervezetek eszközei és kötelezettségei értékének megállapítására szolgáló módszertannal kapcsolatos kritériumokat meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2017. november 14-i (EU) 2018/345 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletbe (HL 2018. L 67., 8. o.) foglalták bele.

227 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a szanálási program 6.3. cikkében az ESZT jelezte, hogy a Banco Popular tőkeinstrumentumainak a leírására, illetve átalakítására vonatkozó döntés érdekében a FROB által folytatott értékesítési eljárás eredményeivel kiegészített és megerősített 2. értékelést vette alapul.

228 Mivel a 2. értékelés összetett technikai és gazdasági értékeléseket tartalmaz, az ESZT számára széles mérlegelési jogkört kell elismerni, amikor megállapította, hogy a 2. értékelés érvényes alapot képezett a szanálási intézkedésekről való döntéshozatalhoz, valamint a Bizottság számára, amikor a szanálási programot jóváhagyta.

229 Következésképpen a fenti 104–109. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján a Törvényszék által végzett felülvizsgálat korlátozott felülvizsgálat, amely annak vizsgálatára korlátozódik, hogy a Bizottság a szanálási program jóváhagyása során nem követett-e el nyilvánvaló értékelési hibát annyiban, amennyiben az a 2. értékelésen alapult. A felpereseknek kell elegendő bizonyítékot szolgáltatniuk annak érdekében, hogy a 2. értékelés hitelességét megcáfolják.

230 A felperesek az annak bizonyítására irányuló érvelésük alátámasztása érdekében, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, lényegében három, annak alátámasztására irányuló kifogásra hivatkoznak, hogy a 2. értékelés nem volt a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése értelmében véve „méltányos, prudens és reális". Az első kifogással a 2. értékelés megbízhatóságát és annak ideiglenes jellegét vitatják. A második és harmadik kifogás keretében a Deloitte által végzett értékelést vitatják, egyrészt azzal az indokkal, hogy a Banco Popular mérlegének Deloitte által elvégzett kiigazításai tévesek voltak, másrészt pedig, hogy a 2. értékelésben szereplő tartomány nem volt megbízható.

Az első, a 2. értékelés megbízhatóságára és annak ideiglenes jellegére vonatkozó kifogásról

231 Elsősorban a felperesek azt állítják, hogy a Deloitte jelezte, hogy a 2. értékelés az annak elkészítésére rendelkezésre álló korlátozott határidő miatt és a rendelkezésre álló információk hiánya miatt nem volt megbízható.

232 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az ESZT-nek címzett 2. értékelés közlését kísérő levélben a Deloitte jelezte, hogy a Banco Popular nehéz likviditási helyzetére tekintettel felhívták, hogy rendkívül rövid határidőn belül végezze el az értékelést. A fő munkát attól a naptól számított tizenkét napra korlátozták, amikor hozzáfért a dokumentációhoz, holott az ilyen projektnek rendes körülmények között hat hétig kellene tartania. A Deloitte rámutatott, hogy a rendelkezésre álló információk között számos hiányosság és következetlenség állt fenn. A Deloitte megemlítette, hogy az értékelést rendkívül bizonytalannak és a 2014/59 irányelv 36. cikke értelmében ideiglenesnek kell tekinteni, és hogy a további veszteségekre képzett tartalékot a 2014/59 irányelv 36. cikke (9) bekezdésének – amely megfelel a 806/2014 rendelet 20. cikke (10) bekezdésének – megfelelően foglalta bele az értékelésbe.

233 A 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése kifejezetten említi azt az esetet, amikor az ügy sürgősségére tekintettel nincs mód az e cikk (7) és (9) bekezdésében meghatározott követelmények teljesítésére, vagyis különösen azt az esetet, amikor az értékelést nem lehet kiegészíteni a számviteli könyvekben és nyilvántartásokban szereplő bizonyos információkkal. Ezenkívül e rendelkezés elismeri a bármely ideiglenes értékeléssel együtt járó bizonytalanságok fennállását, és a második bekezdésében előírja, hogy az magában foglal veszteségekre képzett tartalékot is.

234 Így e rendelkezésnek megfelelően a Deloitte csupán kijelentette, hogy az értékelésre rendelkezésre álló rövid időre tekintettel hiányos információkra kellett támaszkodnia, és pontosította, hogy az általa elvégzett értékelést a 2014/59 irányelv 36. cikkének (9) bekezdése szerinti ideiglenes értékelésnek kell tekinteni.

235 Ezenkívül a 806/2014 rendelet 20. cikkének (13) bekezdéséből kitűnik, hogy a helyzet sürgősségére tekintettel az ESZT a szanálási program elfogadása érdekében támaszkodhatott a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján elvégzett 2. értékelésre.

236 Az a tény, hogy a Deloitte megállapította, hogy a rendelkezésre álló határidőre tekintettel bizonyos információk hiányosak voltak, nem elegendő azon lehetőség kétségbe vonásához, hogy a szanálási program elfogadása érdekében a 2. értékelésre támaszkodjanak.

237 Ezenkívül a Bizottsághoz hasonlóan meg kell jegyezni, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján a sürgősségi helyzetben megvalósított 2. értékelésnek csak annyiban kellett megfelelnie az (1), (7) és (9) bekezdésben meghatározott követelményeknek, „amennyiben

az az adott körülmények között észszerűen megvalósítható” volt. A felperesek állításával ellentétben ezen érvvel a Bizottság nem azt állította, hogy az ESZT és ő maga támaszkodhatott olyan értékelésre, amely nem „méltányos, prudens és reális”.

238 Egyébiránt a 2. értékeléssel járó bizonytalanságokat a szabályozástechnikai standardok is hangsúlyozzák, amelyekből kitűnik, hogy az értékelőnek, amikor megbecsüli és aktualizálja azon cash-flow-t, amelyet a szervezet a meglévő eszközökből és kötelezettségekből elvárhat, méltányos, prudens és reális feltételezésekre kell támaszkodnia, és figyelembe kell vennie a különböző tényezőket és körülményeket.

239 Különösen, az elidegenítési érték becslését illetően a szabályozástechnikai standardok 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (5) bekezdésében átvett 12. cikkének (5) bekezdése a következőket írja elő:

„Az elidegenítési értéket az értékelőnek az elidegenítési költségek nélkül és az adott garanciák várható értéke nélkül számított, a szervezet által a jelenleg uralkodó piaci feltételek mellett szabályos eszköz- vagy kötelezettségértékesítés vagy -átruházás révén észszerűen várható cash flow-k alapján kell meghatároznia. Az értékelő adott esetben – a szanálási program alapján meghozandó intézkedésekre tekintettel – az elidegenítési értéket meghatározhatja egy gyorsasági árengedménynek az adott értékesítés vagy átruházás esetében megfigyelhető piaci árra való alkalmazásával. A likvid piaccal nem rendelkező eszközök elidegenítési értékének meghatározása érdekében az értékelőnek olyan piacok megfigyelhető árait kell figyelembe vennie, amelyeken hasonló eszközökkel kereskednek, vagy adott esetben illikviditási engedményt tükröző megfigyelhető piaci paramétereket használó modellszámításokat.”

240 A szabályozástechnikai standardok 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (6) bekezdésében átvett 12. cikkének (6) bekezdése felsorolja az értékelő által figyelembe vett azon különböző tényezőket, amelyek hatással lehetnek az elidegenítési értékekre és elidegenítési időszakokra.

241 Ebből következik, hogy a 2. értékelés hipotéziseken alapult, és számos tényezőtől függött. Így a szabályozástechnikai standardoknak megfelelően a Banco Popular elidegenítési értékének a szanálás időpontjában való meghatározása érdekében a Deloitte a 2. értékelésben várható becslésekre és értékelésekre támaszkodott.

242 Következésképpen meg kell állapítani, hogy tekintettel az időbeli korlátokra és a rendelkezésre álló információkra, bizonyos bizonytalanságok és megközelítő számítások a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján elvégzett bármely ideiglenes értékelés velejárói, és hogy a Deloitte által megfogalmazott fenntartások nem jelenthetik azt, hogy a 2. értékelés nem volt a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése értelmében véve „méltányos, prudens és reális”.

243 Ebből következik, hogy a helyzet sürgősségét figyelembe véve a Bizottság helyesen vélte úgy, hogy az ESZT a szanálási program elfogadása érdekében támaszkodhatott a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján elvégzett 2. értékelésre.

244 Másodsorban a felperesek azt a tényt vitatják, hogy a 2. értékelés ideiglenes volt. E tény ellentmondásban van az ESZT részéről tett azon megerősítéssel, hogy nem lesz a 806/2014 rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett utólagos végleges értékelés. Ezenkívül a Deloitte az értékelésbe belefoglalt egy további veszteségekre képzett tartalékot, amely annak szerves részét képezi. Márpedig, mivel a 2. értékelést véglegesnek kell tekinteni, az nem foglalhat magában ilyen tartalékot.

245 Emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése kifejezetten előírja, hogy az ideiglenes értékelés magában foglal egy további veszteségekre képzett tartalékot, másrészt pedig, hogy e rendelet 20. cikkének (13) bekezdése alapján az olyan ideiglenes értékelés, mint a 2. értékelés, érvényes alapnak minősül a szanálási program elfogadásához.

246 Az a tény, hogy a megtámadott határozat elfogadását követően az ESZT jelezte, hogy nem lesz utólagos végleges értékelés, nem járhat azzal a hatással, hogy visszaható hatállyal módosítja a 806/2014 rendelet 20. cikkének (10) bekezdése alapján végzett értékelés megvalósítására vonatkozó követelményeket.

247 Végül az ESZT beavatkozási beadványára tett észrevételeikben a felperesek előadják, hogy az ESZT az eljárási levélben a 2. értékelés alapján határozta meg az értékesítési eljárás paramétereit azt sugallva az ajánlattevőknek, hogy azt feltételezzék, az eszközök értéke mínusz 2 milliárd euró. Az 1 eurós ajánlat valójában mínusz 2 milliárd eurós negatív ajánlat volt.

248 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy ez az érv tisztán spekulatív jellegű, és ténybeli hibán alapul, mivel a felperesek által hivatkozott eljárási levelet a FROB készítette.

249 Ennélfogva az első kifogást el kell utasítani.

A második, a Deloitte által végzett kiigazításokra vonatkozó kifogásról

250 A felperesek azzal érvelnek, hogy a Deloitte által a Banco Popular mérlegében lefelé történő kiigazítások tévesek voltak, és indokolatlanul csökkentették nettó eszközének értékét. A Deloitte olyan kiigazításokat hajtott végre, amelyek jelentősen meghaladták a Banco Santander által a Banco Popular általa történő felvásárlását követően képzett tartalékot, és a 2. értékelésben foglalt értékelés ily mértékben nem térhetne el a Banco Santander által megállapított értéktől. Álláspontjuk szerint az, hogy a nem jól teljesítő eszközök kivételével valamennyi területen a Banco Santander megközelítését fogadták el, a nem jól teljesítő eszközök Banco Santander általi értékelését pedig a Deloitte alapforgatókönyvével váltották fel, a Banco Popular 1 milliárd eurós pozitív értékeléséhez vezetett. Úgy vélik, hogy a Banco Popular gazdasági értékének a kiegészítő szakértői jelentésben elvégezett becslése, amely 4,5 milliárd euró és 7,3 milliárd euró között volt, pontosan jelzi az értékelés nagyságrendjét. A szakértőjük által megjelölt értékek és a Banco Santander által megjelölt értékek közötti különbségek korlátozottak, és azt tükrözik, hogy azokat eltérő célokra végezték, mivel a felperesek szakértői a Banco Popular gazdasági értékének meghatározására törekedtek, miközben a Banco Santander értékelését számviteli célból készítették el.

251 A felperesek a kiegészítő szakértői jelentésük alapján vitatják a Banco Popular eszközei Deloitte által a teljesítő kölcsönök, a jogi kockázatokra képzett tartalékok, a Banco Popular halasztott adókövetelései, valamint a Banco Popular közös vállalkozások, leányvállalatok és társult vállalkozások formájában fennálló nem alapvető eszközei tekintetében végzett kiigazításainak elemzését. Nem a Banco Popular nem jól teljesítő eszközeinek 2. értékelésben végzett kiigazítását, hanem a Banco Santander által végzett kiigazítások szintjét vitatják. Úgy vélik, hogy a Deloitte nem tulajdonított helyes értéket a Banco Popular immateriális eszközeinek.

252 Az alkalmazott módszertant illetően a Deloitte a 2. értékelésben jelezte, hogy a gazdasági érték meghatározására használt forgatókönyv a bank vagyonértékesítési eszközön alapuló értékesítése volt. A 806/2014 rendelet 20. cikke (5) bekezdése f) pontjának megfelelően az értékelés célja információ nyújtása az átadandó eszközökre, jogokra és kötelezettségekre vagy a tulajdonviszonyt

megtestesítő instrumentumokra vonatkozó döntéshez, valamint információ nyújtása az ESZT számára annak megállapításához, hogy ugyanezen rendelet 24. cikke (2) bekezdésének b) pontja alkalmazásában mi minősül kereskedelmi feltételnek.

253 A Deloitte kifejtette, hogy „[a] gazdasági értékelésének célja azon érték megbecslése, amelyet egy potenciális vevő a bank egészéért egy nyílt, igazságos és versenyképes árverési eljárást követően felajánlhat (a szabályozástechnikai standardok 11. cikke szerinti »elidegenítési érték« […])”.

254 A szabályozástechnikai standardok (6) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy legalkalmasabb értékelési alapot (a tartási érték vagy az elidegenítési érték) a szanálási hatóság által mérlegelt konkrét szanálási intézkedésekre tekintettel kell kiválasztani.

255 Az értékelési alap megválasztását illetően a szabályozástechnikai standardoknak a 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 11. cikkének (4) bekezdésében átvett 11. cikkének (4) bekezdése kimondja:

„Ha a 10. cikk (1) bekezdésében említett szanálási intézkedések értelmében a vállalkozás folytatásának elve szerint továbbra is folyamatosan működő szervezetnek meg kell tartania az eszközöket és kötelezettségeket, az értékelőnek a tartási értéket kell megfelelő értékelési alapként használnia. A méltányosnak, prudensnek és reálisnak tekinthető tartási érték a piaci feltételek normalizálódását feltételezheti.

A tartási érték nem használható értékelési alapként, ha az eszközöket a 2014/59/EU irányelv 42. cikke szerint egy vagyonkezelő szervezetre vagy az említett irányelv 40. cikke szerint egy áthidaló intézményre ruházzák át, vagy ha a 2014/59/EU irányelv 38. cikke szerinti vagyonértékesítési eszközt használják.”

256 A szabályozástechnikai standardoknak a 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (4) bekezdésében átvett 12. cikkének (4) bekezdése szerint „[h]a egy szervezetet a helyzete megakadályozza egy eszköz megtartásában vagy egy üzletág folytatásában, vagy ha a szanálási hatóság az értékesítést egyéb okból szükségesnek tartja a szanálási célok eléréséhez, a várható cash flow-kat egy adott elidegenítési időszakon belül várható elidegenítési értékeknek kell megfeleltetni”.

257 A vagyonértékesítési eszköz céljából az elidegenítési érték meghatározásakor figyelembe veendő tényezőket a szabályozástechnikai standardok 12. cikkének (5)–(7) bekezdése határozza meg, amelyeket átvett a 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 12. cikkének (5)–(7) bekezdése.

258 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem vitatják az ESZT azon döntését, hogy a Banco Popularral szemben vagyonértékesítési eszközt alkalmaz. Így, mivel a 2. értékelést annak figyelembevételével végezték, hogy a vagyonértékesítési eszközt fogják alkalmazni, a Deloitte által alkalmazott elidegenítési érték volt a megfelelő módszertan a Banco Popular értékének 2. értékelés keretében történő meghatározásához.

259 Meg kell állapítani, hogy a Banco Popular eszközeire vonatkozó, a 2. értékelésben szereplő becslés vitatása érdekében a felperesek egyrészt a válaszhoz csatolt kiegészítő szakértői jelentésükre, másrészt pedig a Banco Santander által megállapított értékre támaszkodnak.

260 Először is a válaszhoz csatolt kiegészítő szakértői jelentést illetően a Banco Santander azzal érvel, hogy az téves módszertanon alapul.

261 E tekintetben a keresetlevélhez csatolt szakértői jelentés rámutat, hogy „[a]mennyiben a vállalkozás egészét eladják, és ezen eszközök nem képezik külön átruházás tárgyát, úgy vélem, hogy a tartási érték alapja megfelelő”. Ráadásul, amint a Banco Santander megjegyzi, a válaszhoz csatolt kiegészítő szakértői jelentés a következőket említi:

„Amint fent szerepel, az egyes eszközök gazdasági értékének meghatározásához meg kell vizsgálni, hogy a megfelelő alap a »tartási érték« […] vagy az »elidegenítési érték«-e […]. Úgy véljük, hogy a Banco Popular által leírt megfelelő értékelési gyakorlat hasonló ahhoz, mint amelyet a szabályozástechnikai standardok 1. cikkében meghatározott »tartási érték« alapján készített értékelés elvégzéséhez megkövetelnek.”

262 A felperesek azzal érvelnek, hogy a szakértői jelentéseik a Banco Popular eszközeire vonatkozó olyan becslést szolgáltattak, amely megfelelt a szabályozástechnikai standardokban meghatározott iránymutatásoknak. Arra hivatkoznak, hogy a szakértői jelentéseik a működés folyamatosságának elve alapján becsülték meg a bank értékét azon cash flow megbecsülése révén, amelyet a bank bizonyos eszközök megtartása vagy átruházása révén generálhat. Előadják, hogy a vevő elvárásainak megfelelően az eszközök különböző kategóriáit aszerint kell értékelni, hogy azokat megtartják vagy átruházzák. A felperesek által a kiegészítő szakértői véleményben alkalmazott megközelítés megfelel a szabályozástechnikai standardok 11. cikke (4) bekezdésének, amely szerint a működés folyamatosságának megfelelő intézmény értékesítése esetén – mint a jelen ügyben is – az értékelőnek a tartási értéket kell figyelembe vennie.

263 Így, amint a felperesek elismerik, a szakértői jelentéseik a Banco Popular különböző eszközkategóriái értékének megbecslése érdekében a tartási értéken, nem pedig az elidegenítési értéken alapultak.

264 Márpedig elegendő megállapítani, hogy a szabályozástechnikai standardok fenti 255. pontban hivatkozott 11. cikkének (4) bekezdése kifejezetten előírja, hogy a tartási érték nem használható értékelési alapként, ha a vagyonértékesítési eszközt alkalmazzák.

265 Ezenkívül a felperesek érveiből az tűnik ki, hogy a szakértői jelentésükben alkalmazott módszer igazolása érdekében figyelembe veszik azt az értéket, amelyért maga a vevő kész lenne átruházni a Banco Popular egészét vagy annak egy részét azt követően, hogy azt megszerezte.

266 Így a Banco Santander beavatkozási beadványára tett észrevételeikben kifejtik, hogy a szakértői jelentéseik miért tették lehetővé a Banco Popular gazdasági értékének a működés folyamatossága elve alapján való becslését. Jelzik, hogy azon elvárások alapján, hogy a vevő mit tenne azokkal, a különböző eszközkategóriákat aszerint kell értékelni, hogy azokat megtartják vagy átruházzák. Hozzáteszik, hogy például számolni lehet azzal, hogy valamely vevő meghatározott határidőn belül átruházza a nem jól teljesítő eszközöket, azonban a jól teljesítő, bevételt keletkeztető kölcsönöket meg kívánja majd tartani. Esettől függően az eszközöket az elidegenítési érték vagy a tartási érték alapján kell értékelni.

267 Ezek az érvek félreértésből erednek. A 2. értékelés tárgya a vagyonértékesítési eszköz alkalmazása keretében a Banco Popular értékének a meghatározása, vagyis azon érték meghatározása volt, amelyért egy potenciális vevő kész lenne a Banco Populart a szanálás időpontjában megszerezni. A Deloitte a 2. értékelési jelentésben rámutat, hogy gazdasági értékelése azon érték becslésére irányul, amelyet egy potenciális vevő az egész bankért kínálhat. Nem arról van szó – mint amit a

felperesek láthatóan állítanak –, hogy a Banco Popular értékét a vevő részére történő eladást követően azon eszközök alapján becsülték volna meg, amelyeket ez utóbbi át kívánt ruházni vagy meg kívánt tartani.

268 Ebből következik, hogy a felperesek által benyújtott szakértői jelentésekben alkalmazott módszertan nem felel meg annak, mint amelyet a Deloitte-nak az értékelés során alkalmaznia kellett. Ezenkívül, amint a Bizottság hangsúlyozza, a kiegészítő szakértői jelentés a Banco Popular Banco Santander általi megszerzését követő olyan adatokra támaszkodik, amelyek tehát nem relevánsak a 2. értékelésben elvégzett becslés szempontjából, amely értékelés a potenciális vevő számára az elidegenítési érték szanálást megelőző meghatározására irányult.

269 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy e szakértői jelentések nem relevánsak annak meghatározása szempontjából, hogy a 2. értékelés helyesen becsülte-e meg a Banco Popular eszközeinek értékét. Különösen, a Banco Popular gazdasági értékének a kiegészítő szakértői jelentésben elvégzett, 4,5 milliárd euró és 7,3 milliárd euró közötti becslése téves módszertanon alapul, ennélfogva nem releváns. Hatástalannak kell tekinteni egyrészt a felperesek kiegészítő szakértői jelentésében, másrészt a 2. értékelésben szereplő különböző eszközkategóriák becslésének az eredményei között a felperesek által végzett összehasonlítást.

270 Másodszor, a felperesek a Banco Santander által a Banco Popular megszerzését követően a Banco Popular mérlegének benyújtása során végzett kiigazításokra hivatkoznak. Azt állítják, hogy a Banco Popular gazdasági értékének 2. értékelésben szereplő becslését nem lehet „méltányosnak, prudensnek és reálisnak” tekinteni, amennyiben az eltér a vevő által elfogadott becsléstől.

271 Az ESZT-hez hasonlóan meg kell állapítani, hogy a Banco Santander beszerzéseinek könyvelésbe vétele nem hasonlítható össze a 2. értékelés eredményeivel, mivel az nem ugyanarra a célra irányul, és nem ugyanazt a módszertant alkalmazza.

272 E tekintetben a felperesek a válaszban elismerik, hogy a Banco Santander által végzett értékelés a szakértőik értékelésétől eltérő célra irányult, és hogy az nem a Banco Popular gazdasági értékének, hanem annak könyv szerinti értékének a becslésére irányult.

273 Ezenkívül a 2. értékelés célja valamennyi potenciális vevő számára a Banco Popular elidegenítési értékének a meghatározása volt. Márpedig, amint az ESZT hangsúlyozza, a Banco Santander könyvelése különös értéket tulajdonít a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek azt követően, hogy a Banco Popular társaságot a számviteli szabályok szerint integrálta az ügyleteibe.

274 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a Banco Santander által a szanálási program elfogadásának időpontjában a Banco Popularnak tulajdonított gazdasági érték a vételi ajánlatában szereplő érték, vagyis egy euró volt.

275 Ezenkívül mint hatástalanokat el kell utasítani a felperesek azon érveit, amelyek a Banco Santander által a szanálást követően a nem jól teljesítő eszközökre vonatkozóan elvégzett kiigazítások vitatására irányulnak.

276 Másodlagosan a felperesek a beavatkozási beadványokra tett észrevételeikben előadják, hogy még ha a Banco Popular eszközeit azon egyedi eszközök elidegenítési értéke alapján is kellett volna értékelni, amelyeket a Banco Popularnak továbbra is meg kellett tartania a működés folyamatossága érdekében, a Banco Popular értéke 1,5 és 4,3 milliárd euró között lenne.

277 E tekintetben a felperesek megelégednek azzal, hogy számadatokat tartalmazó olyan táblázatot nyújtanak be, amely a Banco Popularnak a Deloitte által a 2. értékelésben megbecsült, a Banco Santander által megbecsült, valamint a szakértői jelentésükben kiigazítás nélkül és kiigazítással megbecsült értékeinek az összehasonlítását tartalmazza. A szakértőik által végzett számítások kiigazítást követő eredményeinek ugyanakkor anélkül való benyújtása, hogy az alkalmazott módszerre és az elvégzett kiigazítások jellegére további magyarázatot adnának, nem teszi lehetővé a Törvényszék számára, hogy megértse ezen érv terjedelmét.

278 E táblázatból például kitűnik, hogy a kiegészítő szakértői jelentésben az „eszközök értéke kiigazításának" megfelelő sor 5,2–7,9 milliárd euró közötti tartományt eredményezett, és hogy a „kiigazítás utáni" ugyanezen érték 8,2–11 milliárd euró között mozgott. A felperesek semmilyen magyarázatot nem adnak az ilyen különbségekre.

279 Harmadszor a felperesek válaszukban olyan különös érveket adnak elő, amelyek a Deloitte által a bizonyos eszközkategóriák értékelésére alkalmazott módszer vitatására irányulnak.

280 A jól teljesítő kölcsönökkel kapcsolatban a felperesek előadják, hogy a Deloitte a 2. értékelésben elismerte, hogy nem alkalmazta a cash flow-k diszkontálásának (Discounting Cash Flows) aktualizált módszerét, és olyan módszert fogadott el, amely nem volt megfelelő, nevezetesen az IFRS 9 standardot *(International Financial Reporting Standard*, nemzetközi pénzügyi beszámolási standard), amely a pénzügyi instrumentumok számviteli elszámolására vonatkozik.

281 A Deloitte a 2. értékelésben a kölcsönöket és a követeléseket illetően a következőket adta elő:

„[…] e portfólió tekintetében nem lehetett teljes, naprakész, kellően biztos cash flow modellezési megközelítést alkalmazni. Ehelyett, figyelembe véve a rendelkezésre álló adatokat és időt, az értékelés terén két megközelítést vettünk számításba:

egy »emelkedő«, a várható veszteségek függvényében kiigazított megközelítés, amely figyelembe veszi a bank nemteljesítéskori rejtett kitettségére, az élettartamra vonatkozó nemteljesítési valószínűségre (amelyet a nemteljesítés adott pillanatban bekövetkező valószínűségétől becsülnek) és a nemteljesítéskori veszteségrátára vonatkozó adatokat, és amely konzervatív becslések alapján kiigazítja paramétereket a piac referenciaértékei, a Banco de Españának a nemteljesítéskori veszteségekre vonatkozó referenciaértékei, valamint a Deloitte elemzése alapján. Ez a megközelítés lényegében azt a módot tükrözi, ahogyan a bank vevője a portfoliókat a jövőben kezeli […]"

282 A Deloitte megjegyezte, hogy a kölcsönök és követelések gazdasági értékének kiszámítására szolgáló módszer a várt hitelveszteség becsléséből állt, és elmagyarázta a nemteljesítéskori kitettségnek és a nemteljesítési valószínűségnek a meghatározásához választott paramétereket.

283 Meg kell állapítani, hogy ez a módszer megfelel a szabályozástechnikai standardoknak.

284 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a kölcsönök és követelések értékelése olyan bizonytalanságok tárgyát képezi, amelyek a szabályozástechnikai standardok 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikkének a) pontjában átvett 8. cikkének a) pontja magyaráz meg, amely rendelkezés szerint:

„Az értékelőnek különös figyelmet kell fordítania a jelentős értékelési bizonytalansággal érintett területekre, amelyek jelentős hatással vannak a teljes értékelésre. Az ilyen területek esetében az értékelőnek legjobb pontbecslések és adott esetben értéktartományok formájában kell megadnia az értékelés eredményeit, a 2. cikk (3) bekezdésében meghatározottak szerint. Az említett területek magukban foglalják a következőket:

a) azon hitelek vagy hitelportfóliók, amelyek esetében a várható cash flow-k a partner arra való képességétől, hajlandóságától vagy ösztönzésétől függnek, hogy teljesítse kötelezettségét, ha ezen várakozások késedelmes fizetési arányokhoz, nemteljesítési valószínűségekhez, nemteljesítéskori veszteségrátákhoz vagy az instrumentumok jellemzőihez kapcsolódó feltételezéseken alapulnak, különösen, ha ezt egy hitelportfólió veszteségi mintázata is alátámasztja.”

285 Ráadásul a 2. értékelés mellékletének 4–11. oldalán a Deloitte megmagyarázta azokat a kiigazításokat, amelyeket a kölcsönök és követelések értékelése során, különösen a nemfizetés kockázataira tekintettel alkalmazott. A felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely e kiigazításokat vitatná.

286 Ezenkívül a felperesek elismerik, hogy a Deloitte rendelkezésére álló korlátozott határidőre tekintettel ez utóbbi nem végezhette el a naprakész cash flow teljes körű és biztos elemzését.

287 Azon érveket illetően, amelyek szerint a beszámolási standardnak minősülő IFRS 9 standard nem volt megfelelő, elegendő megjegyezni, hogy a Deloitte a 2. értékelésben jelezte, hogy „jóllehet az új IFRS 9 standard a tartalékok növelésével jár, ez nem módosítja a jelen ügyben elvégzett számításokat”. Ebből következik, hogy a Deloitte nem alkalmazta ezt a módszert, és hogy a felperesek érvei hatástalanok.

288 A jogi kockázatokra képzett tartalékok kiigazításainak értékelését illetően meg kell állapítani, hogy a felperesek által a 2. értékelés és a 3. értékelés között a megtámadott határozat elfogadását követően elvégzett összehasonlítás nem releváns. Elegendő megjegyezni, hogy a 3. értékelést a 2. értékelés módszerétől és céljától eltérő módszerrel és céllal végezték el. Hasonlóképpen, a Bankia által egy újságcikken alapuló értékeléssel való összehasonlítás szintén nem releváns, annál is inkább, mivel nem került pontosításra, hogy ezen értékelés a 2. értékelésben elemzett jogi kockázatok összességére vonatkozott-e, sem pedig azt, hogy az eredmények valóban összehasonlíthatók voltak-e.

289 A halasztott adókövetelések értékelését illetően a felperesek elismerik, hogy az bizonytalan, és jelentős mértékben a vevőtől függ. Úgy vélik, hogy a Deloitte által elfogadott tartomány túl szűk, aminek jeleznie kellett volna az ESZT és a Bizottság számára, hogy a Deloitte megközelítése nem megfelelő, és hogy ez a tartomány nem felel meg a Banco Santander által végzett kiigazításnak.

290 A Deloitte a 2. értékelés mellékletének 32. oldalán különösen jelezte, hogy a nem védett halasztott adókövetelések értékelése a vevőtől, különösen pedig attól függ, hogy spanyol vagy külföldi szervezetről van szó, és hogy abban az esetben, ha a vevő spanyol bank lenne, azok

behajthatósága és mérlegben való elszámolása a Banco Popular, illetve a vevő üzleti tervétől függne. A 2. értékelés melléklete megemlíti, hogy a Deloitte által készített értékelés számításba veszi ezeket a különböző eseteket.

291 A felperesek nem fejtik ki, hogy a Deloitte által kiemelt bizonytalanságok milyen módon igazolták volna a különböző kiigazítások legjobb és legrosszabb forgatókönyv szerinti elvégzését. E tekintetben a válaszhoz csatolt kiegészítő szakértői jelentésben a szakértő csupán e tartomány „meglepő” jellegét emeli ki. Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a Banco Santander által végzett kiigazításokkal való összehasonlítás nem releváns.

292 Az immateriális eszközök értékével kapcsolatban a felperesek azt állítják, hogy a Deloitte semmilyen gazdasági értéket nem tulajdonított egyrészt a betétállományokhoz kapcsolódó immateriális eszközöknek *(Core Deposit Intangibles)*, miközben a kivételek valószínűleg a legkevésbé stabil betéteket érintették, másrészt pedig a Banco Popular védjegynek, miközben elismerte a Banco Pastor védjegy minimális értékét. A felperesek szerint ez a megközelítés elegendő volt annak megállapításához, hogy a 2. értékelés nem megbízható.

293 Egyrészt a Deloitte a 2. értékelésben a betétállományokhoz kapcsolódó immateriális eszközöket illetően úgy vélte, hogy egy potenciális vevő az értékelés időpontjában történő jelentős betétkivonások miatt semmilyen értéket nem tulajdonítana azoknak.

294 Meg kell állapítani, hogy a készpénzkiáramlásnak a 2. értékelés időpontjában fennálló mértékére tekintettel semmilyen tényező nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy – a felperesek állításával ellentétben – a stabil betétek többsége a bankban maradt.

295 Másrészt a Deloitte a Banco Popular cégértékével kapcsolatban kifejtette, hogy egy potenciális vevő semmilyen értéket nem tulajdonítana a már létező cégértéknek, mivel nem egy vállalkozáscsoporttal összefüggésben azonosítható eszközről van szó. Rámutatott, hogy a Banco Pastor védjegy Galíciában való erőteljes jelenlétére tekintettel e védjegy harmadik személy számára bír értékkel, és hogy az értéktartományt a védjegyek értékelésére leginkább használt, jogdíjak módszere alkalmazásával becsülte meg.

296 A felperesek nem hoznak fel egyetlen olyan konkrét érvet sem, amely megkérdőjelezné ezeket a magyarázatokat.

297 A közös vállalkozások, a leányvállalatok és a társult vállalkozások értékelését illetően a felperesek megelégednek annak kijelentésével, hogy az egyidejű elemzői jelentések, valamint a tényleges vagy állítólagos ügyletek alapján a Deloitte által elfogadott összeg alulértékelésnek minősül, és hogy egy észszerű becslés 1,5 milliárd euró lenne.

298 Elegendő megállapítani egyrészt, hogy a felperesek nem bizonyítják azt az alapot, amelyre e becslés támaszkodik, másrészt pedig, hogy ezen érvek nem teszik lehetővé a Deloitte által a 2. értékelésben elkövetett hibák azonosítását.

299 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének, valamint a Törvényszék eljárási szabályzata 76. cikkének d) pontja értelmében minden keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli vagy jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, legalább röviden, de összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevél szövegéből. Noha a keresetlevél

szövegének egyes pontjait alátámaszthatják és kiegészíthetik a csatolt iratok meghatározott részeire történő hivatkozások, a más, akár a keresetlevélhez mellékelt iratokra való általános hivatkozás nem pótolhatja a jogi érvelés azon lényegi elemeinek hiányát, amelyeknek a fent említett rendelkezések szerint a keresetlevélben kell szerepelniük (lásd: 2007. szeptember 17-i Microsoft kontra Bizottság ítélet, T-201/04, EU:T:2007:289, 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. október 5-i HeidelbergCement és Schwenk Zement kontra Bizottság ítélet, T-380/17, EU:T:2020:471, 92. pont, nem tették közzé, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül nem a Törvényszéknek kell a mellékletekben megkeresnie és azonosítania azokat a jogalapokat és érveket, amelyek meglátása szerint a kereset alapját képezhetik, mivel e mellékleteknek tisztán bizonyító és kisegítő szerepük van (lásd: 2007. szeptember 17-i Microsoft kontra Bizottság ítélet, T-201/04, EU:T:2007:289, 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 24-i Hollandia és társai kontra Bizottság ítélet, T-760/15 és T-636/16, EU:T:2019:669, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2014. szeptember 11-i MasterCard és társai kontra Bizottság ítélet, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, 41. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

300 A válaszban szereplő érv hiányában a felperesek által a válasz mellékletében szereplő kiegészítő szakértői jelentésre való általános utalásokat nem lehet megvizsgálni.

301 Meg kell jegyezni, hogy a 2. értékelésben a Deloitte valamennyi eszközkategória esetében magyarázatot adott az azok értékeléséhez alkalmazott módszert és az elvégzett kiigazításokat igazoló bizonytalanságokat illetően. A fentiekből következik, hogy a felperesek érvei nem kérdőjelezik meg a Deloitte által a Banco Popular különböző eszközkategóriáira vonatkozóan a 2. értékelésben elvégzett kiigazításokat, és nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a 2. értékelés nem volt a 806/2014 rendelet 20. cikke (1) bekezdésének megfelelően „méltányos, prudens és reális”.

302 Másodlagosan a felperesek továbbá arra hivatkoznak, hogy a Deloitte által a 2. értékelésben négy olyan kulcsfontosságú elem tekintetében elvégzett értékelés, amelyeket szerintük az alkalmazandó értékelési módszer nem érint, a Banco Popular értékének 4,8–5 milliárd euróval való alulértékelését eredményezte. A felperesek a 2. értékelésben a halasztott adókövetelés kiigazítására, az immateriális eszközök – különösen a betétállományokhoz kapcsolódó immateriális eszközök – figyelmen kívül hagyására, a jogi kockázatok túlértékelésére, valamint a közös vállalkozások, a leányvállalatok és a társult vállalkozások értékének alábecslésére hivatkoznak.

303 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy egyrészt a felperesek megelégednek azzal, hogy összehasonlítják a 2. értékelésben és a kiegészítő szakértői jelentésükben szereplő becsléseket. Másrészt nem fejtik ki, hogy e négy eszközkategória értékelése szempontjából miért lenne közömbös az értékelési módszer.

304 Ennélfogva a második kifogást el kell utasítani.

A harmadik, a 2. értékelésben megállapított tartományra vonatkozó kifogásról

305 A felperesek előadják, hogy a 2. értékelésben megállapított tartomány nagyságának, és annak a ténynek, hogy az eltért a Banco Popular nettó eszközeinek közelmúltbeli értékeléseitől, figyelmeztetnie kellett volna az ESZT-t és a Bizottságot arra, hogy ezen értékelés nem volt „méltányos, prudens és reális”, és nem biztosított megbízható alapot a szanálási program elfogadásához.

306 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2. értékelésben a Deloitte megjegyezte, hogy az értékelésének eredménye az 1,3 milliárd euró és mínusz 8,2 milliárd euró közötti tartományban volt, és az a legjobb becslés szerint e tartományon belül mínusz 2 milliárd euró.

307 Először is a felperesek arra hivatkoznak, hogy a 2. értékelésben megjelölt tartomány nagysága azt mutatja, hogy az nem volt megbízható.

308 Meg kell jegyezni, hogy a tartomány nagyságát a 2. értékelésben alkalmazott módszer indokolja.

309 E tekintetben a 2. értékelésben alkalmazott módszertant illetően a Deloitte jelezte, hogy kategóriánkénti megközelítést fogadott el azáltal, hogy a veszteségek és nyereségek becslése érdekében az egyes eszköz- és kötelezettségcsoport számviteli értékét kiigazította, valamint más olyan kiigazításokat fogadott el, amelyeket bármely vevő az értékre alkalmazna. Minden egyes eszköz- és kötelezettségcsoport tekintetében értékelési tartományt készített.

310 Ez a módszer megfelel a szabályozástechnikai standardok 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében átvett 2. cikke (3) bekezdésének, amely rendelkezés szerint:

„Az értékelőnek egy adott eszköz, kötelezettség vagy ezek kombinációja értékének a legjobb pontbecslését kell megadnia. Ahol indokolt, az értékelés eredményeit értéktartományok formájában is meg kell adni.”

311 Így az egyes eszköz- és kötelezettségcsoport esetében a legalacsonyabb értékek összeadása a tartomány alsó becslését, a legmagasabb értékek összeadása pedig a tartomány felső becslését szolgáltatta. E módszer tehát megmagyarázza a 2. értékelésben megállapított tartomány nagyságát. Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy az első kifogás elemzéséből kitűnik, hogy az elidegenítési érték meghatározása olyan becsléseken alapul, amelyek olyan bizonytalanságokkal járnak, amelyek igazolják az eredmények tartomány formájában történő bemutatásának választását.

312 Ráadásul, amint a Bizottság hangsúlyozza, figyelembe véve a Banco Popular teljes mérlegének 130 milliárd eurót meghaladó nagyságát, a tartomány két értéke közötti különbség a mérlegnek csak körülbelül 7%-át tette ki.

313 Válaszukban a felperesek azzal érvelnek, hogy ezen összehasonlítás nem releváns, és hogy a tartomány 9,5 milliárd eurós nagyságát a Banco Popular nettó eszközeinek értékéhez, vagyis 10,78 milliárd euróhoz kell hasonlítani.

314 E tekintetben meg kell állapítani egyrészt, hogy a Bizottság által a Banco Popular mérlegének méretére tett utalás nem a tartomány pontosságának az értékelésére, hanem csupán a nagyságának az összevetésére irányul. Másrészt a Deloitte által elfogadott értékelés legjobb és legrosszabb forgatókönyve közötti eltérés nem minősül a Banco Popular nettó eszközeinek könyv szerinti értékéhez hasonlítható adatnak.

315 Másodszor a felperesek megjegyzik, hogy a Banco Popular 2016-ban átment a stressztesztен, és – jóllehet a Banco Popular likviditási problémával szembesült – 2017. március 31-én nettó eszközei 10,78 milliárd eurót tettek ki, a kis- és középvállalkozásokkal (KKV) kapcsolatos franchise fő tevékenysége pedig nyereséges maradt.

316 E tekintetben egyrészt elegendő megállapítani, hogy a Banco Popular 2016-os stressztesztje, amelyet 2016 júliusában tettek közzé, tehát a Banco Popularnak a szanálási program elfogadásának időpontját több hónappal megelőző időpontban fennálló helyzetére vonatkozik, és nem tekinthető olyannak, mint amely a Banco Popular pénzügyi fejlődésére vonatkozóan iránymutatást adna. Másrészt a nettó eszközökre való hivatkozás nem releváns, mivel azok csak a Banco Popular könyv szerinti értékét, nem pedig a szanálás időpontjában fennálló elidegenítési értékét tükrözik.

317 Ebből következik, hogy a harmadik kifogást el kell utasítani.

318 A fentiek összességéből kitűnik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a 2. értékelés nem volt a 806/2014 rendelet 20. cikkének (1) bekezdése értelmében véve „méltányos, prudens és reális”.

319 Meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor jóváhagyta a szanálási programot annyiban, amennyiben az a 2. értékelésen alapult.

320 Ebből következik, hogy a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A negyedik, a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított jogalapról

321 A felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottság megsértette a meghallgatáshoz való jogukat azáltal, hogy a megtámadott határozatot anélkül fogadta el, hogy lehetőséget biztosított volna számukra észrevételek előterjesztésére. Előadják, hogy a szanálási eljárás során nem hallgatták meg őket, holott a megtámadott határozat közvetlenül és személyükben érintette őket. A Bizottság akkor is köteles gondoskodni a felperesek meghallgatásáról a Charta 41. cikkének megfelelően, ha azt a 806/2014 rendelet nem írja elő.

322 Úgy vélik, hogy ha az ESZT és a Bizottság tiszteletben tartotta volna a meghallgatáshoz való jogukat, észrevételeket megfelelően, akár rövid határidőn belül is előterjeszthettek volna A felperesek foglalkozhattak volna a Banco Popular megfelelő értékelésének kérdésével, és figyelembe véve a negyedik jogalapban előterjesztett bizonyítékokat, valószínű, hogy az ESZT-nek vagy a Bizottságnak a Banco Popular értékelését illetően más véleménye lett volna, ami a megtámadott határozatban jóváhagyottól eltérő szanálási program elfogadásához vezetett volna.

323 A Bizottság azzal érvel, hogy a 806/2014 rendelet 18. cikkében előírt eljárás egy általános hatályú intézkedés elfogadásához vezet a szanálási intézkedés alá vont intézmény részvényesei és hitelezői tekintetében, és hogy a Charta 41. cikke nem alkalmazható. Másodlagosan úgy véli, hogy a felperesek meghallgatása lehetőségének hiányát igazolja a Charta 52. cikkének (1) bekezdése.

324 Emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy a megfelelő ügyintézéshez való jog magában foglalja többek között mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák.

325 A meghallgatáshoz való jog mindenki számára biztosítja azt a lehetőséget, hogy hasznos és hatékony módon ismertethesse az álláspontját minden közigazgatási eljárásban és minden olyan határozat elfogadása előtt, amely az érdekeit hátrányosan érintheti. Ezenkívül pontosítani kell, hogy a meghallgatáshoz való jog kettős célt követ. Egyfelől az iratanyag vizsgálatát szolgálja, és azt, hogy a tényeket a lehető legpontosabban és helyesebben fel lehessen tárni, másfelől lehetővé teszi a hatékony védelem biztosítását az érintett számára. A meghallgatáshoz való jog különösképpen annak biztosítására irányul, hogy minden sérelmet okozó aktust az ügy teljes

ismeretében hozzanak meg, és többek között célja annak lehetővé tétele az illetékes hatóság számára, hogy valamely hibát kijavítson, vagy az érintett személy számára, hogy személyes helyzetére vonatkozó olyan tényekre hivatkozhasson, amelyek a határozat meghozatala mellett vagy ellen szólnak, illetve arról, hogy annak mi legyen a tartalma (lásd: 2020. június 4-i EKSZ kontra De Loecker ítélet, C-187/19 P, EU:C:2020:444, 68. és 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

326 Meg kell jegyezni, hogy Bíróság megerősítette a meghallgatáshoz való jog fontosságát és az uniós jogrenden belüli igen széles alkalmazási körét annak megállapításával, hogy e jog alkalmazandó minden olyan eljárásra, amely sérelmet okozó jogi aktus elfogadásához vezethet. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a meghallgatáshoz való jog tiszteletben tartása akkor is kötelező, ha az alkalmazandó szabályozás nem ír elő kifejezetten ilyen alakszerűséget (lásd: 2012. november 22-i M. ítélet, C-277/11, EU:C:2012:744, 85. és 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. június 18-i Bizottság kontra RQ ítélet, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. november 7-i ADDE kontra Parlament ítélet, T-48/17, EU:T:2019:780, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

327 Következésképpen, tekintettel arra, hogy a védelemhez való jog, amely magában foglalja a meghallgatáshoz való jogot, alapvető és általános uniós jogi elvnek minősül, rendelkezéssel nem zárható ki és nem korlátozható az alkalmazása, a tiszteletben tartását pedig akkor is biztosítani kell, ha egyáltalán nincsen erre vonatkozó külön szabályozás, illetve ha van ugyan szabályozás, de nem veszi figyelembe ezt az alapelvet (lásd: 2014. június 18-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-260/11, EU:T:2014:555, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

328 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy az ESZT által elfogadott szanálási program tárgya a Banco Popular szanálása, amelyet ennélfogva azon személynek kell tekinteni, akivel szemben egyedi intézkedést fogadtak el, és akinek a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja biztosítja a meghallgatáshoz való jogot.

329 Így figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a felperesek nem címzettjei sem a szanálási programnak, amely nem minősül velük szemben hozott egyedi határozatnak, sem pedig az e szanálási programot jóváhagyó megtámadott határozatnak.

330 Meg kell azonban jegyezni, hogy a 806/2014 rendelet 21. cikke (1) bekezdésének megfelelően az ESZT gyakorolta a Banco Popular tőkeinstrumentumainak a leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskört.

331 Ennélfogva az ESZT által a szanálási program elfogadása érdekében követett eljárás, még ha nem is minősül a felperesekkel szemben indított egyedi eljárásnak, olyan intézkedés elfogadásához vezethet, amely hátrányosan érintheti a Banco Popular tőkeinstrumentumainak tulajdonosai minőségében fennálló érdekeiket.

332 Márpedig a Bíróság fenti 326. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlata a meghallgatáshoz való jog olyan tág értelmezését fogadta el, miszerint e jogot bármely személy számára biztosítják az olyan eljárás során, amely számára sérelmet okozó aktus elfogadásához vezethet.

333 Ezenkívül egyrészt a (121) preambulumbekezdése szerint a 806/2014 rendelet tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és különösen a Chartában elismert jogokat, szabadságokat és elveket, köztük a védelemhez való jogot, és azt e jogokkal és elvekkel összhangban kell végrehajtani. Másrészt

a 806/2014 rendelet egyetlen rendelkezése sem zárja ki, vagy korlátozza kifejezetten az érintett szervezet tőkeinstrumentumai részvényeseinek vagy tulajdonosainak a szanálási eljárás során történő meghallgatáshoz való jogát.

334 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem terjesztenek elő jogellenességi kifogást a 806/2014 rendelettel szemben amiatt, hogy az nem írja elő a tőkeinstrumentumok tulajdonosainak a szanálási program elfogadását megelőző előzetes meghallgatását. Azt állítják, hogy a Banco Popular szanálási eljárásának keretében a meghallgatáshoz való jogot a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján el kellett volna számukra ismerni.

335 Ugyanakkor abban az esetben, ha a szanálási intézkedés által érintett szervezet részvényesei és hitelezői a szanálási eljárás keretében hivatkozhatnának a meghallgatáshoz való jogra, e jog gyakorlása a Charta 52. cikke (1) bekezdésének megfelelően korlátozható lenne.

336 A Charta 52. cikkének (1) bekezdése a következőket mondja ki:

„Az e Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.”

337 A Bíróság megállapította, hogy az alapvető jogok, így a védelemhez való jog tiszteletben tartása, nem tekinthetők abszolút követelménynek, hanem korlátozhatók, feltéve hogy a korlátozás a szóban forgó intézkedés által elérni kívánt közérdekű céloknak megfelel, és nem jelent a kitűzött célhoz képest aránytalan és megengedhetetlen beavatkozást, amely az így biztosított jog lényegét sértené (lásd: 2013. szeptember 10-i G. és R. ítélet, C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. december 20-i Prequ’Italia ítélet, C-276/16, EU:C:2017:1010, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

338 Ebből következik, hogy a felpereseknek – a Banco Popular tőkeinstrumentumainak tulajdonosai minőségükben – a szanálási eljárás keretében akár az ESZT, akár a Bizottság általi meghallgatásának elmaradását igazolni lehetett.

339 Emlékeztetni kell arra, hogy a szanálási program 4.2. cikkében az ESZT úgy ítélte meg, hogy a Banco Popular szanálása megfelelt a közérdeknek, mivel az szükséges és arányos volt a 806/2014 rendelet 14. cikkének (2) bekezdésében említett két cél, nevezetesen a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölésének és a Banco Popular kritikus funkciói folytonossága biztosításának a megvalósításához. Jelezte, hogy a Banco Popular rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása nem tette volna lehetővé e célok ugyanolyan mértékű elérését. A megtámadott határozatban a Bizottság kifejezetten jóváhagyta azokat az indokokat, amelyekre az ESZT a szanálási intézkedés közérdekből való szükségességének igazolása érdekében hivatkozott.

340 A jelen ügyben a felperesek meghallgatáshoz való jogának korlátozását igazolhatja egyrészt a pénzügyi piacok stabilitásának célja, másrészt pedig annak szükségessége, hogy biztosítsák a Banco Popular gyorsan végrehajtandó szanálásának hatékonyságát.

341 Először is meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet több preambulumbekezdése, különösen a (12), (58) és (61) preambulumbekezdése rámutat arra, hogy a pénzügyi piacok stabilitása az e rendelet által létrehozott szanálási mechanizmusok által követett célok egyike.

342 Továbbá a 806/2014 rendelet 18. cikkének (5) bekezdése szerint valamely szanálási intézkedés akkor szolgálja a közérdeket, ha szükséges az ugyanezen rendelet 14. cikkében említett egy vagy több szanálási cél megvalósításához és azokkal arányos, és a szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása révén ezek a szanálási célok nem valósulnának meg ugyanolyan mértékben. A 806/2014 rendelet 14. cikkében említett szanálási célok között szerepel többek között „a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölés[ének célja], különösen a – többek között piaci infrastruktúrákra átterjedő – dominóhatás megakadályozása és a piaci fegyelem fenntartása révén”, valamint „az állami források védelm[ének célja] a rendkívüli állami pénzügyi támogatásra támaszkodás minimalizálása révén”.

343 E tekintetben a Bíróság megjegyezte, hogy a pénzügyi szolgáltatások központi szerepet játszanak az Unió gazdaságában. A bankok és a hitelintézetek lényeges finanszírozási forrást jelentenek a különböző piacokon tevékenykedő vállalkozások számára. Ráadásul a bankok között gyakori a szoros összefonódás, és közülük számos bank nemzetközi szinten működik. Ez az oka annak, hogy egy vagy több bank működési zavara gyorsan továbbgyűrűzhet a többi bankra is, akár az érintett tagállamban, akár más tagállamokban. Ez pedig negatív átgyűrűző hatásokat fejthet ki a gazdaság más ágazataiban (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 50. pont; 2016. szeptember 20-i Ledra Advertising és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, 72. pont; 2021. március 25-i Balgarska Narodna Banka ítélet, C-501/18, EU:C:2021:249, 108. pont).

344 A Bíróság kimondta, hogy az a célkitűzés, amely a túlzott közkiadások elkerülése és a verseny torzulásának a lehető legkisebbre csökkentése révén a pénzügyi rendszer stabilitásának biztosítására irányul, nyomós közérdeknek minősül (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 69. pont).

345 Ezenkívül az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) a 2004. április 1-jei Camberrow MM5 AD kontra Bulgária ítéletében (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, 6. pont) megállapította, hogy a gazdaságilag érzékeny olyan területeken, mint a bankrendszer stabilitása, az államok széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, következésképpen pedig az, hogy valamely részvényes nem vehetett részt a bank eladásához vezető eljárásban, nem aránytalan a hitelezők jogainak védelmére és a bank fizetésképtelenségi helyzetére vonatkozó megfelelő ügyintézésének a megőrzésére irányuló jogos célkitűzésekkel.

346 Meg kell említeni továbbá a 2016. november 8-i Dowling és társai ítéletet (C-41/15, EU:C:2016:836), amelyet a biztosítékok egyenértékűvé tétele céljából a részvénytársaságok alapításának, valamint ezek tőkéje fenntartásának és módosításának tekintetében a tagállamok által a társasági tagok és harmadik személyek érdekei védelmében a[z EUMSZ 54. cikk második bekezdése] szerinti társaságoknak előírt biztosítékok összehangolásáról szóló, 1976. december 13-i 77/91/EGK második tanácsi irányelv (HL 1977.L 26., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 8. o.) 8., 25. és 29. cikkének az értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatal iránti kérelemre válaszként hoztak. Ez az ügy a nemzeti hatóságok arra irányuló rendkívüli intézkedésére vonatkozott, hogy tőkeemelés révén elkerüljék egy olyan társaság összeomlását, amely a kérdést előterjesztő bíróság szerint veszélyeztette az Unió pénzügyi stabilitását. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a 77/91 második irányelv által a részvénytársaság részvényeseinek és hitelezőinek, az annak alaptőkéjét illetően nyújtott védelem nem terjed ki a valamely tagállam gazdasági és pénzügyi rendszerének súlyos zavara esetében elfogadott ilyen nemzeti intézkedésre, amely az Unió pénzügyi stabilitása rendszerszintű, az érintett társaság elégtelen saját tőkéjéből eredő veszélyeztetésének orvoslására irányul (2016. november 8-i Dowling és társai ítélet, C-41/15, EU:C:2016:836, 50. pont). A Bíróság hozzátette, hogy a 77/91

második irányelv rendelkezéseivel nem ellentétes tehát a részvénytársaság alaptőkéjére vonatkozó olyan rendkívüli intézkedés, amelyet a nemzeti hatóságok valamely tagállam gazdasági és pénzügyi rendszerének súlyos zavara esetében fogadtak el e társaság közgyűlésének jóváhagyása nélkül, és valamely rendszerszintű veszély elkerülése, valamint az Unió pénzügyi stabilitásának biztosítása érdekében (lásd: 2016. november 8-i Dowling és társai ítélet, C-41/15, EU:C:2016:836, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

347 E megfontolások analógia útján alkalmazandók a 806/2014 rendelet alapján szanálási eljárás alá vont bank tőkeinstrumentumai korábbi tulajdonosainak – mint a felperesek – helyzetére.

348 A fentiekből következik, hogy a 806/2014 rendelettel bevezetett és annak 18. cikkében leírt szanálási eljárás a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett általános érdekű célkitűzést, azaz a pénzügyi piacok stabilitásának biztosítására irányuló célkitűzést szolgálja, amely igazolhatja a meghallgatáshoz való jog korlátozását.

349 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem vitatják, hogy a Banco Popular szanálási eljárása megfelelt a 806/2014 rendelet 14. cikkében foglalt, a pénzügyi stabilitás biztosítására irányuló célkitűzésnek.

350 E tekintetben a szanálási program 4.4.2. cikkében az ESZT kifejtette, hogy különböző tényezőkre támaszkodva állapította meg, hogy a Banco Popular helyzete a spanyolországi pénzügyi stabilitásra jelentős káros hatások növekvő kockázatával jár. E tényezők között szerepel először is a Banco Popular – amely a hatodik legnagyobb spanyolországi bankcsoport anyavállalata – mérete és jelentősége, amely bank eszközeinek összege 147 milliárd euró volt, és amelyet a Banco de España 2017-ben rendszerszinten jelentős intézményként jelölt meg. Az ESZT rámutatott többek között arra, hogy a Banco Popular Spanyolországban a piac egyik fő szereplője volt, jelentős piaci részesedéssel a kkv-k szegmensében, és hogy a betétek viszonylag nagy piaci részesedésével (közel 6%-ával), illetve egész Spanyolországban jelentős számú kiskereskedelmi ügyféllel (hozzávetőleg 1,4 millió) rendelkezett. Másodszor, az ESZT figyelembe vette a Banco Popular tevékenységének jellegét, amely a kereskedelmi banki tevékenységek köré szerveződött, és főként a finanszírozási kínálatra, a megtakarítások kezelésére, valamint a magánszemélyek, családok és vállalkozások (különösen a kkv-k) részére nyújtott szolgáltatásokra koncentrálódott. Az ESZT szerint a Banco Popular vállalati modelljének más spanyol kereskedelmi bankok vállalati modelljével való hasonlósága hozzájárulhatott az e bankokra átgyűrűző közvetett dominóhatás eshetőségéhez, amely bankokat úgy lehet tekinteni, mint amelyeknek azonos nehézségekkel kell szembesülniük.

351 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a szanálási program által követett második cél, vagyis a Banco Popular kritikus funkciói folytonosságának a biztosítása, szintén hozzájárul a pénzügyi piacok stabilitásának a védelmére irányuló közérdekű célhoz.

352 A 2014/59/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 35. pontja valamely intézmény kritikus funkcióit a következőképpen határozza meg: „tevékenységek, szolgáltatások vagy működési folyamatok, amelyek megszűnése az intézmény vagy csoport méretéből, piaci részesedéséből, külső vagy belső összekapcsoltságából, összetettségéből vagy határokon átnyúló tevékenységéből adódóan egy vagy több tagállamban valószínűsíthetően fennakadást okoz a reálgazdaság számára létfontosságú szolgáltatások vagy a pénzügyi stabilitás tekintetében, különös tekintettel e tevékenységek, szolgáltatások vagy működési folyamatok helyettesíthetőségére”.

353 E tekintetben a 2014/59 irányelvnek a rendkívüli utólagos hozzájárulás teljes összege vagy annak egy része befizetésének elhalasztásához szükséges körülmények és feltételek, a kritikus funkciót megalapozó tevékenységek, szolgáltatások és működési folyamatok meghatározásának, valamint a fő üzletágakat megalapozó üzletágak és a hozzájuk kapcsolódó szolgáltatások meghatározásának kritériumai tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2016. február 2-i (EU) 2016/778 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2016. L 131., 41. o.) 6. cikkének (1) bekezdése előírja a kritikus funkciók meghatározásával kapcsolatos kritériumokat. Olyan funkcióról van szó, amelyet az intézmény az intézményhez vagy a csoporthoz nem tartozó harmadik felek részére biztosít, és amelynek a hirtelen fellépő zavara valószínűleg lényeges negatív hatást okozna a harmadik felek részére, pénzügyi fertőzést idézne elő vagy aláásná a piaci szereplők általános bizalmát, mivel a kritikus funkció rendszerszintű jelentőséggel bír harmadik felek szempontjából és a funkciót működtető intézmény vagy csoport rendszerszintű jelentőséggel bír a funkció működtetése szempontjából.

354 Így a 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt, a szanálási intézkedéssel érintett szervezet kritikus funkciói folytonosságának a biztosítására irányuló célkitűzés e funkciók olyan megszakításának az elkerülésére irányul, amely nem csupán az érintett piacon, hanem az Unió pénzügyi stabilitásának egésze tekintetében is zavarokat okozhat.

355 Ennélfogva valamely szanálási intézkedést, mivel valamely hitelintézet pénzügyi helyzetének megőrzésére vagy helyreállítására irányul, különösen mivel e hitelintézet felszámolása alternatívájának minősül, úgy kell tekinteni, mint amely ténylegesen megfelel az Unió által elismert általános érdekű célkitűzésnek (lásd analógia útján: 2021. március 25-i Balgarska Narodna Banka ítélet, C-501/18, EU:C:2021:249, 108. pont).

356 E tekintetben a szanálási program 4.2. cikkében az ESZT jelezte, hogy a Banco Popular szanálása szükséges többek között a Banco Popular kritikus funkciói folytonosságának a biztosítására irányuló célkitűzés megvalósításához, és arányos azzal. A szanálási program 4.4. cikkében az ESZT a Banco Popular három, a 2016/778 felhatalmazáson alapuló rendelet 6. cikke értelmében vett kritikus funkcióját, nevezetesen a betétek háztartásoktól és a nem pénzügyi társaságoktól való gyűjtését, a kkv-knak nyújtott kölcsönöket és a készpénzkezelési szolgáltatásokat azonosította.

357 A felperesek nem hoznak fel egyetlen érvet sem e megállapítások vitatására.

358 A fentiekből következik, hogy a Banco Popular szanálására irányuló eljárás a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett általános érdekű célkitűzés, vagyis a pénzügyi piacok stabilitásának a biztosítására irányuló célkitűzés elérését szolgálta, amely igazolhatja a meghallgatáshoz való jog korlátozását.

359 Másodszor, az Unió általános érdeke, különösen a pénzügyi piacok stabilitásának megőrzésére és a Banco Popular kritikus funkciói folytonosságának a biztosítására irányuló célkitűzések elérése megköveteli, hogy miután a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek teljesültek, a lehető legrövidebb időn belül fogadjanak el szanálási intézkedést.

360 E tekintetben a 806/2014 rendelet számos preambulumbekezdéséből az következik, hogy ha szanálási intézkedés válik szükségessé, azt gyorsan el kell fogadni. Többek között e rendelet (26), (31) és (53) preambulumbekezdéséről, és különösen (56) preambulumbekezdéséről van szó, amely előírja, hogy a pénzügyi piac és a gazdaság zavarainak minimalizálása érdekében a szanálási folyamatot rövid időn belül le kell zárni.

361 A Bíróság megállapította, hogy a 806/2014 rendelet célja a (8) preambulumbekezdésének megfelelően olyan hatékonyabb szanálási mechanizmusokat létrehozni, amelyek alapvető eszközei annak, hogy el lehessen kerülni az olyan károkat, amilyenek a múltban a banki csődökből fakadtak, és hogy az ilyen célkitűzés gyors döntéshozatalt feltételez, amint azt az említett rendelet 18. cikkében előírt rövid határidők is mutatják annak érdekében, hogy a pénzügyi stabilitás ne kerüljön veszélybe (2021. május 6-i ABLV Bank és társai kontra EKB ítélet, C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:369, 55. pont).

362 Ily módon a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése többek között kimondja, hogy amennyiben az EKB megállapítja, hogy valamely szervezet fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, értékeléséről haladéktalanul tájékoztatja a Bizottságot és az ESZT-t. Ugyanezen cikk (2) bekezdése szerint, ha az ESZT maga végez értékelést, erről késedelem nélkül tájékoztatja az EKB-t. Amennyiben az (1) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek, az ESZT szanálási programot fogad el, amelyet a 806/2014 rendelet 18. cikkének (7) bekezdése értelmében annak elfogadását követően közvetlenül továbbítani kell a Bizottságnak. A Bizottságnak tehát 24 órás határidő áll rendelkezésére, hogy támogasson egy szanálási programot, vagy kifogást emeljen ellene.

363 Ebből az következik, hogy amint a szervezet megfelel a szanálási intézkedés elfogadásához szükséges feltételeknek, vagyis először is hogy fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, másodszor, hogy észszerűen nem várható, hogy bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel vagy felügyeleti intézkedéssel észszerű időn belül megelőzhető a szervezet csődje, harmadszor pedig, hogy a szanálási intézkedésre a 806/2014 rendelet 14. cikkében említett egy vagy több célkitűzés eléréséhez van szükség, ugyanezen rendelet 18. cikke előírja, hogy nagyon rövid időn belül határozatot kell hozni.

364 Így a jelen ügyben attól kezdve, hogy az EKB megállapította, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, és mivel az ESZT úgy ítélte meg, hogy teljesültek a 806/2014 rendelet 18. cikkében előírt feltételek, a szanálási programot a lehető leggyorsabban el kellett fogadni.

365 Ezt a gyors döntéshozatalt a Banco Popular kritikus funkciói folytonossága biztosításának és a Banco Popular helyzete által a pénzügyi piacokra gyakorolt jelentős negatív hatások – többek között a dominóhatás megelőzése révén történő – elkerülésének a szükségessége indokolta. A jelen ügyben, mivel a Banco Popular fizetésképtelensége hétköznap következett be, a piacok 2017. június 7-e reggeli megnyitása előtt be kellett fejezni az eljárást, és el kellett fogadni a határozatot.

366 Amint Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok az ABLV Bank és társai kontra EKB egyesített ügyekre vonatkozó indítványának (C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:16) 80. pontjában kiemelte, a gyorsaság, amellyel ezen uniós intézményeknek és ügynökségeknek meg kell hozniuk a határozataikat, szükséges annak elkerülése érdekében, hogy a hitelintézet szanálása negatív hatást gyakoroljon a pénzügyi piacokra, és e gyorsaság az említett intézményeket és ügynökségeket ezenkívül *de facto* arra kötelezi, hogy „bekészítve” tartsák a határozatukat az eljárás megindítása előtt, kihasználva azt, hogy az értékpapírpiacok zárva vannak.

367 A határozathozatal gyorsasága tehát a határozat hatékonyságának egyik feltétele volt.

368 Így a Bíróság már kimondta, hogy valamely illetékes hatóság azonnali cselekvését követelő sürgősség igazolja a környezeti felelősség területén (lásd ebben az értelemben: 2010. március 9-i ERG és társai ítélet, C-379/08 és C-380/08, EU:C:2010:127, 67. pont) és a mezőgazdaság területén (lásd ebben az értelemben: 2006. június 15-i Dokter és társai ítélet, C-28/05, EU:C:2006:408, 76. pont) elfogadott intézkedésekkel érintett személyek meghallgatáshoz való jogának korlátozását.

369 Ráadásul a pénzeszközök befagyasztásának területén a Bíróság kimondta, hogy valamely személy vagy szervezet nevének a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek jegyzékébe való eredeti felvételét alátámasztó indokoknak e felvételt megelőző közlése veszélyeztethetné a pénzeszközök és gazdasági erőforrások uniós jog által előírt befagyasztására vonatkozó intézkedések hatékonyságát. Az alkalmazandó rendelet által követett célkitűzés elérése érdekében az ilyen intézkedéseknek jellegüknél fogva meglepetésszerűnek és azonnali hatállyal alkalmazandónak kell lenniük (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05 P és C-415/05 P, EU:C:2008:461, 338–340. pont; 2011. december 21-i Franciaország kontra People's Mojahedin Organization of Iran ítélet, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 61. pont; 2020. február 12-i Amisi Kumba kontra Tanács ítélet, T-163/18, EU:T:2020:57, 51. pont).

370 Szintén az uniós jog által követett célkitűzéshez és az e jog által előírt intézkedések hatékonyságához kapcsolódó okokból az uniós hatóságok nem kötelesek a felpereseknek a nevüknek a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek jegyzékébe történő eredeti felvételét megelőzően történő meghallgatására sem (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05 P és C-415/05 P, EU:C:2008:461, 341. pont; 2013. április 25-i Gbagbo kontra Tanács ítélet, T-119/11, nem tették közzé, EU:T:2013:216, 103. pont).

371 Ez még inkább igaz azokban az esetekben, mint a jelen ügyben is, amikor a meghallgatáshoz való jog korlátozása nem a szanálási eljárással érintett szervezetre, azaz a Banco Popularra vonatkozik, hanem a felperesekre a Banco Popular tőkeinstrumentumainak tulajdonosai minőségükben.

372 Meg kell továbbá jegyezni, hogy az EJEB a 2004. április 1-jei Camberrow MM5 AD kontra Bulgária határozatában (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) megállapította, hogy a fizetésképtelen bank működő vállalkozásként történő eladására annak hitelezői – akik évek óta vártak a nekik járó összegek megfizetésére – gyors és biztosabb kielégítése, illetve a fizetésképtelenségi eljárás gyors befejezése érdekében került sor. Következésképpen a bank eladásához vezető eljárásban az egyszerűség és gyorsaság szükségessége alapvető fontosságú volt. Ha a törvény előírta volna, hogy a fizetésképtelenségi eljárást lefolytató bíróság köteles konzultálni a bank valamennyi részvényesével és hitelezőjével, ez az eljárás jelentős lelassulását, következésképpen pedig a hitelezőknek járó összegek megfizetésének, valamint a fizetésképtelenségi eljárás befejezésének további késedelmét eredményezte volna.

373 A 2005. november 24-i Capital Bank AD kontra Bulgária ítéletben (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, 136. pont) az EJEB megállapította, hogy a gazdaságilag érzékeny olyan területen, mint a bankrendszer stabilitása bizonyos helyzetekben elengedhetetlenül szükséges lehet, hogy a legnagyobb gondossággal és előzetes értesítés nélkül cselekedjenek a bank, a betétesek és más hitelezők vagy a bank- és pénzügyi rendszer egésze helyrehozhatatlan károsodásának elkerülése érdekében.

374 Ezenkívül az a tény, hogy a szanálási program a felperesek tulajdonhoz való jogába való beavatkozáshoz vezethet, nem igazolhat arra vonatkozó kötelezettséget, hogy a részükre e program elfogadása előtt meghallgatáshoz való jogot biztosítsanak.

375 E tekintetben a Törvényszék a 2018. július 13-i K. Chrysostomides & Co. és társai kontra Tanács és társai ítélet (T-680/13, EU:T:2018:486) 282. pontjában már hangsúlyozta, hogy az alkalmazandó eljárásoknak megfelelő lehetőséget kell biztosítaniuk az érintett személy számára arra, hogy ügyével az illetékes hatóságokhoz fordulhasson. E követelmény tiszteletben tartásának biztosítása érdekében, amely követelmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény 1. kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkének szerves részét képezi, az alkalmazandó eljárásokat általános szempontból kell megítélni (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05 P és C-415/05 P, EU:C:2008:461, 368. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. április 25-i Gbagbo kontra Tanács ítélet, T-119/11, nem tették közzé, EU:T:2013:216, 119. pont; EJEB, 2004. július 20., Bäck kontra Finnország, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, 56. pont). Ily módon az említett követelmény nem értelmezhető úgy, mint amely alapján az érintett személynek minden körülmények között biztosítani kell a lehetőséget arra, hogy álláspontját az illetékes hatóságok előtt, a tulajdonhoz való jogát érintő intézkedések meghozatalát megelőzően kifejthesse (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2006. szeptember 19., Maupas és társai kontra Franciaország, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, 20. és 21. pont).

376 A Törvényszék megállapította, hogy különösen ez a helyzet olyan esetben, mint a jelen ügyben is, amikor a szóban forgó intézkedések nem minősülnek szankciónak, és rendkívüli sürgősséget igényelnek. Ez utóbbi tekintetben a Törvényszék megállapította, hogy a tagállami pénzügyi rendszer stabilitásának megőrzése érdekében az érintett bankok összeomlása közvetlen veszélyének elhárítása, és ennek az euróövezet más tagállamaiba történő továbbgyűrűzésének megakadályozása a tét. Márpedig olyan előzetes konzultációs eljárás bevezetése, amelynek keretében az érintett bankok több ezer betétese és részvényese a sérelmet okozó rendelkezések elfogadását megelőzően hatékonyan kifejthette volna álláspontját, elkerülhetetlenül késleltette volna az ilyen összeomlás megelőzésére irányuló intézkedések bevezetését. E tagállam pénzügyi rendszere stabilitásának fenntartására irányuló célkitűzés megvalósítása, és ily módon az euróövezet más tagállamaiba történő továbbgyűrűzés megakadályozása komoly veszélybe került volna (lásd: 2018. július 13-i K. Chrysostomides & Co. és társai kontra Tanács és társai ítélet, T-680/13, EU:T:2018:486, 282. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

377 E megállapítást megerősítette a Bíróság, amely úgy ítélte meg, hogy a Törvényszék helyesen alapította érvelését az EJEB 2016. július 21-i Mamatas és társai kontra Görögország ítéletére (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), amelyből kitűnik, hogy azon követelmény, hogy a tulajdonhoz való jog bármely korlátozását törvényben kell előírni, nem értelmezhető úgy, hogy az érintett személyekkel e törvény elfogadását megelőzően egyeztetni kellett volna, különösen ha az ilyen előzetes egyeztetés elkerülhetetlenül késleltette volna az érintett bankok összeomlásának megelőzésére irányuló intézkedések végrehajtását (2020. december 16-i Tanács és társai kontra K. Chrysostomides & Co. és társai ítélet, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P és C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 159. pont).

378 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy annak szükségessége, hogy gyorsan járjanak el anélkül, hogy valamely szervezet részvényeseit és hitelezőit tájékoztatnák az e szervezetet érintő szanálási eljárás azonnali megindításáról, az említett szervezet helyzete oly mértékben való súlyosabbá válásának az elkerülésére irányul, ami ártana a szanálási intézkedés hatékonyságának. A bank

részvényeseinek vagy kötvénytulajdonosainak arról való tájékoztatása ugyanis, hogy a bankot szanálási eljárás alá vonhatják, tehát azt úgy tekintik, mint amely fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, az értékpapírjaik piacokon való értékesítésére ösztönözheti őket, és tömeges betétkivonásokhoz is vezethet, ami azzal a következménnyel járna, hogy súlyosbítaná a bank pénzügyi helyzetét, és megnehezítené, sőt lehetetlenné tenné a felszámolásának megakadályozására alkalmas megoldás elfogadását.

379 E tekintetben, amint a 806/2014 rendeletnek a fenti 187. pontban hivatkozott (116) preambulumbekezdéséből kitűnik, a döntés meghozatala előtt a döntéssel kapcsolatos információk – akár arról, hogy a szanálás feltételei teljesülnek-e, akár arról, hogy az eljárás során külön eszköz vagy intézkedés kerül-e alkalmazásra – hatással lehetnek az intézkedés által érintett magán- vagy közérdekre.

380 Meg kell jegyezni, hogy a keresetlevélben a felperesek elismerik, hogy pusztán az a tény, hogy az ESZT éppen azt vizsgálja, hogy egy adott szervezettel szemben alkalmaznia kell-e a jogköreit, a piac számára fontos eseménynek minősül, ami arra késztetné a befektetőket, a hitelezőket és a betéteseket, hogy a veszteségek elkerülése érdekében védintézkedéseket hozzanak.

381 Meg kell tehát állapítani, hogy a felpereseknek a szanálási program elfogadása vagy a megtámadott határozat elfogadása előtti meghallgatása az eljárás lényeges lelassulását eredményezte volna, és ennélfogva mind az intézkedés céljainak megvalósulását, mind annak hatékonyságát veszélyeztette volna.

382 E tekintetben a felperesek előadják, hogy a Bizottság és az ESZT a megtámadott határozat elfogadását megelőzően több hétig vizsgálta a szanálási intézkedés esetleges szükségességét, ami elegendő időt biztosított volna a Bizottság számára a felperesek meghallgatására.

383 Elegendő megállapítani, hogy 2017. június 6-át, azon időpontot megelőzően, amikor az EKB megállapította, hogy a Banco Popular fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, és az ESZT-nek a szanálási eljárás végrehajtására vonatkozó határozatát megelőzően a Banco Popular szanálása csak esetleges volt. Ezenkívül a felperesek nem fejtik ki, hogy a Bizottságnak mely időponttól kezdve kellett volna konzultálnia a Banco Popular tőkeinstrumentumainak tulajdonosaival, és figyelembe kell venni azt, hogy azok személyazonossága változhatott, mivel a tőkeinstrumentumokkal a piacokon kereskedhetnek.

384 Ebből egyrészt az következik, hogy a felpereseknek az esetleges szanálási intézkedés fennállásáról tájékoztató előzetes meghallgatása azzal a kockázattal járt volna, hogy a Banco Popular pénzügyi helyzetét súlyosbító piaci magatartást tanúsítanak. Az ilyen meghallgatás tehát árthatott volna a tervezett szanálási intézkedés hatékonyságának.

385 Másrészt, figyelembe véve a szanálási program elfogadásának sürgősségét, nem lehetett előzetesen konzultálni a felperesekkel, ugyanúgy, ahogy a Banco Popular többi részvényesével vagy tőkeinstrumentumainak tulajdonosaival sem, nemcsak az azonosításukhoz kapcsolódó nehézségek miatt, hanem azért sem, mert a szanálási program vagy a megtámadott határozat elfogadása előtt lehetetlen volt hatékonyan elemezni az észrevételeiket.

386 A fentiek összességéből kitűnik, hogy a felpereseknek a szanálási program vagy a megtámadott határozat elfogadását megelőző meghallgatása veszélyeztette volna a pénzügyi piacok stabilitása védelmére és a szervezet kritikus funkcióinak a folytonosságára irányuló célkitűzést, valamint a szanálási eljárás gyorsaságának és hatékonyságának a követelményét.

387 Ennélfogva a felpereseknek a Banco Popular szanálási eljárása során való meghallgatásának hiánya a meghallgatáshoz való jog olyan korlátozásának minősül, amely a Charta 52. cikke (1) bekezdésének megfelelően igazolt és szükséges valamely általános érdekű célkitűzés eléréséhez, és tiszteletben tartja az arányosság elvét.

388 Következésképpen a hatodik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az ötödik, a tulajdonhoz való jog megsértésére alapított jogalapról

389 A felperesek azt állítják, hogy a megtámadott határozattal jóváhagyott szanálási program sérti a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében foglalt, tulajdonhoz való jogukat. Azzal érvelnek, hogy a megtámadott határozattal jóváhagyott szanálási program megfosztotta őket a tőkeinstrumentumaiktól. A tőkeinstrumentumoknak a szanálási programban elhatározott leírása jogellenes kisajátításnak minősül, amely nem felel meg a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében foglalt követelményeknek, mivel nem tartja tiszteletben „a törvényben meghatározott” feltételeket, és nem ír elő méltányos kártalanítást.

390 A Charta 17. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökül hagyja. Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségekért kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik. A tulajdon használatát, az általános érdek által szükségessé tett mértékben, törvénnyel lehet szabályozni.”

391 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében biztosított, tulajdonhoz való jog nem abszolút jog, és annak gyakorlását az Unió által kitűzött közérdekű célok korlátozhatják. Következésképpen, amint a Charta 52. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, a tulajdonhoz való jog gyakorlása korlátozható, amennyiben ezek a korlátozások ténylegesen az elérni kívánt általános érdekű célkitűzéseket szolgálják, és nem járnak az elérni kívánt cél tekintetében olyan aránytalan és elviselhetetlen beavatkozással, amely magának az így biztosított jognak a lényegét sértené (lásd: 2016. szeptember 20-i Ledra Advertising és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-8/15 P-C-10/15 P, EU:C:2016:701, 69. és 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. július 16-i Adusbef és társai ítélet, C-686/18, EU:C:2020:567, 85. pont; 2019. május 23-i Steinhoff és társai kontra EKB ítélet, T-107/17, EU:T:2019:353, 100. pont).

392 Ebből következik, hogy a tulajdonhoz való jog nem abszolút jog, hanem a Charta fenti 336. pontban idézett 52. cikke (1) bekezdésének megfelelően törvény által korlátozható, ha az szükséges valamely általános érdekű célkitűzés eléréséhez, és e célkitűzéssel arányos.

393 Emlékeztetni kell arra, hogy a szanálási program 6. cikkében az ESZT a 806/2014 rendelet 21. cikke alapján úgy határozott, hogy a Banco Popular tőkeinstrumentumait a fenti 73. pontban kifejtett módok szerint értékeli le és alakítja át.

394 Ezenkívül kitűnik egyrészt a 806/2014 rendelet (61) preambulumbekezdéséből, hogy a részvényesek és hitelezők jogai csak a Charta 52. cikkében megállapított elvekkel összhangban korlátozhatóak, másrészt pedig ugyanezen rendelet (62) preambulumbekezdéséből, hogy a tulajdonjogokba való beavatkozás nem lehet aránytalan.

395 A 806/2014 rendeletnek a szanálásra vonatkozó általános elvekre vonatkozó 15. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint a szanálás alatt álló intézmény részvényesei viselik az első veszteségeket.

396 E tekintetben a Bíróság a bankok részvényeseit illetően kimondta, hogy a részvénytársaságok részvényeseinek jogállására alkalmazandó általános szabályozás szerint a részvényesek teljes mértékben viselik befektetéseik kockázatát (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 73. pont).

397 A Bíróság az állami támogatások területén megállapította, hogy mivel a bank alaptőkéjének mértékéig a részvényesek felelnek a bank adósságaiért, az a tény, hogy az állami támogatási szabályoknak a pénzügyi válsággal összefüggésben hozott bankmentő intézkedésekre való, 2013. augusztus 1-je utáni alkalmazásáról szóló bizottsági közlemény („A Bankokról szóló közlemény”) (HL 2013. C 216., 1. o.) 40–46. pontja megköveteli, hogy a bank sajáttőke-hiányának orvoslása érdekében az állami támogatás nyújtását megelőzően e részvényesek ugyanolyan mértékben járuljanak hozzá a bank által elszenvedett veszteségek fedezéséhez, mint ilyen állami támogatás hiányában, nem tekinthető úgy, hogy érinti a tulajdonhoz való jogukat (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 74. pont).

398 Analógia útján meg kell állapítani, hogy a szanálási program keretében a Banco Popular felperesek tulajdonában lévő tőkeinstrumentumainak a leírásáról és átalakításáról szóló határozat annak a következménye, hogy valamely szervezet részvényeseinek viselniük kell a befektetéseikből eredő kockázatokat, valamint annak a következménye, hogy – mivel e szervezet a fizetésképtelensége miatt szanálási intézkedés tárgyát képezi – nekik kell viselniük annak gazdasági következményeit.

399 E tekintetben a Törvényszék már kimondta, hogy a ciprusi bank részvényei névértékének csökkentésében álló intézkedés arányos az ezen intézkedéssel elérni kívánt céllal. Először is megjegyezte, hogy ezen intézkedés a bank feltőkésítéséhez való hozzájárulásra irányult, és hogy ezen intézkedés hozzájárul a ciprusi pénzügyi rendszer és az egész euróövezet bankrendszere stabilitásának biztosításához. Ezt követően megállapította, hogy ezen intézkedés nem haladja meg az e célkitűzés megvalósításához kellő és szükséges mértéket, mivel a kevésbé korlátozó alternatív megoldási javaslatok vagy kivitelezhetetlenek voltak, vagy nem vezettek volna a kívánt eredményre. Végezetül megállapította, hogy az elérni kívánt célkitűzés jelentőségére is figyelemmel az intézkedés nem jár aránytalan hátránnyal. E tekintetben emlékeztetett arra, hogy a bankok részvényesei teljes mértékben viselik befektetéseik kockázatát (2018. július 13-i K. Chrysostomides & Co. és társai kontra Tanács és társai ítélet, T-680/13, EU:T:2018:486, 330. pont).

400 E körülmények között a Törvényszék kimondta, hogy nem állapítható meg, hogy e bank részvényei névértékének csökkentése a kitűzött célhoz képest olyan aránytalan és megengedhetetlen beavatkozásnak minősülne, amely a részvényesek tulajdonhoz való jogának lényegét sérti (2018. július 13-i K. Chrysostomides & Co. és társai kontra Tanács és társai ítélet, T-680/13, EU:T:2018:486, 331. pont).

401 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 343. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a pénzügyi szolgáltatások központi szerepet játszanak az Unió gazdaságában, és hogy egy vagy több bank működési zavara gyorsan továbbgyűrűzhet a többi bankra is, akár az érintett tagállamban, akár más tagállamokban.

402 A Bíróság már kimondta, hogy az euróövezet bankrendszere stabilitásának biztosítására irányuló célkitűzésre figyelemmel, valamint a pénzügyi veszteségek azon közvetlen veszélyére tekintettel, amelynek az érintett bankok betétesei e bankok fizetésképtelensége esetén ki lettek volna téve, a tulajdonhoz való jog bizonyos korlátozásai igazolhatók (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 20-i Ledra Advertising és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 74. pont).

403 A Bíróság azt is kimondta, hogy jóllehet egyértelmű közérdek fűződik annak biztosításához, hogy a befektetők védelme az egész Unióban erős és egységes legyen, ez az érdek nem tekinthető úgy, mint amely minden körülmények között érvényesül a pénzügyi rendszer stabilitásának biztosítására irányuló közérdekkel szemben (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 91. pont; 2016. november 8-i Dowling és társai ítélet, C-41/15, EU:C:2016:836, 54. pont).

404 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a szanálási program 4.2. cikkében az ESZT úgy ítélte meg, hogy a szanálás szükséges és arányos a 806/2014 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában előírt célokkal, amelyek a kritikus funkciók folytonosságának biztosítására és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások – többek között a piaci infrastruktúrákra átterjedő dominóhatás megakadályozása és a piaci fegyelem fenntartása révén való – kiküszöbölésére irányulnak. Jelezte, hogy a Banco Popular rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása nem tette volna lehetővé e célok ugyanolyan mértékű elérését. A megtámadott határozatban a Bizottság kifejezetten jóváhagyta azokat az indokokat, amelyekre az ESZT a szanálási intézkedés közérdekből való szükségességének igazolása érdekében hivatkozott.

405 Így a szanálási program annyiban, amennyiben a Banco Popular pénzügyi helyzetének megőrzését vagy helyreállítását célozta, és különösen amennyiben a Banco Popular felszámolása alternatívájának minősült, megfelelt a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett általános érdekű célkitűzésnek, azaz a pénzügyi piacok stabilitása biztosítása célkitűzésének.

406 A felperesek azt állítják, hogy nem kérdőjelezik meg a 806/2014 rendeletben előírt Egységes Szanálási Mechanizmus Chartával való összeegyeztethetőségét, és hogy elismerik, hogy valamely fizetésképtelen bank e rendelet rendelkezéseinek megfelelő, a bankrendszer stabilitásának védelmére irányuló szanálása jogszerűen követ közérdekű célkitűzést.

407 Először is a felperesek azt állítják, hogy a Banco Popular felperesek tulajdonában álló tőkeinstrumentumai értékének leírásáról és átalakításáról szóló döntés ellentétes a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében foglalt követelményekkel, mivel nem tartotta tiszteletben a törvényben előírt feltételeket. A szanálási program és a megtámadott határozat a többi jogalapjukban kifejtett indokok miatt nem tartja tiszteletben sem az általános uniós jogelveket, sem pedig a 806/2014 rendelet rendelkezéseit.

408 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a többi jogalap elemzéséből kitűnik, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát a 806/2014 rendelet rendelkezéseinek alkalmazása során, és nem sértette meg az általános jogelveket sem.

409 Ezenkívül egyrészt meg kell állapítani, hogy a többi jogalapjukban a felperesek nem vitatják a szanálási program elfogadását igazoló, a 806/2014 rendelet 18. cikkében előírt feltételek teljesülését. Másrészt a felperesek nem hoznak fel konkrét érveket annak alátámasztására, hogy a

tőkeinstrumentumoknak az ESZT által elhatározott leírása és átalakítása, amely intézkedés sértheti a tulajdonhoz való jogukat, nem felel meg a 806/2014 rendelet 21. cikke rendelkezéseinek, és hogy a Bizottság ennélfogva azt nem hagyhatta volna jóvá.

410 Ebből következik, hogy a felperesek nem hoztak fel egyetlen olyan érvet sem, amely megkérdőjelezhetné egyrészt azt, hogy az ESZT-nek a Banco Popular tőkeinstrumentumai leírására és átalakítására vonatkozó határozata megfelelt a 806/2014 rendeletben előírt feltételeknek, másrészt pedig azt, hogy e határozat szükséges volt olyan általános célkitűzés eléréséhez, amely igazolhatja a tulajdonhoz való jog korlátozását.

411 Másodszor, a felperesek azt állítják, hogy a szanálási program és a megtámadott határozat sérti a Charta 17. cikkének (1) bekezdését annyiban, amennyiben nem nyújtanak számukra kártalanítást.

412 Meg kell jegyezni, hogy a 806/2014 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének g) pontja megállapítja, hogy egyetlen hitelező sem viselhet annál nagyobb veszteséget, mint amelyet akkor viselt volna, ha a szanálási eljárás alá vont szervezetet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolták volna fel.

413 Annak meghatározása érdekében, hogy a részvényesek és a hitelezők kedvezőbb bánásmódban részesültek volna-e abban az esetben, ha az érintett szervezetet rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, a 806/2014 rendelet 20. cikkének (16) bekezdése előírja, hogy a szanálást követően értékelésre kerül sor. A 806/2014 rendelet 20. cikkének (17) bekezdése szerint ezen értékelés meghatározza, hogy fennáll-e különbség azon bánásmód, amelyben a részvényesek és hitelezők akkor részesültek volna, ha az intézményt a szanálási intézkedésre vonatkozó határozat meghozatalának időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, illetve azon tényleges bánásmód között, amelyben azok a szanálás során részesültek.

414 Ha ezen értékelés eredményeképpen megállapítást nyer, hogy a szanálás keretében a részvényesek vagy hitelezők annál nagyobb veszteséget szenvedtek el, mint amely a rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolás során érte volna őket, a 806/2014 rendelet 76. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az ESZT kártalanítás céljából igénybe veheti az ESZA-t.

415 Ebből következik, hogy a 806/2014 rendelet olyan mechanizmust hoz létre, amelynek a célja, hogy a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében foglalt követelményeknek megfelelően méltányos kártalanítást biztosítsanak a szanálási eljárás alá vont szervezet részvényesei vagy hitelezői számára.

416 Ezenkívül a felperesek állításával ellentétben az a tény, hogy a szanálási program időpontjában nem részesültek kártalanításban, nem elegendő a tulajdonhoz való joguk megsértésének a bizonyításához, mivel a Charta 17. cikkének (1) bekezdése nem a tulajdonhoz való jog korlátozásával egyidejű kártalanításfizetést, hanem kellő időben történő fizetést ír elő.

417 Egyébiránt a felpereseknek a 3. értékelés vitatására irányuló, a Deloitte függetlenségének hiányára és az iratokhoz való hozzáféréshez való joguk megsértésére vonatkozó, válaszban felhozott érveivel kapcsolatban elegendő megállapítani, hogy azok hatástalanok. Ezek az érvek ugyanis a megtámadott határozat elfogadását követően végzett 3. értékelésre és egy külön eljárásra vonatkoznak, nem alkalmasak tehát arra, hogy megkérdőjelezzék a megtámadott határozat jogszerűségét.

418 Harmadszor, a válaszban a felperesek azzal érvelnek, hogy a hitelezőkkel szemben a szanálási intézkedés keretében és a rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében alkalmazott eltérő bánásmód alapján meghatározott kártalanítás nem minősül a Charta 17. cikkének (1) bekezdése értelmében vett méltányos kártalanításnak. Azt állítják, hogy ha a Bizottság tiszteletben tartotta volna az uniós jogot, a megtámadott határozatot nem fogadták volna el, vagy a szanálási program eltérő lett volna, és ennélfogva a 806/2014 rendelet 76. cikkének (1) bekezdésén alapuló kártérítés fizetése nem minősül méltányos kártalanításnak. A felperesek tényleges kártalanítását azon helyes kontrafaktuális forgatókönyv alapján kell meghatározni, amely a szanálás elmaradását követő magánszektorbeli megoldás, vagy másodlagosan a Banco Popular helyes értékelésén alapuló szanálás lenne.

419 Emlékeztetni kell arra, hogy a 806/2014 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének g) pontjában foglalt azon elv, miszerint a hitelezők egyike sem járhat rosszabbul, annak biztosítására irányul, hogy amennyiben a felperesek tulajdonhoz való jogának a szanálási programból eredő megsértése jelentősebb, mint amelyet akkor szenvedtek volna el, ha a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében felszámolták volna, kártalanításban részesülhetnek.

420 Márpedig a jelen ügyben az ESZT a szanálási programban megállapította, hogy teljesültek a 806/2014 rendelet 18. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek, vagyis hogy a Banco Popular fizetésképtelen volt vagy valószínűleg fizetésképtelenné fog válni, hogy az előírt határidőkre tekintettel semmilyen más prudenciális vagy magánszektorbeli intézkedés nem tudja megelőzni a csődjét, és hogy a szanálási programra közérdekből van szükség. Emlékeztetni kell arra, hogy a felperesek nem vitatják, hogy a jelen ügyben teljesültek e feltételek.

421 Ebből következik, hogy abban az esetben, ha a szanálási programot nem fogadták volna el, az alternatív intézkedés a Banco Popular rendes fizetésképtelenségi eljárás szerinti felszámolásában állt volna, amit a felperesek a tárgyaláson elismertek.

422 Ráadásul a harmadik jogalap elemzéséből kitűnik, hogy nem releváns a felperesek által hivatkozott és a kiegészítő szakértői jelentésükben szereplő azon kontrafaktuális forgatókönyv, amely a Banco Popular szanálásának elmaradását követő magánszektorbeli megoldásban állt.

423 Ezenkívül a felperesek állításával ellentétben a befektetéseik értékét nem a szanálási program elfogadását megelőző helyzetre tekintettel kell kiszámítani, hanem az annak az esetnek fele meg, ha a szanálási programot nem fogadták volna el, ami megfelel a Banco Popular rendes fizetésképtelenségi eljárás szerinti felszámolása helyzetének.

424 E tekintetben a Bíróság az állami támogatások területén kimondta, hogy a nehéz helyzetben lévő bankok részvényeseinek veszteségei mindenesetre ugyanolyan mértékűek lesznek, függetlenül attól a kérdéstől, hogy a veszteségeket az állami támogatás nyújtásának hiánya miatt fizetésképtelenséget megállapító ítélet vagy pedig a tehermegosztás előzetes feltételéhez kötött támogatásnyújtási eljárás okozta (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 75. pont).

425 A Bíróság megjegyezte, hogy a bankokról szóló közlemény 46. pontja előírja, hogy „a „hitelezői kompenzáció”[…] elvének kell érvényesülnie”, és hogy „[a]z alárendelt hitelezők tehát gazdasági értelemben nem kaphatnak kevesebbet annál, mint amennyit az eszközük állami támogatás nélkül ért volna” (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 77. pont).

426 A Bíróság szerint e pontból következik, hogy a tehermegosztási intézkedések révén, amely intézkedések a tőkehiányos bank számára nyújtott állami támogatás előfeltételét képezik, nem érheti az alárendelt hitelezők tulajdonhoz való jogát olyan sérelem, amely nem érte volna őket az ilyen támogatás nyújtásának hiányában lefolytatott fizetésképtelenségi eljárásban. E körülmények között nem lehet érvényesen arra hivatkozni, hogy a bankokról szóló közleményben említett tehermegosztási intézkedések a részvényesek és az alárendelt hitelezők tulajdonhoz való jogába való beavatkozásnak minősülnek (2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 78. és 79. pont).

427 Ráadásul értékpapír esetében a megtérítendő kártalanítás összegét a vitatott szabályozás elfogadásának időpontjában fennálló tényleges piaci értékéhez képest, nem pedig a névértékéhez vagy ahhoz az összeghez képest kell meghatározni, amelyet birtokosa az értékpapír megszerzésekor remélt (lásd: 2018. július 13-i K. Chrysostomides & Co. és társai kontra Tanács és társai ítélet, T-680/13, EU:T:2018:486, 314. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

428 Analógia útján tehát meg kell állapítani, hogy a 806/2014 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének g) pontjában előírt azon elvnek a jelen ügyben való alkalmazása, amely szerint a hitelezők egyike sem járhat rosszabbul, a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében foglalt követelményeknek megfelelő méltányos összegű kártalanítást biztosít a felperesek számára.

429 A fentiek összességéből kitűnik, hogy először is a Banco Popular fizetésképtelen volt, vagy valószínűleg fizetésképtelenné vált volna, és hogy nem álltak fenn olyan alternatív intézkedések, amelyek megakadályozhatták volna ezt a helyzetet, másodszor, szanálás hiányában a Banco Populart rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonták volna, harmadszor pedig a Banco Popular részvényeseinek vállalniuk kellett a befektetéseik kockázatát, és a 806/2014 rendelet azon elv alapján írja elő a kártérítés esetleges fizetését, amely szerint a hitelezők egyike sem járhat rosszabbul. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Banco Popular tőkeinstrumentumainak a szanálási programban történő leírására és átalakítására vonatkozó határozat nem minősül olyan aránytalan és megengedhetetlen beavatkozásnak, amely magát a felperesek tulajdonhoz való jogának a lényegét sértené, hanem azt a Charta 17. cikke (1) bekezdése és 52. cikke (1) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően a felperesek tulajdonhoz való joga igazolt és arányos korlátozásának kell tekinteni.

430 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a felperesek azt állítják, hogy a rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő elbánás a megfelelő kritérium a kártalanítás meghatározásához abban az esetben, ha valamely bank szanálására jogszerűen került sor. Azzal érvelnek, hogy mivel a jelen ügyben a szanálási program nem felelt meg a 806/2014 rendelet rendelkezéseinek, a nekik járó kártalanításnak azon a helyzeten kell alapulnia, amelyben a jogellenes aktusok nélkül lettek volna.

431 Meg kell állapítani, hogy az ilyen érvelés nem a tulajdonhoz való jog megsértésének a bizonyítására irányul, hanem valójában a valamely uniós intézmény által elkövetett jogsértés miatt elszenvedett kár olyan megtérítése iránti követelésnek minősül, amely kártérítési kereset keretében nyújtható.

432 Következésképpen az ötödik jogalapot el kell utasítani.

A pervezető intézkedések iránti kérelmekről

433 Keresetlevelükben a felperesek pervezető intézkedés iránti kérelmeket terjesztenek elő, amelyek arra irányulnak, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot, az ESZT-t és az EKB-t bizonyos dokumentumok benyújtására.

434 Meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja, 92. cikkének (3) bekezdése és 103. cikke alapján a bizonyításfelvételt elrendelő 2021. május 21-i végzésében elrendelte, hogy a Bizottság és az ESZT nyújtson be bizonyos, a fenti 93. pontban hivatkozott dokumentumokat. 2021 június 16-i végzésében a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság és az ESZT által bizalmas változatban benyújtott dokumentumok a jogvita megoldása szempontjából irrelevánsak. Ezzel szemben a Banco Popular EKB-nak címzett, 2017. június 6-i levelét – annak melléklete nélkül – közölték a többi féllel.

435 A jogvitában részes fél által benyújtott, pervezető intézkedések, illetve bizonyításfelvétel iránti kérelmeket illetően emlékeztetni kell arra, hogy egyedül a Törvényszék dönthet az előtte folyamatban lévő üggyel kapcsolatban rendelkezésére álló információk kiegészítésének esetleges szükségességéről (lásd: 2017. január 26-i Mamoli Robinetteria kontra Bizottság ítélet, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 117. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. november 12-i Fleig kontra EKSZ ítélet, C-446/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:918, 53. pont).

436 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az ügyiratokban szereplő információk és a tárgyaláson adott magyarázatok elegendőek ahhoz, hogy lehetővé tegyék a Törvényszék számára, hogy határozatot hozzon, mivel az eljárás során kifejtett kérelmek, jogalapok és érvek alapján, valamint a felek által benyújtott dokumentumokra tekintettel érdemben el tudta bírálni az ügyet.

437 Ebből következik, hogy a felperesek pervezető intézkedések iránti kérelmeit el kell utasítani.

438 A fentiek összességéből következik, hogy a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy határozni kellene a felperesek által másodlagosan előterjesztett, a megtámadott határozat 1. cikkének a megsemmisítésére irányuló kereseti kérelem elfogadhatóságáról.

A költségekről

439 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság és a Banco Santander kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül a Bizottság és a Banco Santander részéről felmerült költségek viselésére is.

440 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. Az eljárási szabályzat 1. cikke (2) bekezdésének f) pontja szerint az „intézmények” kifejezésen az EUSZ 13. cikk (1) bekezdése szerinti uniós intézményeket, valamint azokat a szerveket és hivatalokat kell érteni, amelyeket a Szerződések vagy az azok végrehajtására elfogadott jogi aktusok hoztak létre, és amelyek a Törvényszék előtt félként járhatnak el. A 806/2014 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése szerint az ESZT uniós ügynökség. Az ESZT tehát maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) Az Algebris (UK) Ltd és az Anchorage Capital Group LLC a saját költségeiken felül viselik az Európai Bizottság és a Banco Santander, SA részéről felmerült költségeket.

3) Az Egységes Szanálási Testület (ESZT) maga viseli saját költségeit.

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. június 1-jei nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér . . . 2

A jogvita előzményei és a kereset előterjesztését követő tényállás . . . 6

A Banco Popularnak a szanálási program elfogadása előtti helyzetéről . . . 6

A szanálási program elfogadását megelőző egyéb tényekről . . . 8

A Banco Popular 2017. június 7-i szanálási programjáról . . . 11

A szanálási határozat elfogadását követő tényekről . . . 13

Az eljárás és a felek kérelmei . . . 13

A jogkérdésről . . . 15

Az arra alapított első jogalapról, hogy a Bizottság a jóváhagyása előtt nem vizsgálta meg a szanálási programot . . . 17

A második, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról . . . 22

A harmadik, a szakmai titoktartási kötelezettség és a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésére alapított jogalapról . . . 24

A negyedik, a 806/2014 rendelet 14., 18., 20–22. és 24. cikkének az alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibákra alapított jogalapról . . . 31

Az első, a 2. értékelés megbízhatóságára és annak ideiglenes jellegére vonatkozó kifogásról . . . 33

A második, a Deloitte által végzett kiigazításokra vonatkozó kifogásról . . . 35

A harmadik, a 2. értékelésben megállapított tartományra vonatkozó kifogásról . . . 42

A negyedik, a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapított jogalapról . . . 44

Az ötödik, a tulajdonhoz való jog megsértésére alapított jogalapról . . . 54

A pervezető intézkedések iránti kérelmekről . . . 60

A költségekről . . . 60